Nostalgic 130

BARBARA CARTLAND

FIICA SERENEI

VOLUMUL I

ALCRIS

Titlu original (fr.): La Fille De Séréna

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale
CARTLAND, BARBARA
Fiica Serenei / Barbara Cartland
Traducător: Cecilia Ionescu
București: Alcris, 2010.
ISBN 978-973-580-467-1
I. Aurelian Micu (Editor)
II. Alexandra Piripitsis (Redactor)
III. Ioan Drăghici (Lector)
821.111. 31=135.1

Colecția „ NOSTALGIC “

BARBARA CARTLAND

Fiica Serenei

Volumul I

Traducerea și adaptarea în limba română de:
CECILIA IONESCU

ALCRIS
M-94

Vă recomandăm din colecția

"NOSTALGIC":

108.	CASA PARADISULUI	– *Inga Dumbar*
110.	MOSTENITORUL NECUNOSCUT	– *Polly Meyrick*
111.	FRUMOASA VENETIE	– *Diana Ponsonby*
112.	CINE POATE REFUZA IUBIREA	– *Barbara Cartland*
113.	FATA CU PARUL DE AUR ROSU	– *Barbara Cartland*
116.	FUGA DE DRAGOSTE	– *Barbara Cartland*
117.	MARCHIZUL CARE URA FEMEILE	– *Barbara Cartland*
118.	TIRANIA	– *Mary Floran*
119.	ALTARUL DRAGOSTEI	– *Lozania Prole*
120.	VISUL LĂUNTRIC vol.I	– *Barbara Cartland*
121.	VISUL LĂUNTRIC vol.II	– *Barbara Cartland*
122.	PĂPUȘA SPANIOLĂ	– *Elizabeth Renier*
123.	MÂNA PROVIDENȚEI	– *Barbara Cartland*
124.	ZBOR SPRE LIBERATATE vol.I	– *Gerardine Nery*
125.	ZBOR SPRE LIBERATATE vol.II	– *Gerardine Nery*

Capitolul 1

– Cât este ceasul? întrebă Caroline, fără să înceteze să privească drumul.

Sir Montagu își scoase ceasul de aur din buzunarul vestei. Dar îi fu greu să distingă acele. Într-adevăr, faetonul rula cu toată viteza și deși tocmai răsărise luna, arborii umbreau drumul îngust. Doar după câteva secunde sir Montagu răspunse:

– Este ora nouă și douăzeci și șapte de minute. Am mers bine!

– Sper că nu sunteți prea optimist, spuse Caroline, pentru că mi se pare că scurtătura dumneavoastră ne-a luat mai mult timp decât drumul obișnuit.

– Jur că este mai puțin lung! răspunse sir Montagu. Am luat-o deseori pe el și am impresia că lady Rohan va fi stupefiată când va observa că este singură pe drumul mare.

Caroline izbucni în râs.

– Dacă ajungem în casa surorii dumneavoastră înaintea prietenilor noștri, spuse, cred că văd deja ce figură vor face constatând că-i așteptăm. Credeți într-adevăr, sir Montagu, că în această clipă se uită înapoi și se miră că nu ne văd?

– Îmi imaginez că exact asta fac, răspunse sir Montagu, zâmbind.

Doar dacă nu bănuiesc că le-am luat-o înainte.

– Ceea ce, de altfel, este adevărat! exclamă Caroline cu înflăcărare. Ce distanță mai avem parcurs?

În timp ce vorbea, biciuia caii. Faetonul ușor luă viteză mai mare.

– Nu mai mult de șase kilometri, îmi pare. La mai puțin de doi kilometri de aici, vom ajunge în drumul mare.

– Și vom merge iar înaintea cailor suri ai ladyei Rohan! încheie Caroline cu o voce pe care veselia o făcea să vibreze.

Observând o curbă, trase imperceptibil de frâie. Deși mergeau astfel la trap de mai mult de o oră și jumătate, roibii nu erau deloc obosiți și, cu un fior de plăcere, Caroline recunoscu faptul că sir Montagu nu se lăudase când afirmase că avea cei mai buni cai din Londra.

Faetonul se angajă în curbă. Lumina lunii dezvălui câteva căsuțe în stil rustic grupate în jurul unei peluze comunale. În fața grajdurilor de vite și a mlaștinii se ridica un han mic a cărui firmă scârțâia și ale cărui ferestre erau luminate. Dar Caroline observă doar că drumul se lărgea și se întindea foarte drept pe aproximativ patru sute de metri. În clipa în care se pregătea să dea bice cailor, tânărul valet urcat în spatele faetonului, ridică vocea.

– Iertați-mă, milady, dar mi se pare că sună ceva la una din roți.

– Sună ceva? întrebă Caroline, consternată. N-am perceput nimic.

– Face un zgomot ciudat, milady. Cred că ar fi mai bine să aruncăm o privire.

– Dumnezeule! exclamă Caroline trăgând de frâie și oprind trăsura în fața hanului. Trebuie să ai o răbdare de înger! Grăbește-te, prietene, grăbește-te! adăugă repede. Aș jura că este pură imaginație!

Valetul se lăsă pe pământ. Sir Montagu, după ce rămăsese câteva clipe aplecat asupra lui, i se alătură. Îi adresă câteva cuvinte cu voce joasă valetului și amândoi examinară roata.

– Totul este în regulă, nu-i așa? întrebă Caroline, cu o voce îngrijorată.

– Din nefericire, cred că băiatul are dreptate, răspunse sir Montagu. Pare o fisură în osie. Am impresia că ar fi foarte periculos să ne continuăm călătoria.

– De neimaginat! exclamă Caroline.

– Poate nu este atât de grav pe cât ne temem, spuse sir Montagu pe un ton liniștitor. Haideți, Caroline, veți aștepta în han în timp ce voi căuta pe cineva în stare să repare osia.

Văzând-o pe Caroline pregătindu-se să coboare, valetul se grăbi să țină caii.

– S-a mai văzut oare un asemenea ghinion? întrebă Caroline, furioasă. Când eram în avans și nu mai rămăseseră decât câțiva kilometri de parcurs!

– Poate este o treabă de cinci minute. Veniți, Caroline. Hanul acesta nu este chiar neplăcut. Am mai avut ocazia să mă opresc aici. De altfel, ne va face bine un pahar cu vin. Praful mi-a uscat gâtul.

– Foarte bine, dacă asta vă face plăcere, spuse Caroline. Dar dați instrucțiuni ca roata să fie reparată cât mai repede. Sir Montagu se întoarse spre valet.

– Grăbește-te, băiete. Găsește un rândaș și întoarce-te să mă ții la curent.

– Bine, sir.

Sir Montagu își scoase pălăria, deschise ușa hanului și o invită pe Caroline să intre.

Sala era mică și tavanul ornat cu bârne de stejar. Atmosfera degaja curățenie și confort. În șemineul imens trosnea un foc de bușteni, în fața căruia era așezat un bărbat singur, cu picioarele întinse spre flăcări, cu un pahar la îndemână. Când se deschise ușa, acesta ridică ochii. Apoi tresări, aparent foarte surprins.

Caroline observă că era vorba de un bărbat tânăr, îmbrăcat elegant. Costumul de culoare verde ca măslina, foarte aranjat, era împodobit cu nasturi strălucitori. Părul negru era pieptănat după ultima modă. Aspectul i-ar fi fost plăcut, dacă sprâncenele dese nu s-ar fi întâlnit aproape într-o permanentă încruntare și colțurile căzute ale gurii nu i-ar fi dat o expresie sarcastică.

– Vreți să vă așezați lângă foc? spuse sir Montagu, Carolinei. Voi comanda o sticlă de vin.... Hangiu! strigă.

Bărbatul în costum verde ca măslina se ridică repede.

– Reversby! spuse cu violență. Ce faci aici?

Intonația din voce și expresia de pe fața sa arătau că nu era deloc mulțumit să-l întâlnească pe sir Montagu. Acesta nu se grăbi, și răspunse cu cea mai suavă voce:

– Chiar nu văd de ce aș răspunde la această întrebare. După câte știu, n-ai cumpărat acest han.

Caroline începu să se simtă jenată, deoarece era evident că cei doi bărbați nu se plăceau. Apoi, își aminti brusc de propria situație. Pentru a nu fi recunoscută, întoarse capul în speranța că borurile elegantei sale pălării îi vor proiecta o umbră pe față și simți o mare ușurare când auzi o voce feminină întrebând-o:

– Milady vrea să urce la primul etaj?

– Firește, răspunse.

Traversă rapid sala și se alătură unei femei în vârstă, cu fața plăcută care, după ce se înclinase în fața ei, ridică sfeșnicul pe care-l ținea și porni pe scară.

– Urmați-mă, milady. Fiți atentă, vă rog, la ultima treaptă. Este mai înaltă decât celelalte.....

Când Caroline ajunse pe palier, femeia deschise o ușă:

– Sper că milady va găsi această cameră confortabilă. Este cea mai bună și o folosim rareori. Dar când am primit dimineață mesajul de la

sir Montagu, am făcut curățenie mare. Patul a fost aerisit și toată ziua n-am încetat să înlocuiesc cărămizile calde. Vă veți simți bine aici, sunt convinsă, deoarece salteaua a fost golită de Sfântul Mihail și am umplut-o cu puf de gâscă.

Pentru a-și întări spusele, femeia ridică păturile. Salteaua din puf arăta umflată pe patul cu coloane. Dar Caroline rămase nemișcată, cu o privire întunecată.

– Nu mi-ați spus oare că ați primit dimineață un mesaj de la sir Montagu? întrebă cu o voce care se strădui să pară indiferentă.

– Într-adevăr, milady. A sosit un valet cu câteva clipe înainte de miezul zilei. Ne-a spus că sir Montagu își va petrece noaptea aici și am fost foarte onorați, deoarece sir Montagu este un client vechi, pe care-l stimăm foarte mult. Și când valetul a adăugat că sir Montagu va fi însoțit de soția sa, am fost foarte intrigați. De fapt, deși sir Montagu a venit deseori aici în timpul ultimilor doi sau trei ani, era prima dată când auzeam spunându-se că era căsătorit! Oh! Este un adevărat gentleman! Poate este târziu s-o fac, dar îmi permit să-i ofer lui milady umilele mele felicitări.

– Mulțumesc.... mulțumesc, răspunse încet Caroline și pe un ton atât de ciudat, încât femeia îi aruncă o privire pătrunzătoare.

– Dar probabil sunteți foarte obosită, milady și eu trăncănesc în loc să vă pregătesc supeul! Sper că îl veți găsi bun. Poate nu va fi la fel de fin ca cele cu care sunteți obișnuită, dar am făcut tot ce am putut. Când veți fi gata, va fi suficient să sunați. Voi urca să vă iau.

– Mulțumesc, repetă Caroline.

Ușa se închise. Caroline era singură. Rămase câteva clipe nemișcată, apoi se înfioră și-și duse mâinile la obraji.

Se afla într-o situație mai complicată decât tot ce și-ar fi putut imagina. Când înțelese sensul cuvintelor rostite de femeie, nu-și putu stăpâni un nou frison. Așadar, sir Montagu pregătise totul și afacerea

osiei de reparat nu era decât o comedie pe care o jucase cu valetul său? Oare cum putuse fi atât de proastă încât să se lase astfel înșelată? Cum putuse accepta să participe la această cursă nebunească, admițând că fusese într-adevăr vorba de o cursă?

Descumpănită, Caroline revăzu evenimentele care se desfășuraseră în timpul ultimelor douăzeci și patru de ore; găsi fără greutate motive să-l condamne pe sir Montagu și să se condamne pe ea însăși. Da, greșise încă de la început.

Știa că sir Montagu era un bărbat în care era bine să nu se încreadă. Fusese deseori avertizată împotriva lui, dar tocmai aceste avertismente o incitaseră să nu-i respingă compania. Cât fusese de stupidă, de încăpățânată! Și această încăpățânare ridicolă o condusese în acest han, în această capcană bine organizată!

Nașa sa, contesa Bullingham, fusese cea care-i făcuse "intrarea" în lume, în cursul sezonului; mama Carolinei nu era suficient de sănătoasă pentru a pleca de la țară ca să înfrunte mondenitățile epuizante care înconjoară lansarea unei "debutante". Cum în locuința londoneză a ladyei Bullingham nu era destul loc pentru a o găzdui pe Caroline și suita sa de servitori, trebui să fie deschisă Casa Vulcan, splendida casă pe care tatăl său o avea în Grosvenor Square, unde Caroline se instalase cu o verișoară, onorabila doamnă Edgmond, care-i servea drept doamnă de companie.

Dar asta n-o împiedica pe lady Bullingham să-și supravegheze strict fina și aproape nimic nu scăpa ochiului său de vultur.

– Îl detest pe acest Reversby, Caroline, spusese aceasta într-o seară când se întorceau amândouă de la un bal la Devonshire House. În locul tău, l-aș trata cu răceală.

Caroline izbucni în râs.

– Este foarte încăpățânat. În seara aceasta, m-a cerut în căsătorie a treia oară.

– Te-a cerut în căsătorie! strigă lady Bullingham cu o voce stridentă. Cum a putut avea această îndrăzneală? Ce impertinență! Ca și când tu, steaua sezonului, cea mai frumoasă moștenitoare a anului, ai putea să arunci măcar o privire asupra lui!

– Tocmai impertinența sa mă amuză, răspunsese Caroline.

– Nu va trece niciodată pragul casei mele! Când mă gândesc că a îndrăznit să te ceară în căsătorie! Nici nu-mi pot imagina ce ar spune tatăl tău....

Caroline n-avea nicio greutate în a-și imagina indiferența glacială cu care l-ar fi îndepărtat tatăl său pe sir Montagu din drumul ei. Totuși, un fapt era incontestabil: îl întâlnea peste tot. Părea să aibă intrare în multe case și maniera impertinentă în care îi declara intenția de a o lua de soție, o făcea să râdă cu un fel de bunăvoință, chiar în clipele în care-l lua mai puțin în serios.

Ar fi dat mai multă importanță avertismentelor nașei sale, dacă aceasta, foarte neîndemânatică, nu l-ar fi incitat pe lordul Glosford s-o prevină și el împotriva lui sir Montagu. Caroline îl considera pe contele Glosford cea mai plictisitoare ființă din lume. Bănuia că nașa sa își dorea ca ea să-l ia de soț, deoarece viitorul duce de Malchester reprezenta o partidă foarte bună.

Totuși, Caroline avea o sinceră aversiune pentru manierele prețioase ale lordului Glosford și, cum n-avea intenția să-i ia mai în serios propunerile decât pe ale lui sir Montagu, nu admitea deloc să fie dojenită de el.

– Acest personaj este destul de lipsit de importanță, spusese Glosford, pe un ton tărăgănat. În locul dumneavoastră, Caroline, l-aș descuraja definitiv.

– Mulțumesc, milord, dar cred că judec mai bine firea umană decât judecați dumneavoastră caii.

Era o lovitură drept la țintă. Într-adevăr, timp de săptămâni întregi,

toată societatea londoneză se distrase pe seama pățaniei lordului Glosford, care cumpărase cu cinci sute de guinee un cal banal, pe care negustorul îl dopase pentru acea împrejurare.

Poate sfaturile enervante ale lui Glosford și permanentele bombăneli ale nașei sale o îndemnaseră pe Caroline să accepte acea escapadă secretă. Sir Montagu îi vorbise despre ea în timpul unui bal și-și dăduseră întâlnire pentru a doua zi.

Doamna Edgmont fusese pusă în incapacitatea de a auzi ceva în timpul plimbării pe care o făcuseră toți trei în Rotten Row. Într-adevăr, sir Montagu se plasase lângă Caroline și îi vorbea cu o voce atât de joasă, încât doamna Edgmont nu putuse surprinde niciun cuvânt.

– Rohan, spuse Montagu, a pariat că soția sa e cea mai bună conducătoare de atelaj din Anglia, iar caii săi suri îmi vor bate roibii. Mă lasă să-mi aleg pe cea care-i va conduce. Pariul este de o mie de guinee. Punctul final al cursei este casa surorii mele, din apropiere de Sevenoaks.

– Și îmi propuneți să vă conduc roibii? întrebă Caroline.

Ochii îi străluciră. Cunoștea roibii lui sir Montagu și-i considera fără pereche. În plus, cum oare să reziste dorinței de a o bate pe lady Rohan, ale căror lăudăroșenii erau insuportabile?

– Din câte cunosc, sunteți singura în stare s-o bată pe lady Rohan, răspunse încet sir Montagu.

Caroline mai ezita. Știa că datoria sa era să refuze, că o cursă în care se pariase o sumă atât de considerabilă nu era o aventură în care trebuia să se lanseze o tânără fată bine-crescută, cu atât mai mult lady Caroline Faye, fiica marchizului și a marchizei de Vulcan. Dar tentația fu mai puternică!

– Iată ce vă propun, continuă sir Montagu, cu vocea sa insinuantă. Nimeni nu va cunoaște numele conducătoarei mele, înainte de sfârșitul cursei. Unul dintre faetoane va pleca din Hyde Park Corner, celălalt din

White's Club. Vor exista starteri în amândouă punctele de plecare și identitatea câștigătoarei nu va fi dezvăluită decât la terminarea cursei.

– Dar cum vom putea oare păstra secretul? Doamna Edgmont îmi va pune întrebări, dacă-mi exprim dorința de a ieși după cină.

– Îi veți putea lăsa un bilet în care să-i spuneți că aveți obligații față de niște prietene și că sunteți în compania ladyei Rohan. Vă veți întoarce mai curând decât ați merge la un bal. În sfârșit, dacă doamna Edgmont, doamna dumneavoastră de companie, va afla adevărul, va fi atât de mândră de dumneavoastră, încât pentru a nu vă provoca necazuri, va tăcea.

"Cred mai degrabă, gândi Caroline, că va fi îngrozită și doar teama o va face să păstreze tăcerea...."

Dar pentru plăcerea care i se promitea, merita să se expună mâniei nașei sale. Ce bucurie să se măsoare cu celebra lady Rohan, al cărui talent de conducătoare de atelaj era considerat de neegalat!

Desigur, ca urmare a acestui lucru s-ar putea să apară necazuri. Dar Carolinei nu-i lipsise niciodată curajul. Ridică mica bărbie fermă și răspunse, spre satisfacția lui sir Montagu.

– De acord. Dar pretint cel mai deplin secret până la sfârșitul cursei.

– Vă dau cuvântul meu.

Acum, știa că secretul fusese bine păstrat. De fapt, nu existase nici cursă, nici pariu, nici faeton condus de lady Rohan. Sir Montagu îi întinsese pur și simplu o capcană pentru a cădea în puterea lui. La urma urmei, poate n-avea nici măcar o soră care să locuiască în apropiere de Sevenoaks. "Un lucru este sigur, gândi Caroline: va trebui să petrec noaptea în acest han, cu sir Montagu, ca și când i-aș fi într-adevăr soție și nu-i voi putea cumpăra tăcerea decât promițându-i că anunț oficial logodna noastră.... Doar dacă..."

Acest gând o făcu să se înfioare. Era ceva neliniștitor la sir Montagu. Caroline îl considerase întotdeauna vulgar, chiar dacă se amuza să-l

pună în valoare față de admiratorii săi care erau toți foarte tineri și le era greu să-l egaleze în spirit și insolență.

Examină camera, patul cu coloane, focul care ardea în șemineu, vazele cu flori puse pe masa de toaletă acoperită cu muselină.

Pentru capcana sa, sir Montagu alesese un cadru fermecător! La amintirea buzelor lui groase și zâmbitoare, a ochilor întunecați și a mâinilor puternice, Caroline se simțea cuprinsă de o puternică repulsie. Trebuia să scape, să părăsească acest han. Dar cum? Cum?

Dacă făcea scandal, dacă-l chema pe hangiu și insista să se întoarcă la Londra cu trăsura de poștă, scandalul ar fi fost și mai mare. În plus, acești oameni, complicii lui Reversby, poate n-o vor asculta și-i vor pune nervozitatea pe seama timidității și a temerilor firești la o tânără căsătorită. Și îi va fi ușor lui sir Montagu să-i oprească protestele și să joace pe lângă ea rolul de stăpân legal.

Caroline aruncă o privire speriată în jur, apoi traversă camera și se îndreptă spre fereastră. Deschise larg obloanele. Luna împrăștia o lumină mult mai puternică decât mai devreme. Lumina mica grădină din spatele casei, dincolo de care se ridica masa întunecată a arborilor. O pădure! Caroline o privi câteva secunde, apoi lăsă capul în jos. Sub fereastră, la aproximativ un metru și jumătate, un acoperiș plat acoperea cu siguranță încăperea din spate a unei bucătării. Pe o parte a acestei construcții mici, tânăra fată distinse un butoi destinat să strângă apa de ploaie.

Mai rămase câteva clipe nemișcată, apoi se hotărî. Alergă să pună zăvorul la ușă, străbătu din nou camera și, dintr-o săritură, ajunse pe pervazul ferestrei. Rochia din catifea, cu volane pe margine și mâneci largi împodobite cu satin, nu-i ușurau lucrurile, dar Caroline era obișnuită de mult timp cu acest gen de exercițiu.

Într-adevăr, nu era prima dată când ieșea dintr-o cameră pe fereastră. În copilărie, fusese deseori pedepsită de guvernantă și de

părinți pentru că ieșise astfel și fusese surprinsă plimbându-se prin parc, sau îndreptându-se spre plajă la ore în care ar fi trebuit să doarmă.

Cu multă prudență, se lăsă să alunece până ajunse la aproape o jumătate de metru de acoperiș. Apoi își dădu drumul cu un zgomot surd și, temându-se ca cineva din camera respectivă să n-o fi auzit, își ținu respirația câteva clipe. Dar nu se întâmplă nimic. Noaptea era liniștită, cu excepția unui zgomot îndepărtat de voci și râsete, care se auzea din sala comună.

Caroline privi dedesubt. Îi păru că o distanță considerabilă o despărțea de sol. Dar exista butoiul! Înțelese că, pentru a coborî, era suficient să pună un picior pe marginea butoiului, prinzându-se de perete. Singurul pericol, era să cadă în butoi. Dar tânăra fată avea un deosebit simț al echilibrului și piciorul sigur; fără altă neplăcere decât un deget julit, o ruptură în jupă și un nor de praf care o înconjura, reuși să ajungă jos.

Se opri câteva clipe și aruncă o privire în jur. După cum crezuse, acoperișul plat acoperea camera din spate a unei bucătării, adâncită deocamdată în întuneric. Ușa era deschisă și permitea să vadă, dincolo de ea, bucătăria mare a hanului. Hangița, înconjurată de mai multe persoane, părea foarte agitată. Erau acolo două femei tinere cu obraji dolofani și roșii sub bonete și un bărbat cu șorț alb, care trebuia să fie bucătarul. Tot acest grup mic flecărea și râdea.

Caroline n-avea timp să contemple tabloul. Își ridică jupa, străbătu grădina în fugă și pătrunse în masa întunecată de arbori. Pădurea nu era foarte deasă și, cum se aflau la începutul anului, iar mărăcinii nu erau încă foarte încâlciți. Caroline o luă pe cărarea îngustă care șerpuia printre copaci. Nu știa unde ducea. N-avea decât o idee: să se îndepărteze cât mai repede posibil de han. Grăbi pasul, gândindu-se că drumul mare trebuia să fie în acea direcție. "Dacă reușesc să ajung

acolo, își spuse, voi descoperi cu siguranță un loc de schimbare a cailor, de unde voi putea lua o trăsură de poștă, care să mă ducă discret la Londra...." Se împiedică de mai multe ori de rădăcinile de pe cărare și de care i se agăța rochia. În mai multe rânduri, trebui s-o desprindă de spini și catifeaua frumoasă nu scăpă întreagă.

Mergea de mai multe minute, când auzi voci. Se opri brusc. "Să fie oare deja în urmărirea mea?" Crezuse că va trece un anumit timp înainte de a-și da seama de evadarea sa.

Apoi, își dădu seama că zgomotul vocilor venea din față și nu dinspre han. Ciuli urechea. Brusc, un strigăt de durere, de groază și de agonie se răspândi în pădure. Urmă o liniște deplină.

O clipă ce păru nesfârșită, inima Carolinei păru să se oprească, apoi începu să bată violent. Tânăra fată se lipi de trunchiul unui copac. Avea impresia că strigătul, deși nu se repetase, îi vibra încă în urechi. Brusc, percepu alunecarea unui corp uman prin mărăciniș.

Crezu că necunoscutul venea spre ea. Îngrozită, se lipi și mai strâns de copac, în speranța de a nu fi văzută. Dar pașii se îndepărtară înainte de a ajunge în locul în care se afla ea. Caroline le urmări înaintarea și văzu o siluetă deplasându-se în întuneric. Se părea că era vorba de un bărbat. Totuși, lumina lunii era nesigură și curând, tânăra fată nu avu decât o certitudine: pașii se îndepărtaseră.

Ciuli urechile, până în clipa în care nu mai percepu nimic. Și din nou se făcu liniște, acea liniște ciudată și apăsătoare care succede în general după un trăsnet. Calmul pădurii părea ireal. Înaintea acestei scene, auzise foșnetul frunzelor, mișcarea micilor animale prin tufe și fâlfâit de aripi când o pasăre era deranjată din somn. Acum, nu mai exista decât acea liniște înspăimântătoare.

Caroline respiră profund. Se îndepărtă de copac, și pentru prima dată își dădu seama de puterea cu care-l strânsese. Degetele îi erau rănite acolo unde se crispaseră pe scoarță. Înlătură frunzele uscate care

i se prinseseră de rochie, apoi își reluă mersul.

Cărarea mică se contura printre tufe. Curând, ajunse într-un luminiș scăldat în lumina lunii. La marginea luminișului, Caroline zări zidurile unei căsuțe de țară. Constată că era în ruină. Acoperișul din paie era găurit și cărămizile zidurilor erau la pământ.

Caroline își stăpâni teama. Își dădu foarte bine seama că respira greu și că inima nu încetase să-i bată puternic în piept, din clipa în care strigătul izbucnise în pădure. Făcu câțiva pași și se opri. O exclamație de groază îi țâșni de pe buze: în mijlocul luminișului zăcea un bărbat.

Era chircit pe pământ, cu un picior îndoit sub corp. Brațele îi erau întinse în cruce, mâinile desfăcute și capul pe spate, în așa fel încât Caroline îi putu vedea doar linia colțuroasă a maxilarului. Paralizată de teamă, tânăra fată privea ca într-un coșmar cum razele lunii luminau cataramele pantofilor, nasturii costumului negru și mânerul de culoare închisă al unui cuțit înfipt în carotida victimei. Un val de sânge murdărise jaboul alb.

Câteva clipe, Caroline avu impresia că va înnebuni. Îi păru că nu se va putea desprinde de acest spectacol și să găsească puterea de a-și continua drumul. Era hipnotizată de acele mâini albe, desfăcute și nemișcate pe iarbă. Atunci, auzi zgomot de pași.

Venea din cealaltă parte a pădurii. Trosnetele și foșnetele continue părea să indice că un bărbat își croia cu nerăbdare drum prin rămuriș.

În ultima clipă, când pașii păreau pe punctul de a ajunge în luminiș, Caroline schiță o mișcare. Tocmai se hotărâse să plece, s-o ia din nou pe cărarea pe care venise, chiar dacă trebuia să se întoarcă la han. Dar picioarele i se muiaseră și avu doar puterea să se târască până la trunchiul unui stejar înalt, de care se rezemă.

"Trebuie să plec", se gândi; dar nu se mai putea mișca. Se disprețuia că nu-și putea depăși această slăbiciune. Strigătul de moarte pe care-l auzise mai înainte, o obseda. Cadavrul – era primul pe care-l

vedea – nu și-l putea scoate din minte.

Rezemată de stejar, văzu un bărbat înaintând în luminiș. Era înalt și purta pălărie înaltă. Haina albastră și pantalonii din piele de căprioară erau elegant croiți. Chiar și în acea clipă tragică, tânăra fată nu se putu împiedica să se gândească la modul semeț în care își ridica necunoscutul capul și-și croia drum printre tufe, care arăta că era vorba de un gentilom.

Brusc, bărbatul văzu cadavrul.

– Dumnezeule! Oare ce s-a întâmplat? întrebă cu o voce care răsună în luminiș.

Această voce îi permise Carolinei să-și regăsească sângele-rece. "Trebuie să plec", murmură cu buzele uscate. Se îndreptă din nou spre cărare.

Dar bărbatul îi percepuse probabil mișcarea, deoarece nu făcuse doi pași și el privi în direcția sa, scoțând cu un gest rapid un pistol din buzunar.

– Stați! strigă. Cine sunteți?

Caroline se opri. În vocea acestui străin era ceva care te obliga la ascultare. Cu pași lenți, tânăra fată înaintă în lumina lunii.

– O femeie! exclamă gentilomul, vârând pistolul în buzunar.

Își ridică pălăria și adăugă:

– Iertați-mă, doamnă. Date fiind împrejurările, nu mă așteptam să găsesc o femeie în luminiș.

Vocea aceasta fermă și calmă îi readuse Carolinei curajul și, deși îi era încă foarte teamă, găsi puterea să facă o reverență.

Lumina lunii dezvălui chipul necunoscutului. Caroline avu impresia că nu văzuse niciodată un bărbat atât de frumos. Razele lunii dădeau părului său o culoare aurie, dar ochii îi erau de un cenușiu ca oțelul și aveau o privire straniu de pătrunzătoare.

– Îmi pot permite oare să vă întreb, doamnă, ce faceți în acest loc

și dacă știți ce s-a întâmplat aici....

Arătă cadavrul întins pe pământ. Vocea îi era calmă și totuși atât de autoritară, încât Caroline se simți obligată să-și explice prezența.

– Mă plimbam prin pădure, când am auzit voci.... Apoi, pe neașteptate, un strigăt de groază, un strigăt de durere.... Apoi, am auzit pe cineva deplasându-se repede în această direcție.

Întinzând brațul, Caroline constată că mâneca îi era acoperită de praf. Gentilomul îngenunche și puse o mână pe inima bărbatului.

– Este... mort? întrebă tânăra fată, cu o voce căreia nu reușea să-i stăpânească tremurul.

– Fără nicio îndoială! Și cel care l-a lovit avea într-adevăr intenția să-l omoare.

Privi îndelung chipul bărbatului.

– Ciudat, spuse el, ca și când vorbea cu el însuși. Foarte ciudat... Aveam întâlnire cu el, chiar aici.

– Îl cunoașteți?

– Da, îl cunosc. Este un avocat pe nume John Latimer. Un escroc! Dar nici escrocii nu-mi place să moară în mod atât de violent.

– Și ați venit aici să-l întâlniți? întrebă Caroline.

Nu știa de ce se arăta curioasă, dar o forță misterioasă o îndemna să se informeze.

– Da, răspunse necunoscutul, cu aceeași voce calmă. Mi-a stabilit această întâlnire. Asta îmi amintește că...

Privi din nou cadavrul. Apoi vârî mâna într-unul din buzunarele bărbatului mort.

– Ah! iată-le! exclamă cu satisfacție, scoțând un pachet de scrisori.

Caroline constată că acele scrisori, aproximativ douăsprezece, erau strânse cu o panglică având un sigiliu roșu. Gentlemanul le puse într-unul din buzunarele sale. Apoi, după o scurtă ezitare, murmură:

– Mă întreb dacă sunt toate.

Se aplecă asupra corpului și vârî mâna în vestă. Scoase de acolo o foaie. Se îndreptă și o cercetă cu atenție.

Ridicând ochii spre el, Caroline își repetă că necunoscutul era extrem de seducător. Totuși, chipul său avea ceva ciudat, o expresie pe care tânăra fată nu reușea s-o definească. Brusc, necunoscutul mototoli hârtia și-și dădu capul pe spate cu un zâmbet bizar și trist.

– Este cineva, spuse în cele din urmă, care n-a uitat niciun detaliu.

– Despre ce este vorba?

Bărbatul o privi ca și când aproape uitase de prezența sa.

– Este o glumă doamnă, răspunse cu o voce ironică. O glumă oribilă, vă asigur! Va amuza cu siguranță pe cineva, dar nu pe mine.

– Nu înțeleg.

– Cum să înțelegeți oare? Dar vă voi explica. Iată că nenorocitul ticălos a fost asasinat aici pentru ca eu să fiu serios compromis, și numai cu această intenție! I s-a adus la cunoștință că trebuia să mă întâlnească aici și eu însumi am fost atras în acest loc. Și acum, iată-l mort la picioarele mele! Justiția nu mai are decât să mă judece.

– Dar nu l-ați ucis pe acest om, pot să jur! exclamă Caroline.

– Desigur, o puteți face! Gluma nu este decât și mai amuzantă. Dar cine știe că vă aflați aici, în pădure?

– Nimeni. Este doar foarte puțin timp de când am.... hotărât să vin să mă plimb aici.

Din nou, gentlemanul dădu capul pe spate și începu să râdă.

– Gluma este din ce în ce mai nostimă, spuse. În plus, treaba se complică. Autorul acestei frumoase crime va fi grozav de furios când va afla că mărturia dumneavoastră mă dezvinovățește.

– Dar, exclamă Caroline, brusc alarmată, nu doresc să depun mărturie.... Înțelegeți-mă: speram că nimeni nu va ști că mă aflam în această pădure... Situația mea ar fi... teribilă, vă jur, dacă dezbaterile unui proces ar dezvălui că eram în acest loc, la o oră atât de târzie.

Gentilomul zâmbi.

– În acest caz, doamnă, pot să vă cer să dispăreți cât mai repede posibil, pentru că dacă nu mă înșel, cineva își va face curând apariția pentru a descoperi cadavrul și asasinul în apropiere de victima sa. Așa că, doamnă, plecați cât de repede vă permit picioarele dumneavoastră mici, altfel veți fi amestecată într-una din cele mai odioase și mai respingătoare crime.

– Nu pot să fac asta! Nu vă pot lăsa, când știu că sunteți nevinovat. Dar....

– Doamnă, nu există dar. Trebuie să plecați.

– Și dumneavoastră?

– Voi aștepta justiția.

– Dar de ce? De ce ați acționa cu atâta neîndemânare? Dacă nu vă vor găsi aici, nu vor putea dovedi că l-ați ucis pe acest bărbat. Știți doar, trebuie probe!

– Nu țin la viață cu atâta înflăcărare, doamnă. Ca să vorbesc sincer, viața nu prezintă pentru mine niciun interes special. Voi muri mai devreme sau mai târziu, în acest mod, sau în altul....

– Trebuie să fiți beat, sau nebun! strigă Caroline. Există nenumărate moduri de a muri decent. Dar să mori din cauza unei trădări, să cedezi fără să te aperi la ce mi se pare un veritabil complot, este atitudinea unui fricos sau a unui laș. Plecați cât mai este încă timp. Și dacă justiția trebuie să descopere criminalul, lăsați-o să-l caute!

Caroline vorbise pe un ton pătimaș. Necunoscutul o ascultase cu un zâmbet dezamăgit.

– Doamnă, spuse ridicând din umeri, m-ați convins. Vă voi asculta. Vă pot oare însoți până la marginea pădurii, dacă intenționați să ieșiți din ea?

Se pregătea să ofere brațul Carolinei, când tânăra fată ridică mâna și spuse:

– Ascultați!

Rămaseră amândoi nemișcați și auziră curând zgomote de voci și de pași care păreau să vină din cealaltă parte a pădurii, din direcția de unde revenise Caroline. Aceasta scoase o exclamație ușoară și murmură:

– Repede! Poate caută pe cineva. Pe dumneavoastră sau... pe mine.

Gentilomul se întoarse repede.

– Atunci, pe aici, spuse. Calul meu este la doi pași.

Trecu în fața ei și intră în pădure. Caroline îl urmă. Îi era greu să înainteze, deoarece în acest loc copacii erau mai deși și ramurile îi loveau fața. Mărăcinii i se agățau de jupă și de dantela de la guler. Se elibera cu gesturi nervoase și, alertată de vocile și mișcările pe care le percepea în urma ei, se strădui să nu lase să se mărească distanța față de străinul care-și croia drum în fața ei. În sfârșit, după un marș care îi păru lung cât o veșnicie, pădurea se răRi. Caroline văzu un cal legat de un copac.

– Am ajuns, spuse gentilomul. Știți să călăriți pe crupă?

– Da, spuse Caroline.

O ridică, o puse pe crupa calului și se urcă el însuși în șa. Caroline îi trecu brațele în jurul taliei. Brusc, se auzi un zgomot distinct, apoi vocile deveniră aproape stridente.

– Auziți? întrebă necunoscutul. Tocmai au descoperit cadavrul.

Dădu pinteni calului. Acesta porni în galop și traversă câmpul care se întindea dincolo de pădure....

Capitolul 2

Parcurseseră deja o anumită distanță și pădurea aproape nu se mai vedea, când Caroline, cu respirația tăiată de viteză și de eforturile făcute pentru a-și păstra echilibrul, întrebă gâfâind:

– Unde mergem?

Însoțitorul său trase de frâie pentru a încetini calul și răspunse:

– Locuiesc aproape de aici, în castelul Brecon și, apropo, numele meu este Brecon.

– Mi se pare că am auzit vorbindu-se de acest castel, spuse încet Caroline.

– Cu siguranță. Castelul este cunoscut pentru frumusețea sa și se vine în masă să i se admire turnurile normande. Poate le-ați zărit de pe drum?

Caroline tresări. Era pe punctul de a-i răspunde cu trufie că nu se alătura niciodată mulțimii și că nu avea obiceiul să admire castelele "de pe drum", când își aminti de rochia ruptă, de mâinile murdare de pământ și înțelese că străinul n-avea nicio idee despre adevărata sa condiție. Reuși să se stăpânească și răspunse încet:

– Dacă v-aș fi văzut deja castelul, cu siguranță nu l-aș fi uitat. Trebuie oare să deduc că sunteți lordul Brecon?

– Nu vă înșelați. Și acum, voi avea plăcerea să vă arăt castelul meu.

– Chiar aveți intenția, milord, să vă întoarceți acasă? întrebă Caroline.

– Evident! De ce nu?

– Mi se pare că nicio decizie nu este mai riscantă. Acum câteva minute, mi-ați spus că bărbatul rămas în pădure, a fost asasinat de cineva care voia să îndrepte asupra dumneavoastră responsabilitatea crimei. Dacă sunteți suspectat, nu vor veni imediat la castelul Brecon pentru a vă verifica plecările și venirile de la începutul serii și mai ales intervalul de timp în care bărbatul a primit acea lovitură care l-a omorât?

– Doamne Dumnezeule! exclamă lordul Brecon. Doamnă, aveți mintea la fel de ageră ca a unui avocat, sau ca a unei cititoare pasionată de romane!

Caroline răspunse printr-un zâmbet. Evident, lordul Brecon nu spunea decât adevărul. Oare de câte ori nu-i reproșaseră părinții săi gustul pentru romanele cele mai extravagante?

– Totuși, ceva este adevărat în ce ați spus, continuă Brecon. Ei bine, după dumneavoastră, ce ar trebui să facem?

– N-aveți niște prieteni adevărați? întrebă Caroline. Îmi amintesc de un fermier cu o bună reputație, care fusese târât în fața judecătorilor pentru că era bănuit a fi amestecat într-o afacere de contrabandă. Mulți oameni îl considerau vinovat, dar trei dintre prietenii săi au jurat că și-a petrecut noaptea jucând cărți cu ei. Mai târziu, tatăl meu a spus: "Este greu să demaști un bărbat care minte. Dar când patru bărbați repetă aceeași minciună, judecătorii și jurații nu mai înțeleg nimic".

– Tatăl dumneavoastră avea dreptate, răspunse lordul Brecon, îndreptându-și calul într-o nouă direcție. Voi fi la fel de înțelept ca el și voi porni în căutarea, dacă nu a trei prieteni sinceri, măcar a doi.

Din nou, Caroline înțelese că bărbatul se înșela și trebui să se

stăpânească, deși cu greu, să nu-i dezvăluie că în ziua în care fermierul compăruse în fața tribunalului, tatăl său se afla printre magistrați, și nu pe banca acuzaților. "Dar, se gândi tânăra fată, această nerecunoștință era poate de dorit, pentru că acum, când îi cunosc identitatea, este cu atât mai de dorit ca el să n-o cunoască pe a mea...."

– Am doi prieteni care-mi vor face cu siguranță serviciul în chestiune, spuse lordul Brecon, dar pentru a-i găsi, va trebui să parcurgem o anumită distanță. Credeți că o veți putea suporta în condițiile actuale? Mai puteți îndura disconfortul acestei curse călare?

– O voi suporta. Mulțumesc, milord, răspunse Caroline.

– Mă comport într-adevăr ca un necioplit, doamnă, spuse brusc lordul Brecon. Nici măcar nu m-am informat despre dorințele dumneavoastră. Dar trebuie să mă iertați. Evenimentele care sunt pe cale să se desfășoare m-au tulburat profund.

– Înțeleg fără greutate.

– Acum, ne îndreptăm spre Sevenoaks. Vă convine această direcție?

– Sunt încântată să vă pot răspunde că-mi convine de minune, răspunse Caroline cu demnitate, gândindu-se că la Sevenoaks va închiria o trăsură de poștă care o va duce la Londra.

– Acum că ne cunoaștem bine, ar fi indiscret să vă întreb de numele dumneavoastră?

– Caroline....

Cu gândul la întoarcerea la Londra, tânăra fată era gata să răspundă sincer la întrebarea interlocutorului său.

– Ei bine? insistă lordul Brecon.

– Caroline... hm... Caroline... Fry, răspunse tânăra fată, adăugând la prenumele său primul nume care-i veni în minte.

– Sunt servitorul dumneavoastră, domnișoară Fry. Poate veți accepta să-mi satisfaceți curiozitatea și să-mi dezvăluiți de ce vă plimbați prin pădure chiar în clipa în care John Latimer cădea sub loviturile

asasinului?

Caroline se strădui să reacționeze rapid. Până atunci, se preocupase de riscul asumat de lordul Brecon, încât nu avusese timp să pregătească o poveste pentru ea însăși. Dar, încă o dată, romanele favorite îi fură de mare ajutor, și începu să inventeze o poveste pe care o spera plauzibilă.

– Am avut cel mai mare ghinion, milord. Sunt doar de trei săptămâni domnișoara de companie a unei doamne de vază. Dar acest timp scurt a fost suficient pentru ca atât caracterul, cât și comportamentul acestei persoane să-mi inspire cea mai mare oroare. Este foarte ciudată și asta se datorează în mare parte înclinației sale pentru alcool. În seara aceasta, în loc să dorească să doarmă, cum i se întâmplă deseori după cină, a insistat să facem o plimbare. Se gândea că aerul curat îi va alunga migrena. Am pus să se scoată trăsura și am parcurs astfel câțiva kilometri, timp în care n-a încetat să-mi reproșeze greșeli de care nu eram vinovată. I-am acceptat reproșurile cu răbdare și umilință, cum cere condiția mea. Totuși, după un timp oarecare, păru să se plictisească de sunetul propriei voci și mi-a cerut să-i dau oglinda pe care o purtam în poșetă, pentru ea. I-am întins-o. Dar, din nefericire, în clipa în care o prindea cu mâna pe care alcoolul o făcea să tremure, trăsura devie brusc de la mersul său și oglinda căzu pe drum, unde se sparse. Subit furioasă, m-a acuzat că-i port ghinion și a jurat să nu se mai uite vreodată la mine. Opri trăsura și-mi ordonă să cobor imediat. Am rugat-o să mă ducă măcar înapoi la ea, promițându-i să plec chiar a doua zi, după ce-mi voi aduna lucrurile personale. Dar nici n-a vrut să audă. Mi-a aruncat la picioare, în praf, banii pe care mi-i datora și ordonă vizitiului să plece.

– Este monstruos! exclamă lordul Brecon. Absolut monstruos! N-ar trebui să existe asemenea femei.

– Mă aflam pe un drum îngust și pustiu, continuă Caroline. Dar mi

se păru că traversând pădurea și câmpurile, voi ajunge la drumul mare care duce la Sevenoaks.

– Nu v-ați înșelat, răspunse lordul Brecon. Dar ar fi trebuit să parcurgeți prin pădure și peste câmpuri o distanță destul de mare și ați fi fost epuizată.

– Iată așadar, milord, pentru care motiv eram în această pădure, încheie Caroline, încântată de povestea sa și convinsă că lordul Brecon o crezuse.

– Și acum, întrebă el, dacă vă las la Sevenoaks, sperați să găsiți acolo o trăsură de poștă sau o caleașcă, pentru a vă duce înapoi la Londra?

– Exact.

– Așadar, locuiți la Londra?

Această întrebare îi dădu subit Carolinei nostalgia căminului său. Simți o puternică dorință de a fi la Mandrake, de a-și revedea tatăl și mama, de a se simți din nou teafără și nevătămată, sub protecția lor. Se întrebă ce-i va povesti lui sir Montagu când îl va întâlni la Londra. Intui explicațiile pe care va trebui să le dea nașei și doamnei sale de companie, doamna Edgmont. Toate astea erau destul de înspăimântătoare. Așa că, impulsivă ca de obicei, luă o decizie importantă. Nu se va întoarce la Londra. Nu voia să-și asume riscul de a se afla față în față cu sir Montagu, cel puțin atâta timp cât nu va decide pedeapsa pe care i-o va da. Va merge la Mandrake. Mai mult: va mărturisi adevărul mamei sale și va cere iertare.

– Nu, milord, răspunse tânăra fată. Familia mea locuiește în apropiere de Dover. Acolo aș vrea să mă întorc, unde să aștept să găsesc o nouă situație.

– Ei bine, voi face astfel încât să vă dau satisfacție cât mai repede posibil, spuse lordul Brecon. Găsiți vreun inconvenient în a merge puțin mai repede? Dacă vom continua să mergem astfel, ne va trebui o jumătate de noapte pentru a ajunge la prietenii mei.

– Mergeți cât de repede vă va plăcea, răspunse Caroline, strângându-și brațele în jurul taliei călărețului.

Lordul Brecon dădu pinteni calului, care porni în galop. Din acea clipă, Caroline nu mai avu timp să se gândească la aventura sa. Era mult prea ocupată să-și mențină echilibrul și să-și împiedice pălăria să zboare. Oare de cât timp galopau în acest fel? Brusc, lordul Brecon trase de hățuri și exclamă cu satisfacție:

– Iată-i! Știam că-i voi găsi în acest loc!

Caroline ridică ochii și văzu în fața ei, în câmp, clipind niște luminițe și având deasupra niște hornuri subțiri, totul într-un șir de acoperișuri rotunjite, care nu semănau deloc cu cele ale caselor pe care le cunoștea. Dar, treptat, înțelese: locuințele bizare erau niște rulote.

– Țigani! făcu ea, surprinsă.

– Nu, răspunse lordul Brecon, mai degrabă comedianți. Au o menajerie. Proprietarul îmi este poate cel mai fidel prieten.

– O menajerie? Ce interesant! Am văzut una la târgul din Saint-Bartholomew.

– Cred că la Saint-Bartholomew are intenția să-și încheie Grimaldi turneul.

Tăifăsuind astfel, cei doi tineri trecură de bariera de pe câmp. Un copil apăru din întuneric, barându-le drumul. Cu tenul oacheș și părul întins, părea țigan... Și curând, apăru lângă el o femeie cu tenul la fel de oacheș ca al copilului. Ținea în brațe un bebeluș. Un altul îi era agățat de rochie.

– Ia ascultați! strigă copilul. Spectacolul s-a terminat de mult. N-aveți dreptul să intrați aici la ora asta!

– Nu spectacolul vrem să-l vedem, spuse lordul Brecon, ci pe domnul Grimaldi. Condu-ne la rulota sa.

Copilul păru impresionat de vocea autoritară a lordului Brecon.

– Pe patron vreți să-l vedeți? repetă cu un aer neîncrezător. N-a spus

că așteaptă vizitatori.

– Sunt oameni importanți, interveni femeia, cu voce joasă. Fă ce îți cer.

Lordul Brecon aruncă o monedă în aer. Copilul o prinse cu dibăcie.

– Urmați-mă, spuse pe un ton mai respectuos.

Și începu să alerge înaintea calului, în direcția unei rulote mari, oprită la distanță de celelalte. Atât cât se putea estima în întuneric, era vopsită în roșu și ornată cu argintiu.

Ferestrele fără perdele erau luminate, ca și ușa la care se ajungea pe câteva trepte de lemn.

– Ei, patroane! strigă copilul. Vrea să te vadă cineva!

În acest timp, Caroline privi în jurul ei. Erau circa douăsprezece rulote de locuit. Celelalte, mai mari, erau dispuse în cerc. În fața unora dintre ele, lumânările încetaseră să ardă. Tânăra fată regretă că ajunsese prea târziu pentru a vedea animalele. Dar acestea erau deja închise și în cel mai îndepărtat colț al câmpului sclipea un foc în jurul căruia erau grupați paznicii.

Când tânăra fată își îndreptă atenția asupra rulotei, pe treapta cea mai de sus apăru un bărbat. Avea o înfățișare robustă. Era lat în umeri și mușchii brațelor umflau mânecile costumului stacojiu. Dar mai ales statura îi era atât de înaltă, încât trebui să se aplece pentru a trece pe ușă. Se îndreptă.

– Milord! exclamă, recunoscându-l pe lordul Brecon. Ce surpriză plăcută!

– Pot să intru, Adam? întrebă lordul Brecon. Am adus o prietenă.

Copilul alergă să țină calul. Lordul Brecon întinse brațele spre Caroline. Aceasta se aplecă și simți în jurul taliei strânsoarea mâinilor puternice ale lordului Brecon, a cărui față o atinse ușor pe a sa. Inima începu să-i bată mai tare. Îndată ce atinse pământul, lordul Brecon o luă de braț și murmură:

– Permiteți-mi să vă ajut.

Și o conduse pe solul inegal, până la rulotă. Bărbatul îi atinse mâna pentru a-i permite să urce treptele.

– Doamnă, spuse el, pentru că sunteți prietena lordului Brecon, permiteți-mi să vă urez bun venit.

– Mulțumesc, răspunse Caroline, cu un zâmbet.

– Domnișoară Fry, spuse lordul Brecon, vi-l prezint pe vechiul meu prieten, Adam Grimaldi. Numele îi este străin, dar este de origine engleză.

– Este exact. Și inima îmi este de asemenea engleză. Ce bucurie să mă întorc în țară!

– Eram sigur că vei încerca acest sentiment, spuse lordul Brecon, în ciuda triumfurilor pe care le-ai cunoscut în Franța.

– Doamnă, o întrebă Grimaldi pe Caroline, vreți să intrați?

– Mulțumesc, repetă Caroline, aplecându-se pentru a nu-și agăța penele de la pălărie în buiandrugul sculptat.

Când înălță capul, nu-și putu stăpâni o expresie de stupoare. În rulotă era o femeie, o ființă stranie, cum Caroline nu văzuse niciodată. Femeia, întinsă pe un pat în spatele rulotei, se ridică îndată ce apărură vizitatorii.

Foarte scundă, avea ceva atrăgător, un fel de seducție exotică. Părul lung, vopsit, avea culoarea aurului și cădea ca o draperie fină până la pulpe. Purta pantaloni turcești, făcuți dintr-o țesătură la fel de fină ca voalul și bustul îi era gol, cu excepția a două plăci mari de argint, încrustate cu pietre prețioase, care-i acopereau sânii. Caroline era atât de surprinsă, încât rămase nemișcată, uitându-și buna educație, până în clipa în care femeia spuse politicos, cu un accent francez:

– Bună seara, doamnă. Din nefericire, ați venit prea târziu pentru a-mi vedea animalele!

– Credeți că eu... începu Caroline.

Dar femeia deja n-o mai asculta. Cu un zâmbet pe buze și ochii strălucind, se întoarse pentru a-l întâmpina pe lordul Brecon, care tocmai intrase în rulotă.

– Milord! exclamă. Sunt atât de fericită să vă revăd! Credeam că ați uitat-o pe Zora!

În timp ce vorbea, înaintă. Iar în clipa în care lordul Brecon îi luă mâinile pentru a le duce la buze, își ridică fața și lordul Brecon o sărută. O stupefacție și mai mare o cuprinse pe Caroline.

– Îți place Anglia, Zora? întrebă lordul Brecon, privind cu afecțiune ființa ciudată și strângându-i mâinile în ale sale.

– Detest Anglia! Este o țară rece și spectatorii aplaudă cu întârziere. Nu sunt calzi, ca francezii, sau zgomotoși, ca nemții. Sunt tăcuți și nu știi niciodată dacă sunt mulțumiți sau – cum spuneți dumneavoastră – dezgustați.

Grimaldi izbucni în râs și spuse:

– Am prevenit-o pe Zora că suntem un popor căruia îi place foarte puțin să se exteriorizeze. Dar până la urmă se va obișnui cu noi.

– Și tigrii dumitale? întrebă lordul Brecon. Ei ce cred despre noi?

– Același lucru ca mine, răspunse cu mândrie Zora. Dacă apluzele nu sunt – cum spuneți dumneavoastră? – prelungite, cred că publicul este nemulțumit. Se îmbufnează, sunt triști și mi-e mult mai greu să-i țin în mână.

– Biata Zora! exclamă lordul Brecon.

Adăugă, întorcându-se spre Caroline.

– Domnișoară Fry, trebuie să v-o prezint pe doamna Zora, cea mai mare dresoare de tigri din lumea întreagă. Tocmai a repurtat un succes extraordinar pe continent, și acum avem onoarea s-o primim în Anglia.

– Sper să am curând plăcerea de a asista la performanțele doamnei Zora, răspunse politicos Caroline.

– Vreți să luați loc, domnișoară Fry? întrebă Grimaldi, oferindu-i un

scaun.

– Mulțumesc.

Așezându-se pe scaun, Caroline simți pentru prima dată oboseala.

– Domnișoara Fry și cu mine am făcut o călătorie epuizantă, spuse lordul Brecon. În ce mă privește, îmi este sete și mor de foame. Pot să sper, Adam, că vei accepta să ne oferi ospitalitate?

– Dar firește, răspunse domnul Grimaldi. Mă tem totuși, milord, că mâncarea nu este atât de fină ca cea cu care sunteți obișnuit. V-ar mulțumi niște ouă cu șuncă?

– Le voi mânca cu cea mai mare plăcere! răspunse lordul Brecon. Dar dumneavoastră, domnișoară Fry?

– Nimic nu mi-ar face mai mare plăcere, spuse Caroline cu un zâmbet, deoarece, cinând foarte devreme, nu mi-a fost niciodată în viață atât de foame.

– De acord, Adam. Ouă cu șuncă și dacă este posibil, o sticlă de vin.

– În acest domeniu, milord, am ceva ce vă voi oferi fără nicio jenă. O șampanie pe care am adus-o din Franța.

În timp ce vorbea, luă dintr-un dulap din spatele rulotei o sticlă pe care o puse pe o masă mică. Caroline privi în jur și fu uimită să constate cât de înghesuite erau mobilele și obiectele. Erau acolo dulapuri, etajere, tablouri, bibelouri. Patul era supraîncărcat cu perne și dușumeaua dispărea sub un covor persan superb.

– Cât este de confortabil! exclamă.

– Dacă rulota mea nu este la fel de mare ca aceasta, este mult mai frumoasă, răspunse Zora. Dar trebuie să fiți obosită, doamnă. Vreți să vă scoateți pălăria și să vă simțiți comod?

Așa cum era moda, aceasta era imensă și destul de incomodă, dar avea meritul de a-i ascunde părul care trebuia să fie foarte ciufulit. Caroline era totuși prea obosită pentru a se preocupa de aparențe. Își aruncă pălăria pe pat și lampa care se legăna în tavan îi aprinse licăriri

în ochi. Tânăra fată dori atunci să observe expresia lordului Brecon și-și dădu seama că acesta îi vedea pentru prima dată clar fața.

Ochii săi exprimau surprindere și admirație. O clipă mai târziu, Caroline plecă pleoapele, simțindu-se roșind sub privirea lui arzătoare. Nu știa cât era de frumoasă în acea lumină care mângâia aurul roșcat al buclelor mici care-i încadrau fața albă. Avea gâtul lung și o față încântătoare, de un oval perfect. Nasul era drept și mic. Buzele, roșii natural. Avea ceva atât de fermecător în conturul trăsăturilor și în grația trupului, încât orice persoană care o privea pentru prima dată era tentată s-o creadă apărută dintr-un basm.

Dar ochii erau ce avea mai frumos. Erau mari și străluceau de viață, de bucurie și maliție. Frumusețea Carolinei nu era rece și artificială ca cea a statuilor, ci atât de caldă și atât de vie, încât interlocutorul său, după câteva clipe de discuție, se simțea câștigat de veselia firească și de entuziasmul tinerei fete.

În ciuda oboselii, Caroline nu se putu împiedica să întrebe, cu viu interes:

– Vorbiți-mi despre menajeria dumneavoastră. Aveți multe animale?

– Un număr considerabil, doamnă, răspunse Adam Grimaldi. Sunt extrem de mulțumit de cei trei lei ai mei. Cel mai bătrân, Cezar, este dresat la fel de bine ca un câine de rasă. L-am avut de tânăr și pot face ce vreau cu el.

Evident, domnul Grimaldi era foarte mândru de menajeria sa și i-ar fi vorbit Carolinei ore întregi despre ea, dacă n-ar fi fost întrerupt de copilul care aducea ouăle cu șuncă. Atunci încetă să vorbească despre meseria sa, pentru a se preocupa de confortul oaspeților.

Când, după ce băură un pahar de șampanie, aceștia terminară de cinat, lordul Brecon vorbi:

– Acum, Adam, trebuie să-ți spun de ce sunt aici. Probabil ești curios să știi, deși ai avut discreția de a nu-mi pune nicio întrebare.

– Știam, milord, că veți vorbi când veți considera necesar. Cu siguranță, doriți să vă fac un serviciu? Va fi suficient să ordonați.

– Chiar dacă este vorba de o întâlnire neplăcută cu magistrații, Adam?

– N-are importanță, răspunse Grimaldi, ridicând din umeri. Magistrații sunt întotdeauna nesuferiți.

– În Franța, spuse Zora, le spunem într-un mod foarte vulgar. Dar pentru a n-o ofensa pe această tânără persoană, nu voi rosti numele.

– Cunosc acest nume, spuse lordul Brecon râzând.

– Îl considerați justificat?

– Întru totul, Zora.

Femeia zâmbi, își schimbă expresia și întrebă:

– Milord, ați ucis un bărbat în duel? Vreți să fugiți?

Lordul Brecon clătină din cap.

– Nu, Zora. Nu este atât de simplu. Ar fi mai bine poate să vă povestesc această întâmplare de la început. Vrei să închizi ușa, Adam?

Grimaldi se ridică și închise ușa rulotei. Lordul Brecon își goli paharul de șampanie și începu povestea:

– Sunt aproximativ trei luni de când m-am întors în Anglia. După cum știți amândoi, mi-am petrecut aproape doi ani în străinătate. Am călătorit în Franța și în Italia. La întoarcere, am fost întâmpinat cu afecțiune de mama mea și prietenii mi s-au părut fericiți să mă vadă. Înainte de a pune piciorul din nou în Anglia, fusesem totuși avertizat că unul din verii mei, care murise, mă desemnase ca tutore al fiicei sale, o copilă de cincisprezece ani pe nume Melissa, care trebuia să plece curând la Paris, unde își va completa educația într-unul din cele mai celebre pensioane din capitala franceză. Am cunoscut-o atunci pe Melissa, o tânără fată fermecătoare, dar care mi se păru destul de zănatică. Opt zile după plecarea sa pe continent, n-am fost surprins să aflu că avusese o intrigă amoroasă cu un bărbat mult mai în vârstă decât

ea și de o reputație extrem de proastă. Sunt convins că din partea Melissei fusese vorba de o treabă absolut nevinovată, dar, imprudentă, îi adresase acestui personaj un oarecare număr de scrisori cu un caracter extrem de pasionat. Prin intermediul unui avocat necinstit, personajul în chestiune mi-a adus la cunoștință că pretindea cinci mii de guinee în schimbul acestor scrisori, altfel le va folosi pentru a-mi dezonora pentru totdeauna fina. Am fost să-l văd pe avocat, un anume John Latimer, și l-am anunțat că eram gata să dau o mie de guinee clientului său în schimbul scrisorilor, dar niciun ban în plus. Și am adăugat că, dacă oferta nu-mi este acceptată în timp de trei zile, îl voi biciui pe nemernic pe Saint-James Street și voi pune să i se afișeze numele în fiecare club, urmat de cuvântul: șantajist.

– Și ce v-a răspuns? întrebă Grimaldi.

– Am primit răspunsul său dimineață, sub forma unei scrisori care m-a surprins. În această scrisoare, care nu era semnată, Latimer îmi spunea că dorea să mă vadă repede, pentru a mă pune la curent cu o afacere care cu siguranță îmi va fi foarte plăcută. Din motive pe care nu mi le putea expune, mi-a fixat întâlnire într-o căsuță în ruină care se afla la Sevenoaks Lane, în spatele hanului "Câinele și rățoiul". Am fost destul de mirat, deoarece nu mi-aș fi imaginat că un avocat londonez cunoștea această căsuță părăsită, refugiul ideal al îndrăgostiților și al celor care vor să se bată în duel. M-am dus totuși acolo la ora stabilită și l-am găsit într-adevăr pe Latimer, dar asasinat, cu un cuțit înfipt în spate.

– Dumnezeu să ne apere! exclamă Grimaldi.

– Dar cine l-a ucis? întrebă Zora.

– Nu știu, răspunse lordul Brecon. Nu mi-a fost greu să mă conving că nu murise de mult. Corpul era cald încă și domnișoara Fry, care se plimba în acea clipă prin pădure, tocmai auzise un țipăt.

– Ați asistat la asasinat? întrebă Zora, întorcându-se spre Caroline.

– Nu, am perceput doar un țipăt și am auzit pe cineva care fugea prin pădure.

– Latimer n-a fost scotocit prin buzunare, sau furat, continuă lordul Brecon. Scrisorile pupilei mele erau în buzunarul său. Le-am luat și dacă n-aș fi bănuit că Latimer deținea și altele, n-aș fi continuat căutările care mi-au permis să descopăr într-un buzunar interior acest..... document.

Vorbind, scoase din buzunarul hainei o foaie de hârtie.

– Iată acest document, spuse. Poartă semnătura mea.

– Despre ce este vorba?

– Este vorba despre o scrisoare pe care se presupune că am scris-o și i-am adresat-o lui Latimer, pentru a-i stabili o întâlnire miercurea viitoare, la Sevenoacks Lane. Îi cer să aducă scrisorile pupilei mele, fiind gata să accept condițiile clientului său.

– Dar bineînțeles, n-ați scris niciodată această scrisoare? întrebă Grimaldi.

– Niciodată! Cu atât mai mult cu cât n-aveam intenția să cedez șantajului clientului lui Latimer. Un lucru este sigur: nenorocitul a venit la întâlnire la indicațiile conținute în această falsă scrisoare destinată să mă facă răspunzător de prezența sa în acel loc, și a fost asasinat de cineva care voia să fiu acuzat de crima pe care urma s-o comită.

– Într-adevăr, pare limpede, spuse Grimaldi, dând din cap. După părerea dumneavoastră, criminalul este individul josnic căruia îi fuseseră adresate scrisorile?

– Nu cred. Dacă dorea cu adevărat să obțină cinci mii de guinee, nu-și putea dori ca Latimer să fie asasinat, iar scrisorile să fie furate. Pe de altă parte, condamnarea mea la moarte nu i-ar fi folosit la nimic. Dimpotrivă, era avantajat să trăiesc.

– În acest caz, cine ar putea fi oare vinovat? întrebă Zora.

– Nu știu, răspunse lordul Brecon. Fără îndoială, există oameni care ar vrea să scape de mine. Dar cine? Nu știu.

– Cu ce v-am putea ajuta noi, în această afacere? întrebă Grimaldi.

– N-ai ghicit, Adam? Voi crede că mintea ta este mai puțin ageră decât cea a domnișoarei Fry, care m-a sfătuit să caut câțiva prieteni gata să jure că mi-am petrecut ultimele două ore în compania lor. Îmi asum riscuri grave dacă recunosc că am fost la căsuță, deoarece, până la descoperirea adevăratului criminal, după toate probabilitățile sunt singura persoană care pot profita de moartea lui Latimer.

– Evident! exclamă Grimaldi. Cum de nu m-am gândit mai curând? Ei bine, milord, în ce ne privește pe Zora și pe mine – deoarece cred că pot vorbi și în numele ei – suntem gata să jurăm că v-ați petrecut seara cu noi. Ați asistat la reprezentație, apoi ați venit în rulota în care suntem acum. Ați băut un pahar de șampanie și am stat de vorbă până în clipa în care v-ați hotărât să vă întoarceți acasă. Și nu este vorba doar de mărturia Zorei și de a mea. Sunt sigur că oamenii mei și soțiile lor vor jura și ei că v-ați petrecut seara în tabăra noastră.

– Mulțumesc, Adam, răspunse lordul Brecon, zâmbind. Știam că pot avea încredere în dumneata.

Cei doi bărbați schimbară o energică strângere de mână. Zora făcu cu amândouă brațele o mișcare amplă, care-i aruncă după umerii albi cascada grea a părului.

– Dar nu cereți mare lucru! exclamă. Sunt dezamăgită. Mi-ar fi plăcut atât de mult să fac pentru dumneavoastră, milord, un adevărat sacrificiu!

– Întotdeauna ești generoasă, Zora, spuse lordul Brecon, ducând la buze una din micile mâini ale dresoarei.

Caroline oftă.

– Așadar, totul s-a aranjat, spuse. Și acum, milord, poate ar fi înțelept să luați măsuri pentru a-mi permite să continuu călătoria.

– Iertați-mă, domnișoară Fry. Am fost egoist ocupându-mă până acum doar de treburile mele. Adam, am putea obține o trăsură de poștă?

– Firește! Voi trimite copilul la cel mai apropiat han. Unde doriți să mergeți, doamnă?

– De fapt, aș vrea să merg la Dover, spuse Caroline. Dar dacă voi reuși să ajung mai întâi la Maidstone, poate voi putea....

– Vom găsi o trăsură de poștă care vă va duce direct la Dover, interveni lordul Brecon.

Adăugă, fără să-i permită Carolinei să discute.

– Permiteți-mi, vă rog, să aranjez eu totul. Este o plăcere pentru mine. Voi da instrucțiuni ca trăsura de poștă să vă conducă până acasă.

"Fără îndoială, crede că mă sperie prețul acestei călătorii", se gândi zâmbind Caroline. Dar preferă să nu discute și-i mulțumi cu recunoștință lordului Brecon.

Adam chemă copilul și-l trimise la han. Apoi, destupă o altă sticlă de șampanie. Caroline se simțea acum cuprinsă de somn. Totuși, mintea îi rămase sensibilă la prezența lordului Brecon și, privindu-l, se întreba ce făcea oare din el un bărbat atât de diferit de ceilalți.

Desigur, era foarte frumos, dar asta nu explica totul. Avea în privire ceva straniu și rezervat, ceva ce arăta o mare stăpânire de sine. Râsul nu-i era întotdeauna spontan, iar zâmbetul, deși fermecător, evoca deseori tristețe și un fel de cinism. "Sunt sigură că ascunde un secret", gândi Caroline... Dar nimic precis nu justifica această intuiție.

În ciuda orei târzii, Caroline se gândi că nu putea părăsi menajeria fără să fi văzut câteva dintre animale. Când copilul se întoarse și anunță că trăsura va sosi într-o jumătate de oră, Caroline ceru să vadă leii, tigrii și cangurul recent achiziționat de Grimaldi și de care părea cel mai mândru. Merseră de la o căruță la alta. Cea mai mare parte a animalelor dormeau. Lumina lanternelor le făcu să clipească și cele mai sălbatice

scoaseră răgete pentru a-și manifesta nemulțumirea.

– Ar trebui să veniți să ne vedeți când vom da reprezentații la târgul din Saint-Bartholomew, spuse Grimaldi când terminară vizita.

– O voi face sigur, chiar pentru o mie de guinee! exclamă Caroline.

– Dacă nu reușiți în demersurile dumneavoastră, domnișoară Fry, sugeră Brecon zâmbind, i-ați putea cere totuși lui Grimaldi să vă angajeze la menajeria sa!

– Ideea este seducătoare, milord, dar am impresia că tata și mama o vor dezaproba, răspunse Caroline.

– De ce? întrebă râzând lordul Brecon. Ați fost în serviciul unei doamne care părea infinit mai crudă decât o duzină de fiare!

Copilul veni în fugă, pentru a spune că trăsura sosise. Caroline îi mulțumi lui Grimaldi pentru ospitalitate și-și luă rămas-bun de la doamna Zora.

Lordul Brecon o conduse. Avu o scurtă conversație cu vizitiul și Caroline auzi sunând niște monede. Apoi, luând o pătură care se afla în interiorul trăsurii, lordul Brecon înfășură cu grijă genunchii tinerei fete.

– Credeți că veți fi în siguranță în timpul acestei călătorii lungi? o întrebă. Mă întreb dacă n-ar fi fost de datoria mea să vă însoțesc.

– Oh! nu, milord, răspunse repede Caroline. Nu este necesar. Nu risc nimic. Voi fi la Dover pentru micul dejun. Pe de altă parte, cum n-am asupra mea niciun obiect prețios, nu pot să interesez hoții de drumul mare. În sfârșit, pentru a spune adevărul, am intenția să dorm.

– În acest caz, nu-mi mai rămâne decât să vă urez drum bun, domnișoară Fry, și să vă mulțumesc pentru ce ați făcut pentru mine.

– Pentru puțin! răspunse Caroline.

Cum lordul Brecon îi vorbea aplecat pe fereastra trăsurii, Caroline îi distingea cu greu trăsăturile, în timp ce propria față era iluminată de lumina lunii, ale cărei raze îi făceau ochii să strălucească.

– Această aventură a fost pasionantă, adăugă încet, roșind ușor.

– Nu ne vom mai vedea niciodată, spuse lord Brecon.

Apoi, adâncindu-și privirea în cea a tinerei fete, adăugă:

– Adio, dulce Caroline, și mulțumesc.

Luă mâna pe care aceasta i-o întinse, dar în loc s-o ducă la buze, se aplecă spre fața Carolinei și, înainte ca ea să schițeze vreun gest de apărare, o sărută pe buze. Apoi se îndepărtă de portieră, vizitiul dădu bice cailor și trăsura se îndepărtă.....

Câteva clipe, gândurile Carolinei fură atât de confuze, încât nu putu încerca alt sentiment decât surpriză. Apoi, mânia urmă stupoarei.

– Cum a îndrăznit? spuse cu voce tare. Cum a îndrăznit?

Până atunci, niciun bărbat n-o sărutase. Își duse degetele la buze și fu uimită de căldura lor.

– Cum a îndrăznit? repetă.

Primul sărut! Deci așa era..... Avea impresia că simte fermitatea și catifelarea acelei guri pe a sa. Inima începu să-i bată mai repede. Un foc ciudat îi urcă în piept. Primul sărut....

Ghemuită în întunericul trăsurii, Caroline nu se putu stăpâni să zâmbească. "La ce bun să-mi întrețin mânia? se gândi. Poate acest sărut a fost încheierea unei aventuri de neuitat?" Își rezemă capul de spătar. Dar, cu toată oboseala, nu reuși să adoarmă. Oare de ce spusese lordul Brecon: "Nu ne vom mai vedea niciodată"? Considera că un nobil lord și o simplă doamnă de companie erau prea îndepărtați pe plan social pentru a fi de dorit o nouă întâlnire între ei? Asculta de un alt motiv?

Caroline îi vedea chipul atât de clar, ca și când se afla încă în fața ei. Cât era de frumos, și atât de diferit de alți bărbați pe care-i întâlnise! Și mai în vârstă. Îi dădea aproximativ douăzeci și șase, sau douăzeci și șapte de ani, dar doar una din mâinile sale avea infinit mai multă personalitate decât întreaga persoană a apaticului lord Glosford. Lordul Brecon! Dar oare cum îi spuneau apropiații?

Adormi cu aproximativ jumătate de oră înainte de prima oprire. Se trezi brusc, dintr-un vis minunat. În timp ce se schimbau caii, intră în han pentru a se aranja și, aplecându-se spre o oglindă, fu speriată de aspectul său. Cum ar fi refuzat lordul Brecon să creadă că era o simplă doamnă de companie? Frumoasa sa rochie de catifea era plină de pete și de praf, și ruptă în multe locuri. Mâinile sale mai păstrau încă urmele a tot ce atinsese, de la fereastra hanului, până la scoarța umedă a copacilor.

Carolinei îi trebui un timp să-și pună în ordine ținuta. Apoi scrise o scurtă scrisoare adresată doamnei Edgmond și ceru să fie trimisă la Vulcan House prin poștă. Hangiul o asigură că va face cum dorește îndată ce se va lumina de ziuă. Dar Caroline nu era foarte sigură, deoarece personalul dormea încă atunci când vizitiul bătu la ușa hanului. Totuși, vederea unei guinee pe care, din fericire, tânăra fată o găsi în pungă, reuși să-l trezească pe hangiu, care-și înmulți asigurările, de data aceasta cu un incontestabil accent de sinceritate. Când Caroline ajunse din nou în trăsura de poștă, era sigură că doamna Edgmond – verișoara Debby – va primi cu siguranță veștile sale.

Restul călătoriei până la Dover fu fără probleme. Caroline dormi la fel de liniștită ca un copil obosit. Era fericită la gândul că se va afla curând în căminul său, că părinții îi vor face o primire bună și că-i vor aplana fără greutate dificultățile. Încă prea tânără pentru a se lăsa pradă grijilor, nu fu nici măcar tulburată din somn de remușcările de a fi acceptat invitația lui sir Montagu.

Până atunci, viața sa fusese dintre cele mai plăcute. Fusese născută și crescută la Mandrake, cea mai fermecătoare și de asemenea cea mai luxoasă dintre casele de la țară. Fundațiile fuseseră puse de sir Justin de Faye, care venise în Anglia cu Williame Cuceritorul. Fiecare generație o înfrumusețase și astăzi conținea adevărate comori. În sfârșit, de-a lungul secolelor, pe măsură ce casa sporea în frumusețe,

membrii familiei nu încetaseră să primească onoruri, titluri și distincții.

Al cincisprezecelea marchiz de Vulcan era mândru de domeniul său. Îi plăcea până în cele mai mici detalii, de la turnul normand, care se ridica asemenea unei santinele pe falezele albe, până la încântătoarele saloane și săli de bal, pe care le făcuse mama sa cu patruzeci de ani mai înainte după planurile lui Robert Adam.

A paisprezecea marchiză de Vulcan, care-i era Carolinei bunică, fusese alungată de la Curte din cauza pasiunii nebune pentru joc. Atunci își făcuse propria curte la Mandrake și domnise acolo realmente, până în ziua în care fusese ucisă de contrabandiștii care îi aduceau din Franța mărfuri interzise în Anglia.

Moartea sa pusese capăt unei perioade de depravare și de extravaganțe. Pentru Caroline, Mandrake era astăzi o proprietate splendidă unde, într-o atmosferă de permanentă bucurie, se bucura de o liniște deplină. Dragostea pe care tatăl și mama sa o simțeau unul pentru altul era atât de mare, încât orice persoană care trăia la Mandrake avea impresia că le împărtășește fericirea.

Dar în venele Carolinei curgea sângele mândru, pătimaș și temerar al familiei Faye. Fiecare din trăsăturile tinerei fete, fiecare din gesturile sau din faptele sale, reflecta ceva din grandoarea și din distincția de la Mandrake. Avea mândria, sinceritatea și integritatea strămoșilor săi, dar și pasiunea năvalnică și încăpățânarea lor inflexibilă. Avea de asemenea frumusețea legendară a bunicii. Dar această perfecțiune se combina cu farmecul, puritatea și blândețea Serenei, marchiză de Vulcan și mama Carolinei, ai cărei ochi de un albastru luminos erau plini de o nobilă spiritualitate.

Deși puritatea și onestitatea Carolinei erau egale cu cele ale mamei sale, temperamentul era comparabil cu valurile pe care le contemplase deseori de la fereastra camerei copiilor și al căror zgomot îi însoțiseră întotdeauna gândurile și visurile. Valuri cu creste înspumate, ale căror

ape se spărgeau în smaralde și rubine pe falezele abrupte; valurile sălbatice și dezlănțuite ale furtunilor; valurile ușoare și liniștite, al căror ritm amintea de respirația unei femei și care veneau să moară fără zgomot pe nisipul fin al plajelor însorite.

Dispoziția Carolinei era schimbătoare, diferită, și Serena se temea uneori pentru viitorul tinerei fete, atât de frumoasă și atât de sensibilă.

Loialitatea și tenacitatea erau două virtuți pe care Caroline le avea din plin. Într-o zi – când nu avea decât zece ani – tânărul valet care-i îngrijea poneiul fu dat în judecată sub acuzația de braconaj. Prinzând de veste, Caroline, fără să spună nimănui, sări pe ponei și galopă până la Dover. Pătrunse în palatul de justiție, apostrofă asistența, și pretinse ca magistrații să-i permită să ia apărarea acuzatului și fu atât de eficientă și de convingătoare, încât valetul fu eliberat și se putu întoarce cu ea acasă, la Mandrake.

Absența nu-i fusese trecută neobservată și, când apăru, tatăl său se pregătea să organizeze căutările. Lordul Vulcan îi puse întrebări pe un ton destul de sever, deoarece dispariția fiicei sale îi îngrijorase puternic și pe el și pe soția sa. Dar explicația Carolinei fu cât se poate de simplă.

– Este prietenul meu, tată! exclamă.

– Și dacă, găsit vinovat, ar fi fost condamnat la o pedeapsă cu închisoarea, ce ai fi făcut? întrebă lordul Vulcan.

– L-aș fi însoțit, răspunse Caroline, care adăugă, cu o logică implacabilă: și ai fi fost obligat să ne eliberezi pe amândoi!

Când Caroline începu se crească, lady Vulcan, cu toată mândria pe care i-o inspira fiica sa, era îngrijorată. Caroline era perfectă la trup și la minte, încât părea imposibil să-i găsești vreun defect. Desigur, era uneori impulsivă, violentă și nebunatică, dar nimeni n-o văzuse vreodată făcând vreo faptă răutăcioasă sau incorectă.

Când apăru la Londra, nu doar numele, averea și rangul său făcură din ea "debutanta" cea mai căutată a anului, ci și frumusețea,

bunăvoința și acea exuberanță veselă și sinceră, îi aduseră curând o mulțime de prieteni și prietene.

Un singur lucru o surprinse pe nașa sa. De patru luni de când ducea acea viață mondenă, inima îi era la fel de liberă ca în ziua în care părăsise pentru prima dată Mandrake. Fusese deja cerută în căsătorie de mai multe ori, dar respinsese propunerile, cu o fermitate care nu putea să le lase speranțe admiratorilor că era doar timidă sau nedecisă.

– Chiar nu văd ce partidă mai bună ai putea găsi, spusese lady Bullingham, când Caroline îl refuză pe lordul Glasford.

– Există totuși una, răspunse Caroline, căreia îi făcea plăcere să-și irite nașa.

– Aș vrea s-o cunosc și eu! Pentru că sunt sigură că dacă ți-aș citi "Debrett" de la un capăt la altul, la sfârșitul lecturii n-aș fi mai avansată ca la început.

– Poate nu figurează acolo, spusese Caroline cu un zâmbet.

– Să nu figureze în "Debrett"? Dumnezeu să ne ferească! Să nu-mi spui că te gândești la o mezalianță! Nu voi admite asta! Cine este? Pretind un răspuns! Ei bine, cine este?

– Vai! nu știu, pentru că nu l-am întâlnit încă pe bărbatul pe care-l voi iubi.

Uneori, i se întâmpla să se întrebe dacă acel bărbat exista cu adevărat. Totuși, când soarele dimineții o trezi pătrunzând prin fereastra trăsurii de poștă, își dădu seama că, pentru prima oară, numele unui bărbat îi vibra pe buze. Se simți copleșită de fericire și, lăsând geamul jos, aspiră îndelung aerul rece și sărat. În depărtare, zări prima reflectare a mării.

Îl rugă pe vizitiu s-o conducă la Mandrake și s-o lase acolo, nu în fața ușii de la intrare, ci în curtea grajdurilor. Oare fu surprins? Măcar nu lăsă să se vadă nimic și-i dădu impresia Carolinei că se grăbea mai ales să se întoarcă la Sevenoaks. În ce o privea pe Caroline, era

preocupată doar să-și ascundă identitatea oricărei persoane care era capabilă să-i dea lordului Brecon informații în legătură cu acest subiect.

Astfel, când trăsura de poștă intră în curtea grajdurilor de la Mandrake și când bătrânul valet al lordului Vulcan veni în fugă, Caroline sări repede jos.

– Harry, spuse ea, trăgându-l pe valet deoparte, recompensează-l cu generozitate pe acest om. Dă-i să bea, și apoi concediază-l. Nu-i da cu niciun preț informații despre mine. Dacă te întreabă, spune-i că sunt o invitată fără importanță, sau dacă preferi, că fac parte din personal.

– Foarte bine, milady, răspunse Harry.

Adăugă imediat, cu familiaritatea unui bătrân servitor:

– Am impresia că milady a făcut iar o nebunie.

Caroline nu catadicsi să-i răspundă și se îndreptă cu demnitate spre ușa din spate. Când ajunse acolo grăbi pasul, cu dorința evidentă de a nu fi surprinsă pe culoarul în capătul căruia se afla o scară care ducea la etaj.

Urcă scara în grabă și pătrunse în camera sa, după ce întâlnise doar o fată de serviciu, pe care o trimise în căutarea Mariei, camerista sa. Aceasta, o țărancă tânără care se ocupa de doi ani de Caroline, veni imediat.

– Milady! exclamă. Dar nu vă așteptam! Credeam că sunteți la Londra. Când mi s-a spus că sunteți aici, era gata să cad pe spate! Sunteți chiar dumneavoastră, milady? Sunt atât de tulburată, încât mă întreb dacă nu mă aflu în prezența fantomei dumneavoastră!

– Sunt chiar eu, Maria. Și acum, ajută-mă să mă dezbrac.

– Rochia dumneavoastră! Oh! Oare ce ați făcut?

– Sst! Maria, nu-mi pune întrebări. Du-te și aruncă toate aceste haine, înainte să le vadă mama. Nu se pot repara. Apoi, să-mi dai una din rochiile mele de muselină și să mă coafezi cât mai bine posibil.

O jumătate de oră mai târziu, marchizul de Vulcan, ieșind din

încăperea în care tocmai luase micul dejun, fu surprins s-o vadă pe fiica sa, care cu ochii strălucind și adorabil de proaspătă în rochia de muselină cu panglici albastre, cobora scara cea mare.

– Caroline! exclamă marchizul. De unde ai apărut? Nici pe departe n-aș fi crezut că ești aici!

– Bună ziua, tată, spuse Caroline, făcând o reverență și întinzând obrazul tatălui său. Recunoaște că ești mulțumit de această surpriză; în ce mă privește, sunt foarte fericită să te văd.

Lordul Vulcan își strânse tandru fiica în brațe.

– Ar fi trebuit să ne trimiți un bilet, spuse. De ce oare te-ai întors? Dacă am fost bine informat, îți plăcea totuși foarte mult în vârtejul înaltei societăți londoneze....

– Voiam s-o văd pe mama, răspunse Caroline și evident și pe tine, tată drag.

– Tocmai voiam să-ți scriu, spuse lordul Vulcan. Scrisoarea ar fi plecat chiar astăzi. Aveam niște vești să-ți comunic.

– Niște vești?

– Da. Vino în bibliotecă. Am să-ți spun ceva.

Își luă fiica de braț și o conduse până în biblioteca mare, ale cărei ferestre dădeau spre mare. Încăperea era plină de soare. Caroline alese o banchetă și se așeză cu un oftat de mulțumire. Într-adevăr, în copilărie, acest colț din bibliotecă fusese unul dintre cele preferate tuturor altora.

– Ce plăcut este să fii acasă! murmură. Ce aveai să-mi spui, tată?

– Este vorba de mama ta.

– De mama? Doar nu este bolnavă?

– Nu tocmai. Dar este obosită, răspunse lordul Vulcan, a cărui față frumoasă căpătase o expresie gravă. N-ai uitat acea tuse epuizantă de care a suferit iarna trecută, pe care medicii n-au putut-o vindeca? Săptămâna trecută, l-am adus de la Londra pe Henry Halford, medicul

regelui. A recomandat o schimbare a aerului. A insistat ca mama ta să-și petreacă aproximativ o lună în Italia, câteva săptămâni pe lacul Como. Cum am mare încredere în el, mama ta și cu mine plecăm pe continent, Caroline.

– Oh, tată! exclamă Caroline.

– Știam că vei fi surprinsă, răspunse zâmbind lordul Vulcan.

– Dar dacă mama este suferindă, datoria mea este s-o însoțesc.

Lordul Vulcan clătină din cap.

– Nu, Caroline, cu toate că propunerea ta nu mă surprinde. Mai întâi, sir Henry dorește ca, cel puțin în prima parte a călătoriei, mama ta să nu aibă nicio grijă. Apoi, dorim să călătorim singuri. Deși vă iubim foarte mult pe tine și pe cei doi frați ai tăi, trebuie să recunoaștem că nu sunteți niște persoane foarte odihnitoare.

– Asta este! exclamă Caroline izbucnind în râs. Este o a doua lună de miere, tată? Nu crezi că vine cam târziu, când ai o fiică de șaptesprezece ani și doi fii mari, la Eton?

– N-avem impresia că este prea târziu, răspunse lordul Vulcan, serios. La drept vorbind, amândoi sperăm să ne uităm un timp responsabilitățile. În plus, este prima dată când o voi putea duce pe mama voastră în străinătate. Războiul a durat mult timp! După revenirea păcii, copiii ne-au dat mereu planurile peste cap.

Caroline se strâmbă.

– Trebuie să vă fi stânjenit mult!

– Dimpotrivă! Pentru noi, ați fost o sursă de bucurii. Dar deseori ne-ați provocat temeri. Și asta îmi amintește, Caroline, că trebuie să-ți cer ceva. Promite-mi că nu vei face nimic care ar putea-o îngrijora pe mama ta.

– S-o îngrijorez pe mama? De ce aș îngrijora-o?

– Pentru că singura sa grijă este că te lasă pe tine. A regretat foarte mult că nu te-a putut însoți pentru primul tău sezon. Suntem siguri că

nașa ta se ocupă admirabil de tine și că verișoara Debby este o doamnă de companie ideală. Dar mamei tale și mie ne-ar fi plăcut să fim lângă tine. Știu că a trebuit să renunțăm, din cauza sănătății mamei tale. Pe de altă parte, mi-a fost foarte greu s-o conving să urmeze sfatul lui sir Henry. Nu voia să plece din Anglia fără tine, Caroline. Sincer vorbind, este sigură că vei face prostii și nu vom fi aici pentru a veghea asupra ta.

– Tată! exclamă Caroline. Dar este îngrozitor de nedrept!

Cu o sclipire în ochi, lordul Vulcan ridică mâna.

– Nu, Caroline, răspunse. Trebuie să recunoști că ne-ai provocat multe griji, în ultimii ani. Acum, când te-ai lansat în lume, nu este oare normal să fim și mai îngrijorați?

– N-aveți niciun motiv să vă faceți griji, replică tânăra fată aproape cu trufie.

Lordul Vulcan crezu că fiica sa mai avea ceva de spus. Dar văzând că tace, adăugă:

– Nu-ți cer decât un lucru: dacă ai neplăceri înainte de plecarea noastră, păstrează-le pentru tine, sau mărturisește-mi-le mie. Nu trebuie s-o supărăm pe mama ta. Ai înțeles?

– Da, tată.

– Și acum, poate vei accepta să-mi spui de ce te-ai întors la Mandrake în mod atât de neașteptat?

Caroline ezită. Privind oceanul, se întrebă dacă era prudent să-i povestească tatălui aventura sa. Își imagină fără greutate mânia lordului Vulcan dacă va afla trădarea lui sir Montagu. Poate-l va provoca la duel... Poate-l va pedepsi cu biciul... Lordul Vulcan nu se dădea înapoi de la nimic când era vorba de onoarea sa și a familiei sale.

Era mândru și uneori foarte violent când unor oameni le lipsea ceea ce el considera un fel de regulă a cavalerismului. "Ar fi amuzant, gândi Caroline, să-l văd pe sir Montagu la picioarele tatei. Dar toate astea ar

lua prea mult timp. Ar trebui ca tatăl său să meargă la Londra și plecarea pe continent n-ar mai putea avea loc săptămâna viitoare. Nu, nu va fi egoistă, va tăcea..."

Cu un oftat ușor, se întoarse spre tatăl său:

– N-am nimic de spus, tată. Doream doar să vă văd, pe mama și pe tine. Poate ar fi mai sincer să-ți spun că-mi era dor de casă.... Pe scurt, m-am întors.

– Verișoara Debby este cu tine?

– Nu, tată.

Lordul Vulcan se încruntă.

– Ai venit singură?

– Da, tată. M-am hotărât brusc.

– Știai totuși, Caroline, că ți-am interzis să călătorești singură!

Vorbise pe un ton furios. Dar fără să-i lase timp să continue, Caroline se ridică și-l luă după gât.

– Te rog, tată, nu fi supărat! îl imploră, punându-și obrazul ca piersica lângă cel al tatălui său. Știu că am făcut o greșeală. Dar îmi doream atât de mult să vă văd! Și verișoara Debby, oricât de fermecătoare este, ar fi întârziat plecarea. Ar fi trebuit să pierd zile întregi pentru a ne pregăti, a ne face bagajele. Am plecat aseară și am sosit dimineață. Iartă-mă, tată. Pentru a nu o neliniști pe mama, să nu-i spunem nimic.

– Caroline, ești o copilă îngrozitoare, oftă lordul Vulcan, pe un ton mai calm. Inutil să-mi spui că n-ai făcut nicio prostie, deoarece sunt convins de contrariul. O simt! Dar nu te voi obliga să-mi faci confidențe.

– Îți promit să fiu prudentă, spuse Caroline. Nu-ți face griji.... Știi, tată, încep să cred că ești un fel de impostor.

– Impostor? întrebă lordul Vulcan.

– Da, răspunse Caroline. Dă-ți seama: când trăiam la Mandrake, te

consideram cel mai minunat, cel mai exemplar dintre toți bărbații. Dar când am ajuns la Londra, am descoperit că, odinioară, ai fost un jucător împătimit, un trăgător de elită, un incomparabil conducător de trăsuri și un incorigibil seducător al tuturor femeilor. Oare nu-i adevărat?

– Cine ți-a povestit toate aceste baliverne, Caroline? întrebă lordul Vulcan, cu o expresie amuzată și puțin supărată în același timp.

– Multe persoane. Când făceam cea mai neînsemnată greșeală, ridicau din umeri și spuneau: "Fiica lui Justin, trebuie să te aștepți la asta!"

– Caroline, ești un mic diavol! Toate astea sunt pură invenție! protestă lordul Vulcan, fără să-și poată stăpâni râsul.

– Este adevărat, jur! răspunse Caroline. Tată, aveai o reputație extraordinară!

– Nu te voi minți, Caroline. Într-adevăr, odinioară, comportarea mea n-a fost ireproșabilă. Dar a fost înainte s-o întâinesc pe mama ta.

– Și după aceea?

– M-am îndrăgostit, draga mea, și toată viața mi s-a schimbat. Am fost cel mai fericit dintre bărbați. După o lungă tăcere, Caroline întrebă brusc, cu o voce șoptită, timidă:

– Oare cum îți dai seama că te-ai îndrăgostit?

Lordul Vulcan se ridică și-și contemplă fiica. Apoi o luă de bărbie și o obligă să-l privească:

– Ascultă, Caroline, ești îndrăgostit când te simți gata de orice sacrificiu pentru o altă ființă, când nu te dai înapoi în fața niciunui act de curaj, în fața niciunui risc; când ești gata să mori, sau mai mult, să trăiești pentru a fi de folos celeilalte ființe. Asta este dragostea. Caroline îl privi cu atenție pe lordul Vulcan. Apoi se întoarse pentru a privi marea. Soarele îi făcea părul să strălucească. Brusc, un zâmbet îi lumină fața.

– Da, asta este dragostea, murmură.

Apoi plecă în fugă.

Capitolul 3

Onorabila doamnă Edgmont reciti scrisoarea pe care o ținea în mână, apoi o împături, își lăsă lornionul și plecă în căutarea Carolinei. O găsi cântând la spinetă, în încăperea învecinată salonului argintiu. Când Caroline își văzu verișoara, care-i era în același timp și doamnă de companie, se ridică și-i alergă în întâmpinare.

– Ai o scrisoare de la nașa mea, nu-i așa? o întrebă. Am văzut când a sosit curierul. Ce spune în această scrisoare, verișoară Debby?

– Tocmai despre acest subiect doream să-ți vorbesc, Caroline, răspunse doamna Edgmont, cu o voce gravă.

– Când îmi vorbești pe acest ton, verișoară Debby, spuse Caroline oftând, știu că te frământă ceva. Lămurește-mă fără întârziere.

Doamna Edgmont părea nervoasă. Această femeie scundă, cu părul încărunțit, fusese căsătorită, mai înainte cu douăzeci și cinci de ani cu un bărbat mult mai în vârstă ca ea, care după câteva luni murise, în urma unei boli de piept. Fusese atât de puțin marcată de această scurtă viață conjugală, încât apărea în ochii tuturor ca întruchiparea perfectă a fetei bătrâne.

Era calmă, exactă și foarte pricepută în toate problemele referitoare la educație și la bunele maniere. Avea de asemenea o fire foarte blândă

și o amabilitate care-i atrăgea simpatia celor tineri. Provenind dintr-o familie excelentă, era verișoară îndepărtată cu lordul Vulcan. Având în vedere aceste calități, acestuia îi fusese greu să găsească pentru Caroline o doamnă de companie mai desăvârșită.

În plus, doamna Edgmont, cunoscând jena financiară, era nu doar mulțumită de pensia generoasă pe care i-o plătea marchizul, ci și fericită să trăiască din nou într-un mediu îmbelșugat. Totuși, se temea mereu că nu este la înălțimea sarcinii sale. Caroline era atât de înflăcărată și uneori atât de aventuroasă, încât doamna Edgmont tremura neîncetat la gândul a ce va putea descoperi.

Cu mâna tremurând, despături scrisoarea contesei Bullingham.

– Nașa ta este ofensată, draga mea, spuse.

– Pentru că am părăsit Londra? întrebă Caroline.

– Știi că este necuviincios să pleci fără explicații și fără rămas-bun.

– Da, știu. Dar i-am scris o lungă scrisoare de scuze. I-am explicat că atunci când am aflat că tata și mama vor pleca în străinătate, m-am aruncat într-o trăsură de poștă fără să stau pe gânduri și fără premeditare.

– Dar nu este chiar adevărul, spuse doamna Edgmont pe un ton de reproș.

– Știi, verișoară Debby, că această explicație era singura care o putea liniști pe nașa. Dacă este ofensată, trebuie să fie altceva....

– Într-adevăr, Caroline, este altceva. Dar nu înțeleg foarte bine ce scrie nașa ta.

– Te rog, spune-mi despre ce este vorba! spuse Caroline pe un ton nerăbdător.

Doamna Edgmont căută printre foile de hârtie ale scrisorii, acoperite cu un scris dezordonat, cea care o interesa.

– Nașa ta vorbește de anumite zvonuri, spuse în cele din urmă.

– Zvonuri? Ce fel de zvonuri?

– Exact, spune așa: "Zvonuri ce pot dăuna unei tinere lady aparținând, asemenea Carolinei, lumii bune".

– Continuă.

– Mai vorbește de "cineva împotriva căruia am avertizat-o de multe ori pe Caroline și al cărui nume nu trebuie cu niciun preț asociat cu al său". Și adăugă: "Dacă tatăl și mama Carolinei nu pleacă pe continent, mi-aș dori să discut cu ei această treabă".

Caroline nu-și putu stăpâni o exclamație.

– Este exact de ce mă temeam, verișoară Debby! spuse aruncând o privire în spate pentru a se asigura că n-o putea auzi nimeni. Slavă Domnului, tata și mama pleacă mâine. Nu va avea timp să-i vadă. Mă rog lui Dumnezeu să nu-i vină în minte să le scrie. Mama ar fi tulburată și n-ai uitat ce a spus tata referitor la acest subiect.....

– Da, Caroline, știu. Dar în aceste împrejurări, oare ce linie de conduită ar trebui să adopt? Dacă nu ascult decât de datoria mea, trebuie să comunic imediat conținutul acestei scrisori mamei tale.

– Verișoară Debby, dragă verișoară Debby, știu că nu vei face nimic! Este interzis să-i dăm mamei cel mai mic subiect de îngrijorare. Și dacă îi spui tatei, adăugă Caroline, gândindu-se că poate doamna Edgmont prevăzuse și această soluție, va fi furios, iar mama va avea bănuieli. Tata nu-i poate ascunde nimic. Se iubesc atât de mult, încât nu au secrete unul față de celălalt.

– Recunosc că este adevărat ce spui, Caroline. Dar, până la urmă, la ce face aluzie nașa ta?

– Nu știu, și nu-mi pasă! răspunse Caroline. Oricum, verișoară Debby, încetează să te frământi, deoarece nu mă voi mai întoarce la Londra.

– Nu te vei mai întoarce la Londra? Ei bine, Caroline, nu vorbești serios. Tu, regina sezonului! Ai invitații pentru mai multe luni. Cum ți-a venit oare acest gând de a nu te mai întoarce la Londra?

– Sunt foarte hotărâtă să nu mă întorc acolo, cel puțin deocamdată. Vom rămâne aici, verișoară Debby, și zvonurile care circulă pe seama mea vor înceta cu timpul. Oamenii vor cleveti câteva zile, apoi mă vor uita.

– Dar despre ce pot vorbi oare? întrebă doamna Edgmont, cu ochi speriați. Caroline, datoria ta este să fii sinceră cu mine. Ce s-a întâmplat oare în seara în care ai plecat, după ce mi-ai lăsat un bilet în care îmi spuneai că erai în compania ladyei Rohan? De ce nu te-ai întors la Vulcan House? Cum ai putut veni aici, fără să fii însoțită?

– Nu te frământa astfel, verișoară Debby. Este o poveste lungă, cu care n-am intenția să te pedepsesc. Ai fost foarte bună că nu i-ai spus nimic mamei. Uită scrisoarea ridicolă a nașei până mâine, adică până la plecarea părinților mei. După care, ne vom face amândouă planuri.

– Caroline, nu te înțeleg! exclamă doamna Edgmont. Trebuie să te întorci la Londra. Ce-ar spune lady Bullingham dacă ai rămâne aici după plecarea părinților tăi? Ce se va întâmpla cu admiratorii tăi? Te vor regreta foarte mult...

– Puțin îmi pasă!

– Asta este o atitudine pe care nu pot decât s-o dezaprob. Când mă gândesc la acel tânăr bărbat fermecător, lordul...

– Dacă faci cea mai mică aluzie la lordul Glosford, fac o criză de nervi! Știi foarte bine că dumneata și nașa sunteți singurele care-l găsiți simpatic... pentru că va deveni duce! Are un creier de pasăre și n-am întâlnit niciodată un asemenea pisălog! Îmi este imposibil să petrec cinci minute în compania sa, fără să-mi vină să casc. Puțin îmi pasă că reprezintă ceea ce voi numiți o partidă bună! Nu-l vreau cu niciun preț!

– Haide, Caroline, ascultă-mă.

Dar Caroline încetase s-o asculte. Auzind în curte un zgomot de trăsură și de cai, se repezi la fereastră. Un echipaj splendid trecea de grilajul de la Mandrake. Trăsura era albastră cu argintiu, ca livreaua

vizitiului. Cei patru cai suri erau la fel cu ai călăreților care încadrau trăsura. Câteva secunde, Caroline rămase mută de uimire, spoi scoase un strigăt de bucurie.

– Este lordul Milborne! spuse. Ce fericită sunt! Cu siguranță a venit să le spună la revedere mamei și tatei.

Plecă de la fereastră, străbătu încăperea în fugă și se îndreptă spre ușă.

– Dacă lord Milborne m-ar cere în căsătorie, spuse cu o licărire de maliție în ochi, aș accepta cu căldură!

– Dar, Caroline, este mult prea bătrân! exclamă doamna Edgmont pe un ton scandalizat.

– Poate. Dar este un bărbat, nu un nătâng ca lordul Glosford al dumitale!

Dispăru fără să aștepte ca doamna Edgmont să fi găsit riposta adecvată. Alergând, traversă holul de la intrare, trecu de ușă, coborî în grabă scara și se află în fața contelui de Milborne în clipa când acesta cobora din trăsură.

– Unchiule Francis! strigă sărindu-i de gât.

– Nu mă așteptam să te găsesc aici, Caroline, și să am parte de o primire atât de călduroasă! Mi s-a spus că ai un succes extraordinar la Londra și că, pentru ochii tăi frumoși, sângele curge în fiecare zi sub ferestrele de la Vulcan House!

– Nu mă tachina, unchiule Francis! răspunse Caroline, luându-l de braț pe lordul Milborne. Nu sunt deloc însetată de sânge și, trebuie să recunosc, n-am întâlnit un bărbat la fel de seducător ca dumneata.

– Lingușitoare mică! ripostă el privind-o pe Caroline cu profundă afecțiune.

Lordul Milborne era cel mai vechi prieten al marchizului de Vulcan. O cunoștea pe Caroline din fragedă copilărie și deși nu făcea parte din familie, aceasta îl numise unchiul Francis încă de când învățase să

vorbească. Înalt și distins, era în vârstă de cincizeci și cinci de ani și trecea drept un seducător pe lângă multe femei. Totuși, orice tentativă de a-l conduce la altar eșuase. Trăia singur într-o casă imensă și, fără ajutorul nimănui, își conducea vastele domenii, indiferent la toate femeile frumoase care n-ar fi cerut decât să-i risipească, prin prezența lor, tristețea din privire și aerul singuratic și puțin rece care-l caracterizau.

Caroline credea că, după Mandrake, casa sa era cea mai plăcută din lume. Rezidență de patru secole a conților de Milborne, Sale Park fusese reconstruită în timpul domniei reginei Anne. Locuința actuală, în cărămidă de un roșu delicat, pusă în evidență de ornamente din piatră, se ridica printre grădini atât de frumoase, încât reputația trecuse Canalul Mânecii și artiști francezi și italieni cereau deseori permisiunea de a vizita Sale Park și somptuoasele sale răzoare de flori.

Caroline și părinții săi petreceau în fiecare an câteva săptămâni fericite acasă la lordul Milborne. Dar, încă din copilărie, Caroline fusese sensibilă la ușoara melancolie a gazdei sale, la tristețea de neînțeles a acestui fermecător tovarăș de joacă și, de fiecare dată când trebuia să plece, regreta că-l abandona în singurătatea splendidului său domeniu.

Ciulind urechea la sporovăiala tinerei fete, lordul Milborne ajunse în holul de la intrare în clipa în care marchizul de Vulcan, alertat de voci, venea în întâmpinarea sa.

– Francis, spuse acesta, îți urez bun venit la Mandrake! Intră în salonul mic, în timp ce trimit să aducă o sticlă de vin. Serena este în camera sa, dar va fi anunțată imediat de sosirea ta.

Caroline îl conduse pe lordul Milborne într-o mică încăpere încântătoare, ale cărei ferestre dădeau spre grădina de trandafiri.

– Este adevărat că plecați mâine? îl întrebă vizitatorul pe marchizul de Vulcan.

– Da, este adevărat. De altfel, o călătorie foarte curajoasă, deoarece

vom traversa Canalul Mânecii pe noul vapori cu aburi. Știi că de două luni este în serviciu regulat.

– Sunt convins că aceste vapoare cu aburi sunt foarte confortabile, răspunse lordul Milborne. Când timpul este favorabil, traversează Canalul Mânecii în patru ore, din câte mi s-a spus. Dar soției tale nu-i este teamă?

– Serena este foarte încrezătoare. În definitiv, și deși Caroline crede contrariul, nu suntem bătrâni! De ce n-am avea dreptul să încercăm ce este nou?

– Nu mă surprinde această părere a Carolinei, răspunse lordul Milborne. N-am fost asigurat oare că Londra nu are ochi decât pentru ea și că toate mamele cu fete de măritat sunt furioase foc și mor de gelozie?

– Unchiule Francis, mergi prea departe cu gluma, spuse Caroline, a cărei față se îmbujorase.

– Draga mea micuță, dacă ai nevoie de un prieten să-ți apere onoarea, continuă lordul Milborne, nu ezita să faci apel la serviciile mele. Deși destul de bătrână, mâna nu-mi tremură și trec încă drept un duelist acceptabil.

– Să nu vorbim de dueluri, interveni prompt lordul Vulcan. Caroline mi-a promis să fie cuminte în timpul absenței noastre. Să vorbim mai degrabă despre tine, Francis. Te așteptam alaltăieri.

– Din nefericire, am fost reținut de o treabă din cele mai supărătoare, o crimă.

Caroline tresări.

– Iată ce înseamnă să fii președintele unui tribunal! spuse lordul Vulcan cu indiferență. Este oare vorba de o persoană pe care o cunoaștem?

– Nu. Un individ fără importanță, un avocat pe nume John Latimer. A fost asasinat la circa șase kilometri de Sevenoaks. Mi-am petrecut

două zile interogând martori. Martori! Cuvântul nu are sens, pentru că fiecare pretinde că n-a asistat la crimă!

– L-ai descoperit pe criminal?

– Nu. Dar mi se pare că se caută implicarea în această afacere a tânărului Brecon. L-ai cunoscut pe tatăl său, nu-i așa, Justin? Bătrânul Brecon era un bărbat cu un caracter dificil. Acum douăzeci de ani, am avut un diferend cu el. Greșise. Individul pe care-l susținuse nu era decât un pungaș. Dar Brecon, încăpățânat ca un catâr, nu m-a iertat că am avut dreptate în această împrejurare și nu mi-a mai vorbit niciodată. De altfel, a murit anul următor. Cred că-mi amintesc că moartea sa a fost comentată destul de bizar de opinia publică și că a dat loc la unele bârfe. Dar am uitat ce s-a povestit atunci.

– Și fiul său este acuzat acum de crimă? întrebă lordul Vulcan.

– Nu chiar. Totul este destul de ciudat. Numitul Latimer a fost găsit înjunghiat. Doi bărbați s-au prezentat la mine și m-au asigurat că lordul Brecon trebuia să-l întâlnească pe Latimer în seara aceea. Au fost categorici, dar au refuzat să-mi dezvăluie numele persoanei care le-a dat această informație. Am impresia că au fost plătiți să-l compromită pe Brecon. Dar n-am nicio dovadă. Firește, Brecon dispune de un excelent alibi.....

– Pentru ce motiv acel... Latimer ar fi dorit să-l întâlnească pe Brecon?

– Nu știu. N-avea asupra lui nicio hârtie. Angajatul care lucrează în biroul său din Londra asigură că Latimer a primit în dimineața crimei o scrisoare care păruse să-i facă plăcere și că a plecat încă de la începutul după-amiezii, fără să spună unde se ducea și mulțumindu-se să declare că se va întoarce a doua zi.

– Unchiule Francis, interveni Caroline, cine a găsit corpul?

– Dragă Caroline, te interesează acest gen de treburi? răspunse lordul Milborne. Mă întreb dacă este potrivit să se evoce aceste lucruri

îngrozitoare în fața unei tinere fete. În sfârșit.... Ai atins cel mai misterios punct. Nefericita victimă a fost descoperită de un anume Reversby, sir Montagu Reversby. Este prima dată când aud vorbindu-se de acest personaj, a cărui curiozitate și siguranță mi s-au părut mai degrabă antipatice. Mai întâi a încercat să se eschiveze, dar am insistat să-l întâlnesc. Dacă am înțeles bine, în seara crimei se afla în pădure și, ajutat de doi valeți, era în căutarea unei doamne.

– A unei doamne? exclamă lordul Vulcan. Ce naiba făcea ea acolo?

– N-am nici cea mai mică idee, răspunse lordul Milborne cu un zâmbet. De altfel, nu-i cunosc identitatea. Oricum, n-a găsit-o. Și totuși, Reversby îi acorda un anumit interes, pentru că oferise câte o guinee fiecărui valet, dacă reușeau să pună mâna pe ea.

– În loc să găsească o femeie, au descoperit un cadavru, spuse Caroline cu un zâmbet ușor.

– Bizar, nu-i așa? spuse lordul Milborne. Din nefericire, nu este tot. Cred că Reversby și valeții săi sunt sinceri. Chiar erau în căutarea unei femei. Dar ceilalți martori îmi par mult mai suspeți. Afirmă că au motive întemeiate să creadă că lordul Brecon l-a omorât pe Latimer. N-am reușit să le zdruncinăm convingerea.

– Dar lordul Brecon a avut un alibi, nu-i așa? întrebă repede Caroline.

– Da, un alibi excelent, dar mai degrabă surprinzător, răspunse lordul Milborne.

– De ce surprinzător? întrebă lordul Vulcan.

– Se pare că lordul Brecon și-a petrecut seara în compania proprietarului unei menajerii și a unei îmblânzitoare de tigri. A doua zi dimineață, în loc să se întoarcă acasă, a plecat la Londra, unde dorea să cumpere un cal la târgul din Tattersall. La întoarcere, l-am interogat. Apoi am trimis să-i aducă pe oamenii de la menajerie, care au depus mărturie cu multă siguranță. Declarațiile lor coincideau în cele mai

mici amănunte cu cele ale lui Brecon. Ancheta publică fiind în acel moment încheiată, am putut asculta toate celelalte mărturii în absența tânărului bărbat. În consecință, dacă acesta ar fi fost vinovat, cu siguranță ar fi făcut un pas greșit.

Caroline scoase un oftat de ușurare. "Mulțumesc lui Dumnezeu, se gândi, lordul Brecon n-a asistat la ancheta oficială și n-a aflat că sir Montagu este amestecat în această afacere.... Am scăpat cu bine. Am fost la un pas de un scandal teribil...."

– Ei bine, Francis, întrebă lordul Vulcan, dacă lordul Brecon are un alibi, de ce te preocupă mincinoșii care caută să-i aducă prejudicii?

– Întrebarea ta mă surprinde. Mi-am pus-o și eu însumi. Să-ți spun sincer, acest tânăr mi-a inspirat imediat simpatie. Este diferit de tatăl său. Este frumos, elegant și te privește drept în ochi. N-are nimic în comun cu aroganții mediocri pe care-i întâlnești atât de frecvent astăzi. Într-un cuvânt, îmi place. Nu mă pot împiedica să fiu îngrijorat gândindu-mă la acești bărbați – este vorba de niște străini – care-l acuză cu insistență că l-a ucis pe avocat.

– Crezi oare că a comis într-adevăr această crimă? întrebă lordul Vulcan.

– Nu, n-a comis-o. Dar mi se pare că cineva trebuie să-i fi plătit gras pe cei doi martori, pentru a-l învinui astfel.

– Cu alte cuvinte, spuse lordul Vulcan bând o înghițitură de vin, crezi că Brecon are un dușman foarte periculos?

– Da, așa cred. Totuși, n-am nicio dovadă. Pe de altă parte, Brecon mi-a spus că, din câte știe, nicio persoană n-ar fi fost în stare să-l omoare pe Latimer, pentru a-l face răspunzător de această crimă. Trebuie să mă mulțumesc cu această asigurare.

– Brecon a admis că o cunoștea pe victimă?

– Da. Mi-a spus că tratase niște afaceri cu acest avocat, dar că-l considera un escroc. Mi-a părut foarte sincer. Nu văd de ce m-aș îndoi

de cuvântul său..

– Desigur... desigur. Așadar, Francis, verdictul tău este următorul: crimă comisă de un necunoscut!

– Exact! După părerea mea, este un verdict foarte frecvent în zilele noastre. Lăsăm prea mulți criminali să scape și le dăm astfel posibilitatea să recidiveze.

Caroline se îndreptă spre fereastră.

– Dacă înțeleg bine, unchiule Francis, spuse cu o voce calmă, crezi că acel criminal, oricare ar fi el, ar putea foarte bine să-i întindă pentru a doua oară o cursă lordului Brecon?

– Da, Caroline, răspunse lordul Milborne pe un ton grav. Da, din păcate, exact la asta mă gândesc! Îmi pare cu adevărat rău, deoarece acest tânăr îmi place.

– Și nu vezi cine ar putea să fie dușmanul periculos? întrebă Caroline.

– N-am spus asta. Am niște bănuieli, dar nu constituie dovezi. În plus, în situația în care mă aflu, trebuie să fiu foarte prudent.

– Pe cine bănuiești, unchiule Francis?

– Tocmai ți-am spus, Caroline, că sunt obligat la cea mai mare discreție, răspunse lordul Milborne, întinzând mâna spre gustarea rece care fusese pusă în fața lui și tăindu-și o felie de vânat.

– Haide, unchiule Francis, este datoria dumitale să ne spui! insistă Caroline.

– Ne-ai stârnit curiozitatea, spuse lordul Vulcan. În calitate de judecător la Dover, mi se întâmplă destul de frecvent să studiez cazuri delicate. Dar acesta mi se pare mai tulbure decât altele. Haide, Francis, vorbește! Suntem între prieteni, ce naiba!

– N-am secrete față de voi, Justin, răspunse lordul Milborne. Dar Caroline trebuie să-mi promită tăcere. Deseori, limba femeilor este mai iute decât o trăsură de poștă.

– Promit să tac, unchiule Francis, spuse repede Caroline.

– Foarte bine, răspunse lordul Milborne, privind-o zâmbind pe tânăra fată. Vă voi spune ce știu. Datorită postului pe care-l ocup în magistratură, am aflat amănunte intime despre multe persoane. În calitate de prim judecător al comitatului, trebuie să mă interesez de anumite întâmplări dintre cele care mi se raportează. Ei bine, anul trecut am auzit vorbindu-se de multe ori despre un tânăr pe nume Gervase Warlingham. Numele lui a fost rostit în fața mea de câteva ori, și întotdeauna în legătură cu incidente destul de supărătoare în lumea sportului: un cocoș dopat, o luptă în care unul din combatanți fusese plătit pentru a se lăsa bătut, incidente care demonstrează un total dispreț față de regulile în vigoare pe câmpurile de curse și altele. În spatele tuturor acestor afaceri, apărea întotdeauna acest domn Gervase Warlingham. Jucător înrăit, din câte se spune. Văr primar cu lordul Brecon, este în prezent moștenitorul titlului. Dar lordul Brecon se poate foarte bine căsători și avea mulți copii.

– În caz contrar, moștenitorul firesc al titlului este domnul Warlingham, spuse lord Vulcan.

– Exact.

– Ne-ai putea descrie această persoană, unchiule Francis? întrebă Caroline.

– Până acum, răspunse zâmbind lordul Milborne, n-am avut plăcerea să-l cunosc. Dar i-am cunoscut bine tatăl, persoană cu un caracter violent, pe care crizele de gută îl țineau permanent într-o stare de furie. În ce-l privește pe fiu, nu doresc deloc să-l întâlnesc și probabil nici el nu dorește asta.

– După dumneata, oare el l-a asasinat pe domnul Latimer și a căutat să fie arestat lordul Brecon? întrebă Caroline, cu o voce emoționată.

– Haide, Caroline, n-am spus nimic asemănător! N-am decât niște bănuieli și nu vreau să mă hazardez orbește.

– Nu-l necăji astfel pe prietenul nostru, Caroline, spuse lordul Vulcan. Sunt mirat că mama ta n-a coborât. Du-te și anunț-o.

Caroline îl ascultă, dar când marchiza, care întârziase din cauza pregătirii bagajelor coborî, tânăra fată se duse în camera sa și rămase îndelung cufundată în contemplarea mării.

Lordul Brecon era în pericol. Prima dată îl salvase, deoarece dacă n-ar fi putut prezenta un alibi, ar fi fost greu să dovedească faptul că era nevinovat de moartea lui John Latimer. Pe de altă parte, dacă nu l-ar fi scos din luminiș, sir Montagu și valeții săi l-ar fi găsit cu siguranță și n-ar fi reușit să pună mâna pe hârtiile care se aflau în buzunarul avocatului. În acest caz, lordul Brecon n-ar fi avut niciun mijloc de a-și demonstra nevinovăția, iar domnul Gervase s-ar fi putut lăuda că-i succede la titlu și proprietăți.

"Oare n-ar fi de datoria mea, se gândi Caroline, să-i scriu lordului Brecon pentru a-i spune că alte tentative periculoase ar putea avea loc în viitorul apropiat? Totuși, cum să scriu o astfel de scrisoare? Cum să-l fac să înțeleagă că sunt la curent cu treburile sale, fără să-i dezvălui identitatea mea și fără să trădez încrederea lordului Milborne? Ce complicat este totul!...."

Oftă. Îi părea că lordul Brecon se află în fața ei. Ce frumos și ce puternic era! Nu spusese oare lordul Milborne că în persoana sa era ceva ce-l deosebea de ceilalți bărbați? Dar ce putea face împotriva trădării? Cel mai energic bărbat nu riscă oare să fie redus la neputință când trebuie să înfrunte un intrigant care nu se dă înapoi de la nimic pentru a-și atinge scopurile?

– Trebuie să fac ceva, murmură Caroline, fără să aibă cea mai mică idee ce ar putea încerca.

Toată ziua, lordul Brecon îi obsedă gândurile. Când nu era ocupată să-și ajute părinții în pregătirile de plecare, sau nu discuta aprins cu lordul Milborne, își amintea de însoțitorul său de o seară și de pericolul

la care era expus. Nu o dată fu gata să-i povestească lordului Milborne rolul pe care-l jucase în noaptea crimei, dar în cele din urmă înțelese că nu câștiga nimic făcând această mărturisire. Deoarece numele de Brecon era în afara oricărei bănuieli, la ce bun să dezvăluie nesăbuința pe care o comisese acordând încredere acelui nemernic de sir Montagu?

În noaptea aceea, Caroline, incapabilă să doarmă și la fel de agitată ca valurile pe care le auzea spărgându-se de falezele apropiate, își dori din tot sufletul să se destăinuiască și să ceară sfatul cuiva. Era destul de sinceră cu ea însăși pentru a recunoaște că se temea să se întoarcă la Londra. Nu-și dorea deloc să-l revadă pe sir Montagu și zvonurile care circulau pe seama sa o neliniștea mai mult decât admisese în timpul conversației cu doamna Edgmont.

Oare ce va face sir Montagu? Cu siguranță, nu va spune tot adevărul. Lăsând prada să-i scape, îi va fi teamă că va fi luat drept imbecil și toți prietenii vor râde pe seama sa. Dar tânăra fată simțea că el îi putea face totuși mult rău. Nu comisese o mare imprudență și nu se expusese celor mai nemiloase critici plimbându-se cu acel bărbat la țară, în plină noapte?

– Ce proastă am fost! murmură în întunericul camerei sale.

Totuși, regreta oare cu adevărat ce făcuse? Dacă n-ar fi fost la hanul "Câinele și rățoiul", nu l-ar fi întâlnit niciodată pe lordul Brecon. Cum să uite oare sărutul pe care i-l dăduse acesta? Acest gând o făcu să roșească, dar simți curând un fel de durere amintindu-și că la fel o sărutase pe Zora, îmblânzitoarea străină, poate chiar mai tandru. "Este frumos, gândi Caroline, are un nume și probabil proprietăți minunate. Femeile din viața sa trebuie să fie nenumărate. Și apoi, n-a spus oare că nu ne vom mai vedea niciodată...?"

În acea noapte, trecu prin ore de gelozie și disperare. A doua zi dimineață, ochii îi erau încercănați când își luă rămas-bun de la părinți.

Dar aceștia atribuiră faptul că nu arăta bine și expresia sa absentă, tristeții de a-i vedea plecând.

– Să fii cuminte, Caroline, spuse lady Vulcan, atrăgându-și fiica în salonul mic. Sunt neliniștită că te las singură, draga mea.

– Liniștește-te, mamă. Pleacă, fii fericită, întremează-te. Dacă nu încetezi să-ți faci griji, călătoria nu-ți va fi de folos și-l vei dezamăgi pe tata.

– Da, nu trebuie să-l dezamăgesc, răspunse încet lady Vulcan.

Sub pălăria împodobită cu pene, lady Vulcan, proaspătă și fermecătoare, nu te făcea deloc să te gândești că era mama unei tinere fete de șaptesprezece ani. La treizeci și șase de ani, Serena Vulcan era în toată splendoarea frumuseții sale. Fața blajină și armonioasă dobândise în timpul atâtor ani de fericire o și mai mare strălucire. Privind-o poate pentru prima dată ca pe o femeie și nu ca până atunci, când îi apăruse pur și simplu ca mamă, Caroline înțelese dragostea constantă și mândria pe care i-o inspira lordului Vulcan.

– Îți doresc, mamă, să ai o călătorie plăcută, spuse brusc. O meriți din plin. Și mai ales, să nu te gândești la mine. Nu mi se va întâmpla nimic.

– Aș vrea să fiu sigură de asta, răspunse lady Vulcan, cu o voce îngrijorată. Ești sensibilă și tandră, Caroline, dar voluntară ca tatăl tău.

– Ce este rău în asta? întrebă Caroline, ai cărei ochi începură să strălucească.

– Ce este motiv de admirație la un bărbat, nu este întotdeauna și la o femeie. Când tatăl tău dorește ceva, voința sa răstoarnă munții. Tot asta se poate spune și despre tine. Femeile trebuie să fie blânde, amabile, docile. Curajul, încăpățânarea, bravura și îndrăzneala nu li se potrivesc.

– Caracterul meu prezintă oare toate aceste defecte?

– Da, toate, răspunse lady Vulcan, oftând. Aș mai putea adăuga

dinamismul.

– Mamă, ești nedreaptă! protestă Caroline.

– Adevărat, draga mea? Promite-mi că, în timpul absenței mele, nu vei arăta decât calități feminine. Până la urmă, trebuie să ai câteva.

– Mamă, spuse Caroline, ești minunată! Voi fi rezervată și blândă și mă voi strădui să mă îndrăgostesc de un bărbat la fel de voluntar ca tata.

– Vei avea noroc dacă vei descoperi un bărbat ale cărui calități să amintească măcar de cele ale tatălui tău, răspunse lady Vulcan, pe cel mai serios ton din lume.

În clipa în care Caroline se aplecă să-și sărute mama, lordul Vulcan, care aștepta în hol, o chemă:

– Serena, ești gata?

– Trebuie să plec, spuse lady Vulcan. La revedere, draga mea. Nu uita recomandările mele.

– Promit, mamă. Voi fi întru totul feminină, răspunse zâmbind Caroline.

Apoi înaintă până la peron și-și agită mâna în direcția trăsurii de culoare roșie, care se îndepărta deja pe aleea mare. Lângă ea, doamna Edgmont își ștergea ochii.

– Sper că nu li se va întâmpla nimic, spuse. Chiar dacă mi s-ar oferi o avere, n-aș accepta să pun piciorul pe aceste vapoare care scuipă fum!

– Oh! mie mi-ar plăcea! exclamă Caroline. Trebuie să fii la modă, verișoară Debby, trebuie să trăiești în pas cu vremea! Evul Mediu s-a terminat. Suntem în o mie opt sute douăzeci și unu.

Apoi, ca și când regreta că vorbise pe un ton oarecum disprețuitor, își trecu brațul sub cel al bătrânei sale prietene și adăugă:

– Vino, verișoară Debby. Ne vom face planurile noastre. Vom merge să ne închidem în sufrageria mică. Este încântătoare și confortabilă, nu-i așa? Vom cere să ni se aducă ciocolată. N-am mâncat

nimic la micul dejun. Eram atât de tristă că tata și mama vor pleca!

– Și eu, aș fi vrut atât de mult să rămână! oftă doamna Edgmont.

Când li se aduse ciocolata, Caroline umplu o ceașcă pentru doamna Edgmont și alta pentru ea. Bău o înghițitură, apoi, după o lungă tăcere, întrebă brusc, cu o voce visătoare:

– Ai auzit vorbindu-se vreodată de lordul Brecon?

Doamna Edgmont lăsă ceașca repede.

– Întrebarea pe care mi-o pui, Caroline, este cu adevărat surprinzătoare. Ieri dimineață, în același timp cu scrisoarea de la nașa ta, tocmai am primit o scrisoare de la castelul Brecon.

– De la castelul Brecon? exclamă Caroline, îndreptându-se. Pe cine cunoști la castelul Brecon, verișoară Debby?

– Mă pregăteam să-ți spun. Scrisoarea trebuie să fie în poșeta mea.

Vârî mâna în mica poșetă de catifea albastră și scoase, după căutări care i se părură interminabile Carolinei, un plic.

– Iat-o! spuse doamna Edgmont. Așa este. Nu m-am înșelat. Vine de la castelul Brecon, din Cuckhurst, comitatul Kent.

– Cuckhurst! Acesta este numele localității?

– Cu siguranță.

– Este ciudat, spuse Caroline, deoarece...

Reuși să se stăpânească și continuă:

– Ce spune această scrisoare? De la cine este?

– De la o veche prietenă, o rudă a soțului meu. Această ființă excepțională, de familie bună de altfel, se numește Fanny Hall. Este mai în vârstă decât mine. Pentru că nimeni n-a cerut-o vreodată în căsătorie, la moartea tatălui său s-a aflat într-o situație dificilă. Guvernantă un timp, a devenit anul trecut – cel puțin așa mă informează în scrisoare – doamna de companie a văduvei Brecon.

– Ce mai spune? întrebă Caroline, fără să-și ascundă curiozitatea.

– Mi-a scris că s-a hotărât să renunțe la slujbă. Printr-un noroc

nesperat, fratele său, după un lung sejur în India, tocmai s-a întors bogat. Dorește ca sora sa să-i aibă grijă de casă. Astfel, draga Fanny, după ce a muncit atâția ani pentru alții, va avea în sfârșit bucuria să se ocupe de propriul cămin.

– Vorbește de castelul Brecon și de persoanele care trăiesc acolo?

– Da, îmi vorbește mult despre bătrâna lady Brecon, pe care se pare că o iubește mult și pe care regretă că o părăsește. Dar adaugă că această casă adăpostește și alte persoane pe care le-ar lăsa fără regret sorții. Ascultă asta: "Nu vreau, dragă Debby, să te copleșesc cu detalii. Îmi ajunge să spun că, în zilele noastre, unele persoane ocupă posturi de încredere și de răspundere pe care le folosesc în cel mai supărător mod. Prin comportament, aceste persoane nu merită nici măcar frumosul titlu de lady".

– Trebuie să fie ceva care nu i-a plăcut, spuse zâmbind Caroline.

– Draga Fanny este prea discretă pentru a da nume.

– Păcat.... într-adevăr păcat, murmură Caroline.

– Iată ce mai spune: "Servitorii se schimbă și se succed neîntrerupt. Cine i-ar condamna oare, dat fiind atmosfera în care trebuie să muncească?"

– Atmosfera?

– Nu dă lămuriri, răspunse doamna Edgmont examinând foile acoperite cu un scris fin.

– Această discreție este exasperantă! exclamă Caroline. Chiar nu mai este nimic altceva?

– Nu. Se mulțumește să adauge că-i pare rău că-și părăsește postul și-mi cere să-i găsesc o înlocuitoare.

– O înlocuitoare?

– Ar vrea să-i recomand o nouă doamnă de companie bătrânei văduve, spuse doamna Edgmont. Ei bine, să ne gândim. Cum să găsesc oare printre relațiile mele persoana care s-ar potrivi?.... Este într-adevăr

păcat că fermecătoarea fiică a avocatului tatălui tău nu mai este disponibilă. Dacă îmi amintesc bine, anul trecut căuta o slujbă de acest gen, dar cred că este mulțumită de cea pe care a găsit-o.

Caroline se ridică din fotoliu.

– O clipă, verișoară Debby! Cred că am o idee. Da, o idee excelentă! Mi se pare că-ți pot face rost exact de ce cauți.

– Adevărat, Caroline? Și de cine este vorba?

– Despre o tânără fată care era în.... clasă cu mine, o tânără fermecătoare pe care o iubeam mult.

– Credeam că ai păstrat cea mai proastă amintire institutului condus de doamna d'Albert și tuturor colegelor tale de învățătură, reluă doamna Edgmont cu o expresie suspicioasă. N-ai rămas decât trei luni în acea instituție și te-ai întors aici jurând că nu vei mai pune niciodată piciorul acolo, pretinzând că toată lumea se arătase extrem de nesuferită cu tine.

– Au fost și excepții. Dar pentru ca mama să mă țină lângă ea, am fost obligată să fiu categorică și le-am pus pe toate în aceeași oală. N-aș fi putut suporta să mă întorc acolo, verișoară Debby. Cea mai mare parte a colegelor mele nu erau decât niște mici ipocrite și le detestam! Exista totuși una – doar una – care mi-a inspirat o reală afecțiune. Și ea pare să fie probabil o doamnă de companie ideală pentru văduva Brecon.

– Este de familie bună?

– De familie foarte bună. Pot să afirm că familia sa este dintre cele mai distinse. Este bine crescută și de o mare sensibilitate. Te rog, verișoară Debby, recomand-o! Aș fi atât de fericită dacă ai accepta!

– Ei bine, Caroline, pentru că este vorba de una din prietenele tale, voi face tot ce pot, mai ales dacă ești sigură că este în căutarea unei slujbe. Dar mai întâi, unde locuiește?

Caroline oftă profund.

– Este destul de complicat, verișoară Debby. În pension, era o tânără fată care era singura mea prietenă... desigur, în afară de cea despre care tocmai ți-am vorbit. Această tânără fată, pe nume Harriet trăia – acum îmi amintesc – la Cuckhurst. Fata pastorului din Cuckhurst nu și-ar fi putut face niciodată studiile în același pension cu noi, dacă nu l-ar fi plătit o personalitate din regiune. Pe moment, n-am căutat să aflu cine era această personalitate, dar acum sunt sigură că a fost vorba de lady Brecon, sau poate de însuși lordul Brecon.

– Dar oare ce legătură este între această prietenă și tânăra fată de care mi-ai vorbit adineaori? întrebă doamna Edgmont, destul de descumpănită.

– Tânăra fată pe care ți-o recomand, locuiește în acest moment cu Harriet, la Cuckhurst! exclamă Caroline cu o expresie triumfătoare.

– Înțeleg, spuse doamna Edgmont. Cel puțin, mi se pare că încep să înțeleg. Totul este totuși destul de complicat.

– Nu chiar, verișoară Debby! Nu-ți cer decât un lucru: să fii bună și să-i scrii imediat prietenei dumitale Fanny și să-i spui că-i recomanzi o tânără fată de cea mai mare valoare. În ce mă privește, îi voi scrie prietenei mele și-i voi împărtăși recomandarea dumitale.

După ce se gândi câteva secunde, Caroline adăugă, pe un ton șovăitor:

– Da, iată ce trebuie făcut! Voi merge la Cuckhurst, voi petrece noaptea la Harriet și-i voi înmâna personal scrisoarea dumitale de recomandare.

– Chiar nu cred, Caroline, să fie necesară o călătorie atât de lungă, spuse doamna Edgmont. Cu siguranță, vizita ta l-ar jena pe pastorul din Cuckhurst și, pe de altă parte, scrisoarea în discuție poate să plece foarte bine cu poșta.

– Dar ar fi o plăcere pentru mine s-o revăd pe Harriet! răspunse Caroline. Te rog, verișoară Debby, nu mă priva de această bucurie!

Haide, ești de acord, nu-i așa? Nu mă împiedica să te ajut să faci această faptă bună.

– Sunt nehotărâtă, Caroline, spuse doamna Edgmont. Oare pot recomanda o persoană pe care n-o cunosc? Îmi vorbești numai de bine despre această tânără fată. Dar cine o cunoaște? Mama ta a auzit vorbindu-se de ea?

– Mama o cunoaște foarte bine. Și ei îi place foarte mult!

– Iată ce schimbă totul, spuse doamna Edgmont cu un zâmbet. De ce nu mi-ai împărtășit asta încă de la începutul conversației noastre? În aceste condiții, mi se pare că ar fi înțelept să-i expun problema mamei tale și să-i cer să scrie ea însăși o scrisoare de recomandare.

– Ei bine, verișoară Debby, acest schimb de scrisori ne-ar face să pierdem un timp prețios! Înainte ca mama să ne fi răspuns, postul nu va mai fi liber!

– Ai dreptate. Pentru a mă asigura că mama ta o cunoaște pe această tânără fată.... A stat oare aici?

– Desigur! Tata și mama au o adevărată afecțiune pentru ea. Au tratat-o ca și când făcea parte din familie, ca pe propria lor fiică. Acum, verișoară Debby, scrie repede acea scrisoare, în timp ce eu voi trimite un valet la Cuckhurst, pentru a-mi anunța sosirea.

– Dorești să te însoțesc, draga mea?

– Oh! nu. O voi lua pe Maria cu mine. Poate acasă la Harriet nu există decât o cameră de oaspeți.

– Este totuși o călătorie lungă, când te gândești că poșta ar fi putut expedia foarte bine această scrisoare, oftă doamna Edgmont. În sfârșit, dragă Caroline, pentru că pari atât de fericită să mergi să-ți vezi prietena, nu văd niciun rău în asta și nu mă opun.

– Atunci, verișoară Debby, scrie repede scrisoarea aceea! repetă Caroline, îndreptându-se spre ușă.

– Încep imediat, răspunse doamna Edgmont, căutându-și

lornionul.

Apoi, în clipa în care tânăra fată era gata să iasă din încăpere, se întoarse, scoase un strigăt ușor și o chemă:

– Caroline! Caroline!

– Ce este?

– Ai uitat să-mi spui numele prietenei tale, numele celei pe care trebuie s-o recomand.

– Evident! Ce zăpăcită sunt! Se numește Caroline Fry!

– Ia te uită! Se numește la fel ca tine.

– Da. Nostim, nu-i așa? M-am gândit deseori că este un nume foarte banal.

Caroline urcă scara în grabă, intră în camera sa și-i scrise în grabă o scrisoare Harrietei Wantage. Apoi lipi plicul și se duse la grajduri.

– Ce pot face pentru dumneavoastră, milady? întrebă Harry.

– Găsește un valet să ducă imediat scrisoarea aceasta la Cuckhurst, răspunse Caroline. O va înmâna pastorului și va pleca fără să aștepte răspuns.

– Iată niște instrucțiuni ciudate, milady! spuse Harry scărpinându-se în cap. În general, când un valet a străbătut o distanță atât de lungă, i se oferă un pahar, în timp ce calul respiră puțin.

– Nu-mi pasă! răspunse Caroline. Mesagerul va trebui să lase scrisoarea și să plece imediat. Iată o jumătate de guinee pe care o va putea cheltui la cel mai apropiat han. Dar nu vreau să se oprească la casa pastorului! Ai înțeles?

– Foarte bine, milady! Presupun că este una din noile purtări pe care le-ați învățat la Londra. Dar, la naiba, să fiu spânzurat dacă înțeleg ceva!

Caroline îl lăsă pe bătrânul valet să bombăne în voie și se întoarse. Știa că ordinele îi vor fi executate întocmai și că nu va risca o contracarare a planurilor sale de un refuz al Harrietei. Simți urcând în

ea o înflăcărare ciudată. Noaptea trecută, nu putuse închide ochii ore în șir, întrebându-se cum i-ar putea veni în ajutor lordului Brecon. Și iată că o ocazie minunată i se oferise pe neașteptate! Planul pe care-l făcuse era cu siguranță primejdios, dar era sigură că-l va duce la bun sfârșit. Îi veni în gând mama sa.

– Nu fac nimic rău, murmură. Vin în ajutorul cuiva. Sunt bună și generoasă. Pe de altă parte, când voi fi doamnă de companie, va trebui să mă arăt disciplinată, calmă, bine-crescută și feminină până în vârful unghiilor.

Îndată ce se întoarse în cameră, se privi în oglindă. Evident, n-avea aerul unei doamne de companie. Chipul său fermecător era aristocratic și avea ceva sălbatic și liber în modul în care buclele sale roșcat-aurii îi dansau în jurul frunții și reveneau peste urechile delicate. Puse mâna pe o perie și încercă, dar fără rezultat, a le aranja. Deloc obosită, aruncă peria pe măsuța de toaletă, se îndreptă spre capul patului și trase puternic de cordonul soneriei. Câteva clipe mai târziu, auzi pe culoar pașii grăbiți ai Mariei.

– Ce s-a întâmplat, milady? întrebă camerista. Oare sunteți bolnavă? Ați sunat atât de tare, încât am tresărit.

– Pregătește-mi bagajele, Maria, răspunse Caroline.

– Plecați în călătorie?

– Da, și te iau cu mine.

Maria bătu din palme.

– Oh, ce fericită sunt! Am fost atât de umilită când bătrâna cameristă, mai degrabă bătrâna vrăjitoare de la Vulcan House mi-a luat locul pe lângă dumneavoastră! "Mă voi ocupa eu de lady Caroline, mi-a spus, deoarece am fost în această casă înainte de nașterea sa". I-am răspuns că dacă mi-ar fi spus că era aici înainte de construcția casei, aș fi crezut-o cu ușurință. Din acea clipă, mă detestă. Știu că am greșit vorbindu-i pe acest ton, milady, dar eram furioasă că vă ia din

mâinile mele, deși dumneavoastră m-ați ales pe mine să vă fiu cameristă.

– Da, da, Maria, spuse Caroline pe un ton absent, dar nu mergem la Londra.

– Bagaje pentru câte zile, milady?

Caroline închise ușa care rămăsese întredeschisă și răspunse:

– Ascultă bine, Maria. Ești în stare să păstrezi un secret?

– Doar știți asta, milady!

– Ești gata să-mi faci un serviciu? întrebă Caroline pe un ton grav.

Maria făcu ochii mari. Gura de obicei zâmbitoare și vorbăreață căpătase o expresie solemnă. Tânăra cameristă rămase câteva clipe tăcută. Răspunse în cele din urmă, pe un ton mult mai liniștit decât de obicei.

– Știți că mi-aș da și viața pentru dumneavoastră, milady!

– Mulțumesc, Maria. Am deplină încredere în tine. Călătoria pe care o vom face este foarte importantă. Este vorba de a-i veni în ajutor cuiva.... unui bărbat care este expus unor pericole....

– Dar, milady, spuse Maria împreunându-și mâinile, este... o călătorie de dragoste?

Mai întâi, Caroline nu-și putu stăpâni stupoarea. Apoi, un farmec nou îi lumină chipul și ochii.

– Cred că ai dreptate, Maria, răspunse cu blândețe. Este o călătorie de dragoste.

Capitolul 4

Caroline se aplecă și privi prin portieră. Vehiculul rula cu toată viteza. Trăsurile lordului Vulcan erau într-adevăr făcute pentru viteză și noile drumuri tratate după procedeul inventat de Macadam, permiteau acum să se călătorească în condiții incomparabile de confort și rapiditate.

– Vom ajunge curând, îi spuse Caroline, Mariei, care era așezată lângă ea. Pe ultima bornă scria: cinci kilometri: Cuckhurst, și probabil am străbătut deja jumătate din această distanță.

– Oh! dacă ați ști ce teamă îmi este! spuse Maria, înfiorându-se.

– Haide, Maria, nu-ți fie teamă! Ce ți-am explicat, este cât se poate de simplu. Imediat ce vom sosi, voi trimite trăsura la castelul Brecon cu două scrisori, scrisoarea de recomandare a doamnei Edgmont și cea prin care cer o întrevedere. Vei putea rămâne în trăsură până în clipa în care va ajunge la aleea mare. Acolo, vei coborî și vei merge pe jos la ușa din spate. Vei întreba de intendentă și-i vei prezenta referințele pe care ți le-am dat. Nu uita că le-am semnat cu numele mamei. În sfârșit, te sfătuiesc să nu ceri decât un loc de cameristă secundară.

– Și dacă acești oameni vor bănui că referințele sunt false?

– Chiar ești proastă, Maria! exclamă Caroline. Cine ar putea avea

asemenea bănuieli? Nu uita că mi-ai promis să mă ajuți și este singurul mod de a-ți ține cuvântul. La oficiu, cu siguranță vei afla mult mai multe lucruri decât voi afla eu în sufragerie. Pe de altă parte, dacă devin doamna de companie a ladyei Brecon, îmi vei mai putea face serviciul de a mă lăuda în fața servitorilor. Vei spune că am stat mult timp la Mandrake și că lady Caroline Fry mă plăcea enorm.

Maria nu se putu stăpâni să râdă, apoi fața îi redeveni serioasă.

– Nu știu ce trebuie să cred despre toate astea, milady. Mi-e foarte teamă că vă îndreptați spre o adevărată catastrofă.

– Încetează cu vorbăria inutilă, Maria! Și amintește-ți că nu este vorba de o glumă, ci de viața unui bărbat.

– Voi face tot ce pot, milady, pentru că v-am dat cuvântul meu. Dar, după părerea mea...

În acea clipă, Caroline scoase un strigăt:

– Maria! Am ajuns! Satul acesta trebuie să fie Cuckhurst! Iată biserica... Și acolo, iată casa pastorului! Ascunde-te bine în colțul tău, nu vreau să fii văzută!

– Oh! milady!

Dar Maria trebui să tacă, deoarece în acea clipă portiera se deschise și un valet coborî scărița. Caroline sări din trăsură și, întorcându-se spre vizitiu, îl strigă cu voce joasă:

– Boodle!

– Da, milady, răspunse vizitiul atingându-și marginea pălăriei și aplecându-se spre Caroline.

– Vei duce imediat cele două scrisori pe care ți le-am dat la castelul Brecon. Îți interzic să te oprești aici, sau în sat. M-ai înțeles? Vei porni fără nicio clipă de întârziere înapoi, pe drumul spre Mandrake. Dacă dorești să odihnești caii, oprește-te în satul vecin, sau la Maidstone.

– Da, milady. Totuși.....

Dar Caroline nu era dispusă să-i asculte protestele. Pentru ca planul

să-i reușească, era indispensabil ca servitorii de la Mandrake să fie în imposibilitate de a sta de vorbă cu locuitorii din Cuckhurst. Așa că se întoarse și se îndreptă spre casa pastorului, o construcție mică din piatră cenușie, care se înălța în mijlocul unei grădini. Când Caroline urma aleea îngustă, mărginită de flori, ușa de la intrare se deschise și apăru o tânără fată, cu o expresie stupefiată. După ce o privi atent pe Caroline, alergă în întâmpinarea sa.

– Caroline! strigă. Dar nu pe tine te așteptam! Mi-ai vorbit de o anume domnișoară Fry.

Caroline o luă de mână pe tânăra fată și o trase aproape de ea.

– Ascultă, Harriet, îi spuse pe un ton precipitat. Tatăl tău este în casă?

– Cred că da. Dar....

– Ascultă-mă bine. Nu trebuie cu niciun preț să afle adevărata mea identitate. Eu sunt domnișoara Fry. Mă înțelegi? Sunt Caroline Fry, una din colegele tale de la pensionul Alber.

– Dar, Caroline, nu înțeleg! De ce.....

– Îți voi explica mai târziu. Deocamdată, mulțumește-te să nu uiți că sunt Caroline Fry, prietena pe care o așteptai. Ne-am înțeles?

– Da, Caroline. Voi face tot ce pot. Dar totul este surprinzător! Chiar... nu știu ce trebuie să cred.

– Te rog, nu-ți da osteneala să gândești, răspunse Caroline. Mulțumește-te să faci exact ce ți-am cerut. Îți jur că este vorba de o treabă foarte importantă. Dacă n-ar fi fost astfel, nu ți-aș fi cerut să minți. Dar te implor, să nu faci nici cea mai mică greșeală. Mi-ar fi fatală!

– În acest caz, te voi ajuta, Caroline, spuse zâmbind Harriet.

Caroline se aplecă s-o sărute. Harriet era mai scundă. Ochii și fața sa aveau o expresie blândă și încrezătoare. Ar fi fost atât de frumoasă, dacă părul i-ar fi fost coafat mai bine și rochia în dungi, din batist, n-ar fi fost atât de prost croită. Caroline nu uitase că la școală, Harriet,

amabilă și generoasă, era întotdeauna recunoscătoare pentru micile cadouri pe care i le făceau din când în când elevele mai bogate decât ea. "Oare pot să am încredere în ea? se gândi privindu-și prietena. Este oare energică și loială?....." Nu se simți decât pe jumătate liniștită observând privirea speriată a tinerei fete și fața mică, îngustă și foarte sensibilă.

– Intrăm? o întrebă.

– Firește, Caroline, răspunse Harriet, a cărei față se îmbujoră la gândul că uitase cele mai elementare îndatoriri.

Străbătură împreună veranda și intrară în casă. Sărăcia se vedea pretutindeni. Covoarele erau roase până la urzeală. Fotoliul așezat lângă șemineul gol, ar fi avut nevoie să fie reîmbrăcat. Toate mobilele erau într-o stare jalnică.

Caroline își scoase mănușile și așteptă ca Harriet s-o invite în salon. Dar, în acea clipă, se deschise o ușă și apăru pastorul. Matur, cu fața roșie, Adolphus Wantage era în același timp un înfumurat și un bădăran. Ar fi preferat să nu ajungă slujitor al bisericii dar, ultimul fiu al unui moșier, cariera religioasă îi fusese singura cale deschisă. În realitate, n-avea decât o singură pasiune în viață: vânătoarea. Cei doi cai pe care-i avea în grajd erau bine hrăniți și bine îngrijiți, în timp ce în căminul său, se zgârcea la cheltuieli. Înaintă în hol cu pas măsurat, ca și când voia să arate puțina importanță pe care o dădea acestei domnișoare Fry. Dar când aprecie, dintr-o singură privire, frumusețea și distincția Carolinei, nu se putu împiedica să se încline în fața ei mai adânc decât avusese intenția să o facă.

– Domnișoară Fry, vă doresc bun venit, spuse cu o voce gravă și răgușită.

Caroline făcu o reverență.

– Vă mulțumesc, domnule pastor, răspunse. Vă sunt nespus de recunoscătoare că mi-ați acordat ospitalitate.

– Am aflat de la Harriet că sosiți de la Mandrake. Evident, trăsura dumneavoastră n-a plecat, nu-i așa? Am luat măsuri să se poată odihni caii în grajd, câteva ore.

– Este foarte amabil din partea dumneavoastră, domnule pastor. Dar lordul Vulcan a dat ordin ca trăsura să se întoarcă la Mandrake cât mai repede posibil.

– Păcat! N-aș vrea ca lordul Vulcan să creadă că nu-i putem accepta caii. Apropo, sper că se simte bine?

– Foarte bine, răspunse Caroline.

Apoi, înțelegând din ochii săi strălucitori, că pastorul nu era insensibil la faptele și gesturile oamenilor importanți, adăugă imediat:

– Lady Caroline Faye m-a însărcinat să-i transmit Harrietei că-i păstrează o amintire afectuoasă și să vă asigur, domnule pastor, de sentimentele sale foarte respectuoase.

– Perfect, perfect. Dacă țin bine minte, Harriet a fost în clasă cu lady Caroline, nu-i așa?

– Da, domnule pastor. Lady Caroline vorbește deseori de Harriet și jură, cui vrea s-o asculte, că n-a avut o colegă mai fermecătoare la pensionul Alber.

Harriet se înroșise toată. Pastorul îi aruncă o privire aproape disprețuitoare.

– Prietenele sale din înalta societate nu se preocupă deloc de ea, spuse cu o voce agresivă. Cum ar fi altfel? Are mintea greoaie și se îmbracă fără eleganță. Harriet, privește-o pe domnișoara Fry! De ce n-ai și tu o rochie și o pălărie la fel de încântătoare? Probabil nu este imposibil, deoarece domnișoara Fry muncește pentru a-și câștiga existența și, în consecință, nu poate face cheltuieli extravagante.

Caroline simți brusc milă pentru Harriet, pentru că rochia pe care o purta, cea mai simplă dintre toate totuși, reprezenta o sumă mult superioară celei pe care tânăra fată o cheltuia într-un an întreg. Încă din

prima clipă, pastorul îi inspirase o puternică antipatie. Dar considera prudent să-i placă, pentru a-i cere eventual să vorbească despre ea la castelul Brecon.

– Oh, domnule pastor, mă flatați! spuse, aruncându-i o privire emoționată. Este o biată rochie pe care mi-am făcut-o singură. Permiteți-mi s-o ajut pe Harriet în alegerea veșmintelor. Era îmbrăcată atât de fermecător la școală!

– Nu era de mirare, răspunse pastorul. Văduva Brecon a plătit nu numai studiile, ci și rochiile, în timpul educației sale. De atunci, lucrurile s-au schimbat. Acum, Harriet trebuie să fie econoamă, ca noi toți. Dar nu vreau să vă plictisesc cu amănuntele sordide ale vieții noastre de fiecare zi.

– Nu mă plictisiți deloc, domnule pastor, spuse repede Caroline. Totuși, mi-ar plăcea să-mi vorbiți de lady Brecon, deoarece probabil Harriet v-a informat că mă pregătesc să solicit un post de doamnă de companie pe lângă ea.

– Vă veți afla în prezența unei adevărate mari doamne! răspunse pastorul pe un ton solemn.

Dar, fără să-i lase timp să continue, Harriet adăugă cu elan:

– Oh! Caroline, este atât de blândă, atât de amabilă, atât de grațioasă!

– Asta mă liniștește, spuse Caroline. Nu-mi rămâne decât să sper că cererea mea va fi agreată.

– Și noi sperăm asta, spuse pastorul. Dacă vă veți instala la castel, veți putea obține ca Harriet să fie invitată acolo ceva mai mult decât anul trecut. Nu știu ce a putut face copila asta proastă, dar a fost invitată de două ori mai puțin decât speram.

– Oh! tată, de ce spui asemenea cuvinte în fața Carolinei?

Pastorul se mulțumi să-i arunce o privire severă fiicei sale, apoi trase aer pe nas cu o expresie disprețuitoare și se îndreptă spre biroul său.

– Vă voi vedea la cină, domnișoară Fry, spuse el.

Când fu în camera ce-i fusese pregătită și ale cărei ferestre dădeau spre grădină, Caroline îi expuse Harrietei, încă speriată, adevăratul motiv al vizitei sale. Ezitase îndelung să-i facă mărturisiri tinerei fete, dar ajunsese la concluzia că era indispensabil să aibă o prietenă pe care să poată conta în apropiere. În primul rând, era problema corespondenței. Trebuia să-i dea o adresă doamnei Edgmont, altfel cu siguranță i-ar trezi neîncrederea. În sfârșit, pentru a-i cere Harrietei să-i intercepteze scrisorile, era necesar să-i explice motivele acestei manevre.

Caroline îi povesti așadar întreaga aventură fetei pastorului, în afară de adevărul despre prezența sa la hanul "Câinele și Rățoiul", în noaptea crimei. Nu-i fu greu să nu facă nicio aluzie la sir Montagu și se mulțumi să spună că trebuise să se oprească la han datorită unui accident survenit la trăsura sa.

Cât despre plimbarea prin pădure, o explică prin necesitatea de a căuta un cățeluș care fugise și adăugă că, pentru a nu fi amestecată în ancheta asupra crimei, preferase să nu se întoarcă la han, ci să meargă direct la Mandrake.

Harriet, prea puțin subtilă pentru a descoperi incoerențele povestirii, o ascultă până la capăt, cu o expresie de stupoare și cu mâinile încrucișate pe piept. Când Caroline îi expuse rolul pe care dorea să-l joace, scoase un oftat profund și exclamă:

– Dar, Caroline, este cea mai extraordinară poveste de dragoste pe care am auzit-o vreodată! Este greu de crezut! Și totuși, trebuie să mă înclin. Dar cum poți oare îndrăzni să pătrunzi în castelul Brecon, după cele ce ai aflat? Nu riști să fii tu însăți asasinată?

– Glumești, Harriet! răspunse râzând Caroline. Cui i-ar putea folosi moartea mea? Pe de altă parte, trebuie să acționez. Nu pot lăsa un bărbat minunat să fie dus la ștreang când este posibil să-l salvez!

– Un bărbat minunat? murmură Harriet, pe un ton enigmatic. Ce vrei să spui? Vorbești oare de lordul Brecon?

Caroline înclină afirmativ din cap.

– Vorbește-mi despre el, Harriet. Povestește-mi tot ce știi.

– Nu știu mare lucru. Evident, îl cunosc de când eram copilă. Este mult mai în vârstă decât mine. Un tânăr fermecător, mereu zâmbitor. Într-o zi când se întorcea de la vânătoare, s-a oprit pe drumul pe care mă plimbam, m-a urcat pe cal și m-a adus acasă. Mama sa a fost întotdeauna bunătatea întruchipată. Verișoară îndepărtată a mamei, ea m-a trimis să-mi fac studiile la doamna Alber.

– Continuă.

– Când eram mică, lordul Brecan își făcea studiile la Eton. Mai târziu, le-a continuat la Oxford. Prietenii apropiați îl numesc Vane. Toată lumea din regiune îl iubea mult, deși îl vedeau numai în vacanță. Apoi, s-a schimbat...

– S-a schimbat?... În ce fel?

– Este greu de explicat, răspunse Harriet. Înțelege-mă: de la ieșirea din școală, n-am fost des invitată la castelul Brecon. Tata este furios din cauza asta. Dar de ce m-ar invita? Sunt prea tânără pentru a lua parte la distracțiile lordului Brecon. De altfel, are prieteni și prietene mult mai străluciți decât fata unui pastor. În plus, lady Brecon este țintuită la pat. Nu-și părăsește niciodată camera.

– Nu știam nimic despre asta.

– Am uitat să-ți spun. Lady Brecon este bolnavă de mulți ani. Nu iese niciodată, nu vede pe nimeni. Trăiește în camera sa, înconjurată de cărți și de păsările sale. În afară de fiul său, pe care îl adoră, n-o interesează nimeni.

– Ai făcut adineaori aluzie la o schimbare în atitudinea lordului Brecon, spuse Caroline. Despre ce este vorba?

– Este foarte greu de explicat, răspunse Harriet, încruntându-se.

Toată lumea vorbește despre asta, dar nimeni nu spune adevărul. Această schimbare s-a produs când a împlinit douăzeci și cinci de ani și și-a luat în administrare domeniile și averea, încredințate până atunci unor administratori a căror identitate n-o cunosc. Tata te-ar putea lămuri asupra acestui punct.

– Amănunt fără importanță, murmură Caroline.

– La douăzeci și cinci de ani, lordul Brecon a devenit așadar propriul său stăpân, continuă Harriet. Începând de atunci – cel puțin așa se spune – s-a schimbat complet. A devenit sălbatic, temerar și a început să-și expună viața în aventuri îndrăznețe. Într-o zi, a organizat o cursă cu obstacole, la care fiecare trebuia să participe cu ochii legați, de-a lungul râului și pe o distanță de opt kilometri. Pe parcurs, erau numeroase terenuri mlăștinoase. Tata spune că este un miracol că n-a fost nimeni omorât.

– Și ce mai face? întrebă Caroline.

– Nebunii despre care tata nu vrea să vorbească în fața mea. De altfel, schimbă prietenii. Vezi apărând la castel oameni care n-au pus niciodată piciorul acolo: petrecăreți din înalta societate londoneză, dar și indivizi – bărbați și femei – aparținând altor medii.... Dacă-mi amintesc bine, tata a protestat într-o zi pe lângă lordul Brecon în legătură cu o reuniune care avusese loc la castel și care, începută sâmbătă seara, se terminase duminică la amiază, când sătenii se întorceau de la biserică. Nu știu cum s-a desfășurat discuția, deoarece tata, foarte mânios, n-a făcut nici cea mai mică aluzie la acest lucru, în prezența mea. Dar cred că lordul Brecon i-a răspuns pe un ton destul de violent și l-a rugat să nu se amestece în treburile sale. De atunci, tata îi este mereu ostil lordului Brecon și nu încetează să repete că va sfârși prost: în închisoare, sau mort într-un accident.

Caroline își înăbuși un strigăt ușor.

– În sat, adăugă Harriet, circulă multe bârfe în legătură cu lordul

Brecon. Ca fiică de pastor, sunt la curent cu multe lucruri. Bătrânii clatină din cap, cu o expresie contrariată. Trăindu-și toată viața pe domeniul familiei Brecon, se consideră oarecum membri ai acestei familii și, fără să îndrăznească să ridice vocea, vorbesc cu tristețe despre tânărul lor stăpân. Au pur și simplu impresia că lucrurile se agravează din zi în zi. Oh! Caroline, ce proastă trebuie să mă crezi! Dar îți jur că îmi este imposibil să-ți dau o explicație mai clară.

Harriet întinse brațele într-un gest de disperare. Caroline se aplecă și o sărută.

– Dimpotrivă, explicațiile tale sunt foarte clare și informațiile pe care tocmai mi le-ai dat, cu siguranță îmi vor fi de folos.

Se ridică și se îndreptă spre fereastră.

– Acum, am impresia că voi fi în măsură să-i fac un serviciu lordului Brecon, spuse.

– Ți-o doresc, Caroline. Dar sunt îngrijorată la gândul că dorești să stai la castel. Circulă în legătură cu el zvonuri stranii. Se pretinde că este bântuit de fantome și niciun sătean n-ar vrea să pătrundă acolo după lăsarea nopții. Unii asigură că au auzit țipete inumane izbucnind din vechile turnuri.

– Nu cred în fantome, răspunse Caroline, pe un ton disprețuitor. Ce aspect fizic avea oare tatăl tânărului lord Brecon?

– N-am nici cea mai mică idee. Când a murit, eram încă o copilă. Mi se întâmplă uneori să mă gândesc că și personalitatea sa trebuie să fi fost învăluită în mister. Oamenii par să nu vrea să vorbească despre el. Când îl întreb pe tata, schimbă subiectul și-mi povestește prima întâmplare cu lady Brecon, care îi vine în minte. Bătrâna doamnă este atât de fermecătoare! Imaginea sa nu evocă nimic ciudat, nici sinistru. Dar pare să trăiască în afara lumii reale.

– Totul este destul de complicat, spuse Caroline cu un oftat îngrijorat. Dar sunt ferm hotărâtă să locuiesc la castelul Brecon. Oh!

Harriet, măcar dacă nu mi s-ar refuza serviciile!

Străbătu camera și privi pendula de pe șemineu.

– Este ora patru, spuse. Acum, am o certitudine: dacă Maria n-ar fi fost acceptată, ar fi venit deja să-mi spună aici, cum i-am cerut.

– Dacă ea a avut noroc, de ce, dragă Caroline, n-ai avea și tu? Reușita cameristei tale este semn bun. Dar, cum ți-am mai spus, mi-e teamă pentru tine. Te compătimesc că te lansezi în această aventură!

– Orice s-ar întâmpla și atâta timp cât verișoarei Debby nu i se vor trezi bănuieli, nu mi se va putea întâmpla nimic rău. De aceea, Harriet, va trebui să mergi în fiecare zi înaintea poștașului. Ar fi o catastrofă dacă tatăl tău ar vedea că mi se adresează corespondența acasă la el și mi-ar descoperi în același timp adevărata identitate.

– Să sperăm că nu va ști nimic, niciodată! spuse Harriet, cu o expresie speriată. N-ar fi doar furios pe tine, ci m-ar bate pentru a mă pedepsi că l-am mințit! Dragă Caroline, când i-ai spus că ți-ai făcut singură rochia, era gata să izbucnesc în râs. Trebuie să fii bărbat pentru a nu vedea că această rochie vine direct de pe Bond Street!

– Să ne rugăm la Dumnezeu ca toată lumea să fie la fel de oarbă ca tatăl tău, spuse Caroline. I-am cerut Mariei să-mi pună în bagaje doar rochiile cele mai demodate și am pierdut chiar eu mai multe ore scoțând pene și panglici de la pălărie. Dar mă tem totuși că garderoba mea nu poate trece deloc ca a unei tinere fete de familie, care este încercată de soartă și caută o slujbă.

– Desigur, nu arăți a doamnă de companie! răspunse Harriet zâmbind. Dar ai putea totuși pretinde că lady Caroline Faye, a cărei amabilitate față de tine nu este un mister pentru nimeni, ți-a dat toate aceste rochii vechi.

– Bravo, Harriet! spuse Caroline bătând din palme, iată o idee strălucită! Vom face din tine o intrigantă de prim ordin. În plus, când această aventură se va termina, promit să-ți ofer cea mai frumoasă

rochie din Londra și te voi lăsa să alegi după gustul tău, dintre cele pe care le am deja.

– Oh! Caroline, oare este posibil? exclamă Harriet, cu o expresie încântată. Dar la ce bun? Aici, ajunge din plin o rochie pe an. Treburile casnice și cusutul sunt singurele mele ocupații și, cu toate eforturile mele, tata pare mereu nemulțumit de serviciile mele. A vrut un fiu. N-a avut decât o fată ascultătoare și stupidă, pe care n-o iubește.

– Sărmană Harriet! Nu te lăsa cuprinsă de disperare. Îți vom găsi un soț și vei uita atunci tinerețea ta grea.

– Un soț! Ar trebui să aleg un orb și atât de ramolit, încât să nu-l fi vrut nimeni!

Caroline se pregătea să-i răspundă, dar Harriet se ridică, scoțând un strigăt ușor:

– Privește! Pe drum!

Cu o mișcare rapidă, Caroline se întoarse spre fereastră.

– Văd doar un valet, spuse cu o voce în care se citea o profundă dezamăgire.

– Da, este chiar un valet. Dar privește-i livreaua!

– Purpurie, cu ornamente roșu-închis, spuse Caroline. Oare sunt culorile familiei Brecon?

– Exact. Valetul acesta vine aici.

De la fereastră, cele două tinere fete îl văzură pe bărbat coborând de pe cal și legându-l de grilaj, apoi traversând grădina cu o scrisoare în mână. Harriet coborî scara în grabă. Câteva clipe mai târziu, reapăru în ușa camerei și-i întinse o scrisoare Carolinei.

– Este pentru tine! spuse gâfâind.

Caroline privi îndelung scrisoarea. Apoi, încet, deoarece degetele îi tremurau, deschise plicul. Brusc, o prinse pe Harriet după gât și exclamă:

– Lady Brecon doreste să mă vadă! Îmi cere să mă prezint la castel

mâine, la ora trei! Oh! Harriet, primul pas este făcut! Cortina se ridică și începe cea mai frumoasă aventură din lume.

În noaptea aceea, Caroline, foarte agitată, nu putu închide ochii. Nu era preocupată doar de propriile proiecte, ci și îngrijorată de soarta Harrietei. Tânăra fată ducea o viață de constrângeri fizice și de mizerie morală. Avea dreptate să spună că tatăl său n-o putea suferi, deoarece era permanent expusă mustrărilor și reproșurilor sale.

Cina, simplă și bine preparată, îi păruse foarte gustoasă. Caroline, de altfel nu dădea decât o mică importanță mâncării. Dar pastorul, mâncând cu poftă din toate felurile și golind numeroase pahare cu vin roșu, nu încetase să se plângă de modul în care fuseseră preparate și servite mâncărurile.

– Vă rog să mă iertați, domnișoară Fry, spuse de mai multe ori. Aveți în fața dumneavoastră un bărbat foarte neglijat. Dumnezeu mi-a luat-o pe biata mea soție. Am sperat atunci că fiica mea, singurul meu copil, va face eforturi pentru a o înlocui. Dar Harriet, fără inițiativă, fără minte, este o mediocră femeie de casă. Pedeapsa mea pe pământ – deoarece ar trebui să fiu absurd să nu intuiesc că nimeni n-o va cere vreodată în căsătorie – va fi s-o suport până în ultima mea zi!

Carolinei i-ar fi plăcut să-i arunce cu farfuria în cap și să-i spună ce gândea, deoarece permanentele sale sâcâieli echivalau cu cea mai cruntă persecuție. Dar se mulțumi să plece ochii cu modestie și să răspundă că, treptat, Harriet se va îndrepta cu siguranță și că ea însăși va face tot posibilul pentru a o ajuta cu sfaturile sale. Totuși, fiind obișnuită să-și exprime liber părerea asupra tuturor lucrurilor, îi fusese foarte greu să se stăpânească în timpul cinei. Dar își scoase pârleala în clipa în care se duse la culcare.

– Întotdeauna te chinuie în acest fel? întrebă cu mânie.

– De când ești aici, este mult mai amabil decât de obicei, răspunse Harriet. Se întâmplă deseori să mă pălmuiască. Într-o zi, mi-a aruncat

chiar o tavă de-abia scoasă din cuptor, în cap. Dar, din fericire, a ratat ținta. Totuși, am fost arsă la braț și am avut urme multe săptămâni.

– Este o brută! spuse Caroline. Te voi elibera din această sclavie, Harriet. Dar mai întâi, trebuie să-i vin în ajutor lordului Brecon.

În ciuda lacrimilor din ochi, Harriet nu se putu împiedica să zâmbească.

– Ei bine, Caroline, spuse, nu ești decât o tânără fată și vorbești ca și când ai avea voința și forța a o sută de bărbați, adunate în unul singur.

– Într-adevăr, uneori mi se pare că am forța și voința a o sută de bărbați, răspunse Caroline. Bătrâna cameristă a mamei, care vorbea cu o voce solemnă și al cărei vocabular părea scos din biblie, avea obiceiul să spună: "Dacă ai o cauză dreaptă, vei avea forța să învingi!" Este exact ce cred și eu, Harriet.

– Sper ca eforturile să-ți fie recompensate, mai ales în ce mă privește, răspunse Harriet, aplecându-se s-o sărute pe Caroline.

În aceeași clipă, vocea pastorului le făcu să tresară pe cele două tinere fete.

– Harriet, unde este lumânarea mea? De câte ori va trebui să-ți repet că vreau s-o găsesc lângă scară? Coboară imediat și dă-mi-o, proasto!

– Iartă-mă, tată..... Cobor! strigă Harriet.

Ieși grăbită din camera Carolinei și închise ușa după ea.

Biata Harriet! Blândețea din ochii săi și fața ei îi aminteau Carolinei expresia impresionantă a prepelicarilor de la Mandrake. Se cuibări în pat și, câteva clipe, își imagină că se afla în casa părinților săi și că va fi curând legănată de zgomotul valurilor. Apoi, gândul la evenimentele care vor avea loc a doua zi, îi făcu inima să bată mai puternic. În câteva ore, îl va revedea pe lordul Brecon. Harriet îi spusese că apropiații îl numeau Vane.

– Vane, murmură Caroline, închizând ochii.

Dimineață, în timp ce Harriet se ocupa de mulțimea de treburi casnice, Caroline anunță că va face o plimbare. Harriet îi spusese că, de pe drum, la marginea satului, va putea vedea castelul și dedusese că acolo era locul în care, după lordul Brecon, se adunau acei gură-cască pentru a admira turnurile normande. Ziua se anunța caldă și însorită. Caroline purta o rochie din batist alb, cu corsajul albastru cu dantele albe și o pălărie din pai, împodobită cu panglici albastre. Ieșind din casa pastorului, deschise umbrela pentru a se proteja de soare, dar mai ales pentru a se feri de priviri indiscrete. "Desigur, se gândi, este foarte puțin probabil ca cineva s-o recunoască pe lady Caroline Faye într-o regiune atât de îndepărtată de Mandrake. Dar trebuia să fie prudentă. Poate foarte bine să treacă o trăsură cu persoane care să mă cunoască. Mulțumesc lui Dumnezeu, când voi locui la castelul Brecon, nu mă voi mai aventura afară...."

Porni pe strada din sat și nu văzu decât câteva femei ocupate să măture în fața caselor, cât și un bătrân cu barbă albă care era așezat în ușa hanului "Porcul care fluieră". Probabil este cel mai în vârstă dintre locuitori, se gândi. Se pare că fiecare sat are câte unul. Dacă i-aș vorbi? Poate mi-ar da informații interesante despre castel și despre familia Brecon.... Dar, de teamă să nu atragă atenția sătenilor, trecu prin fața bătrânului fără să spună nimic și-și continuă cu discreție drumul până la grilajul înalt care permitea accesul în castel.

Grilajul monumental era flancat de stâlpi pe care niște lei strângeau în gheare scuturi. Se prelungea cu un zid care înconjura parcul. Caroline merse de-a lungul zidului și constată curând că lăsa loc unui gard simplu, paralel cu un pârâu subțire. Puțin mai departe, printr-o gaură în tufișuri, putu să contemple în sfârșit castelul în toată măreția sa și înțelese atunci de ce veneau oamenii de atât de departe pentru a-l admira. Pe unul din cele două turnuri normande, un drapel stacojiu

cu roșu-închis, prins la capătul unui stâlp, flutura în briza dimineții.

Proporțiile castelului erau impunătoare. Dar, deși partea sa principală, cu cele două turnuri, își păstrase stilul pur normand, construcțiile din piatră cenușie, care se vedeau printre copaci, atestau prin arhitectura diferită, că fuseseră construite în perioade mai recente. Vechea reședință a familiei Brecon se ridica pe un fond de verdeață și era înconjurată în parte de un șanț cu apă, care se lărgea puțin mai departe într-un lac. Spre marea mirare a Carolinei, lebede negre pluteau de colo-colo sub arcul unui pod mic. Culoarea lor arunca peste tabloul deja sumbru o notă îngrijorătoare.

De ce oare acest castel îi trezea gânduri melancolice? Tristețea aceasta era oare degajată de iedera care acoperea turnurile, de la turnurile robuste, care străpunse de ferestruici înguste, dădeau impresia de forță amenințătoare, sau venea de la ferestrele pe care soarele nu le scălda încă și care te făceau să te gândești la niște ochi negri, fixați în orbitele lor de piatră? Contrar oricărei așteptări, atmosfera acestui domeniu era cu adevărat sinistră. Caroline nu-și putu stăpâni un frison. "Castelul, se gândi, nu cunoaște fericirea. Este grandios, splendid, dar copleșitor și rece. Nu are acea patină plăcută și acea seducție cărora nu le poți rezista la Mandrake și la Sale Park".

Privi îndelung castelul și, brusc, se gândi la lordul Brecon. Îi apăru așa cum îl văzuse ultima oară, aplecat asupra ei, privind-o în adâncul ochilor și căutându-i buzele. Avu din nou impresia că purta acel sărut ca pe o pecete de neșters și, ca în clipa în care-l primise, își simți inima tresărind în piept și respirația accelerându-se.

Trebui să facă un efort pentru a reveni la realitate. Brusc, observă o rulotă oprită pe malul pârâului care mărginea parcul. Aruncă mai întâi o privire distrată asupra ei, gândindu-se că aparținea unor comedieni. Apoi o examină mai atent și constată că, vopsită în roșu și galben, era de un lux neobișnuit. În jurul unui foc mare erau adunați o femeie, un

băiețel și doi copii care păreau foarte curați.

Caroline se întoarse și mai contemplă o dată castelul. Se pregătea să se întoarcă la casa pastorului, când auzi zgomot de pași și văzu, pe drumul plin de praf, înaintând un bărbat, însoțit de un câine de talie mare. Câinele atrase atenția Carolinei, deoarece sări brusc sări spre un fox mic și-l mușcă atât de crunt, încât acesta, schelălăind de durere, porni în fugă spre căsuța din care ieșise câteva clipe mai înainte. Tinerei fete i se păru că recunoaște în câinele agresor, un dulău a cărui rasă cu siguranță nu era absolut pură. Spre marea sa uimire, bărbatul nu păru tulburat de brutalitatea însoțitorului său, ci dimpotrivă, începu să râdă și continuă să înainteze în direcția Carolinei.

Straniul personaj, purtând pe cap, un tricorn demodat, peste o perucă cenușie, era îmbrăcat cu pantaloni negri-roșcați și cu o redingotă veche care-i ajungea până la genunchi. Mâinile groase i se balansau de fiecare parte a corpului. Dantelele de la mâneci erau murdare. Când fu mai aproape, Caroline observă că era puțin cocoșat.

Hotărâtă să evite orice contact cu acel tip și cu câinele său, tânăra fată trecu pe marginea drumului și se ascunse sub umbrelă.

Cu coada ochiului, văzu că unul dintre copiii așezați mai înainte în jurul focului, lângă rulotă, se distra acum aruncând o minge în aer și prinzând-o. Era vorba de o fetiță de doi sau trei ani. Pe neașteptate, mingea îi scăpă din mâini și se rostogoli în mijlocul drumului.

Cu strigăte de bucurie, copila alerga cu pași mici și grăbiți în urmărirea jucăriei. Dar dulăul se repezi în direcția sa arătându-și dinții, cu intenția evidentă de a o supune aceluiași tratament ca pe micul fox.

Indiferentă la primejdie, fetița continua să alerge. În clipa în care colții animalului erau gata s-o prindă, fără să stea pe gânduri și stimulată de un strigăt care se auzi în spatele ei, Caroline își aruncă din toate puterile umbrela în capul câinelui, în timp ce fetița, speriată, se rostogoli în praf și începu să plângă.

Lucrurile se desfăşurară cu mare rapiditate. După câteva clipe de stupoare, câinele muşcă mătasea umbrelei. O femeie traversă strada şi luă bebeluşul în braţe. Cocoşatul se întoarse spre Caroline, cu o expresie aproape la fel de feroce ca cea a dulăului său.

– Ce faceţi? o întrebă cu o voce nazală.

– Linişteşte-te! Linişteşte-te, micuţa mea dragă! spunea femeia. Câinele cel rău nu te va muşca. Doamna cea drăguţă te-a salvat.

Caroline îi răspunse cocoşatului încet şi cu demnitate.

– Un câine ca acesta ar trebui să fie ţinut în lesă. Este un pericol pentru cetăţenii paşnici.

Cocoşatul, care avea un nas mare borcănat şi nişte ochi mici foarte apropiaţi, îşi privi interlocutoarea şi răspunse:

– Când voi avea nevoie de un sfat, vi-l voi cere.

– Oare nu înţelegeţi, întrebă Caroline pe un ton semeţ, că acest câine ar fi putut s-o muşte pe copilă chiar mai crunt decât pe micul fox de adineaori?

– Copiii, căţeluşii şi tinerele femei, doamnă, n-au decât să se îndepărteze din drumul meu! răspunse tăios cocoşatul. Vino, Brutus.

Se aplecă, împinse câinele care se zbătea sub umbrela Carolinei, îl luă de zgardă şi, în ciuda mârâielilor animalului, îl împinse pe drum, fără să arunce o privire în spate. Stupefiată, Caroline rămase tăcută câteva clipe. Niciodată, în cursul vieţii sale de copilă răsfăţată nu fusese tratată în acest mod. Mama fetiţei îi întrerupse gândurile.

– Milady! Cum să vă mulţumesc? Haide, nu mai plânge, draga mea! Nu mai este niciun pericol! Animalul acela mizerabil! Da, milady, oare cum aş putea să vă mulţumesc? Este imposibil!

– Nu vă faceţi griji, vă rog! răspunse Caroline.

Mângâie obrajii catifelaţi şi calzi ai fetiţei.

– Frumoasă doamnă! bâigui fetiţa, care acum zâmbea printre lacrimi.

– Nimic mai adevărat! exclamă mama. Într-adevăr, o doamnă frumoasă și cu mult curaj!

– Nu mi-am sacrificat decât umbrela, răspunse Caroline, privind cu tristețe rupturile pe care le făcuseră colții dulăului în mătase.

– Dar mamă, exclamă brusc o voce, este tânăra doamnă care ne-a vizitat cu lordul Brecon săptămâna trecută, când aveam tabăra la Sevenoaks! Caroline se întoarse cu o mișcare rapidă. Recunoscu copilul cu pielea oacheșă și părul lung, care-i întâmpinase pe lordul Brecon și pe ea, la intrarea în tabăra comedienilor, apoi îi condusese la rulota lui Adam Grimaldi.

– Vă recunosc, bineînțeles! spuse Caroline zâmbind. Ce faceți aici? Unde este menajeria?

– Ah! milady, am avut mare ghinion! răspunse femeia. Curățind cuștile, soțul meu a fost grav rănit de unul din tigrii doamnei Zora. Trei zile a fost între viață și moarte. Acum, medicul dă asigurări că va trăi, dar rănilor le va trebui mult să se cicatrizeze și nu ne vom putea alătura domnului Grimaldi în mai puțin de o lună, la târgul din Saint-Bartholomew.

– Vă compătimesc din tot sufletul, spuse Caroline. Și ați campat aici, așteptând fără îndoială vindecarea soțului dumneavoastră?

– Da. Lordul Brecon ne-a dat permisiunea, răspunse cu mândrie femeia. Este un loc superb și sunt foarte fericită că am acest pârâu nu departe de rulotă. Gideon câștigă ceva bani muncind în sat sau la câmp, și sunt sigură că admirabilul domn Grimaldi nu ne va lăsa să murim de foame.

Se opri pentru a-și recăpăta respirația și adăugă, cu lacrimi în ochi.

– Dacă i s-ar fi întâmplat ceva Zorinei, cred că aș fi înnebunit! Cum cu siguranță ați ghicit, Zorina este fiica doamnei Zora, dar este și preferata tatălui său.

– Sunt mulțumită că am putut-o salva, răspunse Caroline. Oare cine

este omul acesta îngrozitor, cu câinele său?

Tânărul Gideon privi drumul cu o expresie feroce.

– Cocoșatul ăsta periculos, spuse, nu s-a stabilit decât de puțin timp în sat, milady. Dar oamenii de aici îl detestă deja, aproape la fel de mult cât se tem de el. Se numește Jason Faken. Nu știu nimic altceva.

– Este o persoană îngrozitoare! spuse Caroline. Mă întreb cine l-a putut primi într-un sat liniștit ca acesta. Ar trebui să vă plângeți lordului Brecon, deoarece sunt sigură că nu dorește ca persoanele care trăiesc pe domeniul său să fie maltratate de acest bărbat, sau de câinele său.

– Mulți oameni s-au gândit deja să se plângă lordului Brecon, interveni femeia. Dar este destul de delicat, deoarece Jason Faken este foarte legat de vărul lordului Brecon, domnul Gervase Warlingham.

– Adevărat? exclamă Caroline. Iată ceva interesant.

– Se spune chiar că Faken a fost adus aici de domnul Warlingham, continuă Gideon, și l-am văzut cu ochii mei pe domnul Warlingham ducându-se de două ori la acest ticălos.

Caroline clătină din cap. Aceste informații confirmau presentimentele pe care le avusese în prezența lui Jason Faken.

– Supravegheați-l pe acest individ, spuse în cele din urmă. Am impresia că lordul Brecon va fi foarte nemulțumit dacă Jason Faken s-ar deda la excentricități regretabile.

– Îl vom supraveghea, răspunse mama lui Gideon. Și dacă vă putem face un serviciu, o vom face cu plăcere. Mi-ați salvat copila. Poate într-o zi, vom fi în măsură să vă venim în ajutor, așa modestă cum este condiția noastră.

– Mulțumesc, spuse Caroline cu un zâmbet. S-ar putea să am nevoie de ajutorul vostru. Nu se știe niciodată.

Întinse mâna femeii, care se aplecă și-i sărută vârful degetelor.

– Dumnezeu s-o binecuvânteze pe fermecătoarea doamnă! spuse, cu ochii strălucind de lacrimi.

Caroline se întoarse încet spre casa pastorului. Simțea nevoia să gândească, și când Harriet ridică brațele spre cer văzând umbrela ruptă, o lăsă tablou spunând:

– Jocul merita asta!

Dar nu-i dădu altă explicație prietenei sale și în timpul prânzului, la care din fericire pastorul nu asistă, rămase ciudat de tăcută.

– Vrei să te însoțesc la castel? întrebă Harriet, când Caroline urcă în camera sa pentru a se îmbrăca și a da buclelor sale rebele un aspect mai cuminte.

– Nu, mulțumesc, Harriet. Prefer să merg singură acolo. Trebuie să mă gândesc și să-mi pregătesc răspunsul la orice întrebare, chiar la cea mai neașteptată. Îmi va fi greu să joc rolul unei umile subordonate.

– O cred cu ușurință! spuse Harriet, izbucnind în râs. Întotdeauna am crezut că ești, în unele împrejurări, foarte autoritară.

– Oh! nu, protestă Caroline. Nu sunt autoritară.

– Poate nu este cuvântul exact. Dar ai atâta personalitate, Caroline, încât trebuie să fii nebun – cel puțin asta este părerea mea – pentru a crede că ești într-adevăr doamnă de companie.

Caroline se privi în oglindă. Ochii săi aruncau fulgere. Auriul aprins al părului contrasta cu paloarea delicată a pielii.

– Nu par o tânără fată de familie bună, încercată de soartă? întrebă.

– Câtuși de puțin! exclamă Harriet.

Caroline oftă.

– Atunci, ce par?

Harriet ezită câteva clipe, apoi răspunse râzând:

– Pari o doamnă importantă, în căutare de aventuri, Caroline!

Și astfel, pentru prima dată în viața sa, Harriet Wantage avu ultimul cuvânt.

Capitolul 5

Un fecior deschise ușa grea din stejar cu ornamente a castelului Brecon.

– Am venit s-o văd pe lady Brecon, spuse Caroline, cu vocea sa limpede și autoritară.

Un bătrân majordom, demn ca un arhiepiscop, înaintă, se înclină foarte adânc și întrebă:

– Pe cine trebuie să anunț, doamnă?

– Domnișoara Caroline Fry, răspunse Caroline, care remarcă o expresie ciudată pe fața majordomului.

Câteva clipe, nu înțelese ce se întâmpla. Apoi îl văzu pe majordom îndepărtându-se, întorcându-i spatele cu un aer disprețuitor și chemând, cu o mișcare a mâinii, un lacheu căruia îi ordonă pe un ton sec:

– Condu-o pe domnișoara Fry la primul etaj.

Caroline înțelese atunci că, modestă candidată la o slujbă, n-avea dreptul la atențiile cu care ar fi fost cu siguranță înconjurată dacă i s-ar fi cunoscut adevărata identitate. Se întrebă dacă trebuia să se arate iritată sau amuzată de comportamentul majordomului. Dar lacheul nu-i lăsă timp de gândire.

– Pe aici, domnișoară Fry, spuse, măsurând-o pe tânăra fată din cap până-n picioare, cu obrăznicie.

O precedă pe scara mare. Dar Caroline putu remarca dimensiunile grandioase ale holului de la intrare, stâlpii sculptați, mobilele de culoare închisă. De la podea până în tavan, pereții lambrisați dispăruseră sub arme vechi. De fiecare parte a scării, ca și pe fiecare palier, niște armuri păreau că stau de gardă și dădeau vizitatorului impresia ciudată și neplăcută că era observat de santinele dușmane.

La primul etaj, o femeie în vârstă ieși din penumbră. Foarte înaltă, avea o față slabă și urâtă, care în ciuda expresiei de rezervă prudentă, nu era neplăcută. Purta un șorț de mătase. Caroline se gândi că trebuia să ocupe un rang important în personalul castelului.

– Lady Brecon o va primi pe domnișoara Fry, îi spuse lacheului.

– Îmi pare rău, domnișoară Dorcas, răspunse acesta. Dar doamna Miller dorește să fie prima care-i va pune întrebări acestei tinere doamne.

Domnișoara Dorcas înălță capul cu o mișcare energică, în care Caroline crezu că sesizează mai mult dispreț decât iritare.

– Lady Brecon așteaptă, spuse cu o voce glacială. M-a trimis aici pentru a o întâmpina pe domnișoara Fry și a o conduce la ea.

Ca și când Caroline nu exista, cei doi servitori se înfruntau cu mânie. Valetul, uitând cea mai elementară corectitudine, puse mâinile în șolduri și răspunse:

– Ascultați-mă bine, domnișoară Dorcas! Știți ca și mine că doamna Miller conduce personalul. Mi-a spus James, când va sosi această tânără doamnă, ad-o imediat la mine! Să mai discut? Țin la locul meu!

– Doamna de companie a ladyei Brecon n-are nimic de-a face cu doamna Miller! replică domnișoara Dorcas.

– Încetați acest joc, vă rog! În ce mă privește, după cum v-am spus, nu doresc să-mi pierd locul. O voi conduce pe domnișoara Fry la

doamna Miller!

Se îndreptă spre o ușă care se afla aproape în partea opusă locului în care se aflau Caroline și domnișoara Dorcas. Împinse ceremonios această ușă, deschise gura pentru a anunța vizitatoarea, dar o închise imediat, deoarece tocmai constatase că doamna Miller nu era în stare să primească.

Era instalată în fața șemineului, într-un fotoliu confortabil, cu capul rezemat într-o parte pe o pernă de satin și picioarele puse pe un taburet. Avea ochii închiși și gura întredeschisă lăsa să-i scape un sforăit foarte puțin perceptibil.

Caroline avu timp să observe că doamna Miller nu era lipsită de farmec. Sub un turban din muselină în dungi, părul negru era aranjat în bucle mici, elegante, și rochia, foarte decoltată, dezvăluia rotunjimile pieptului generos. Tânăra fată remarcă de asemenea, pe o masă, o sticlă de porto aproape goală și înțelese din privirea schimbată de James și de domnișoara Dorcas, că doamna Miller era probabil surprinsă frecvent în această stare.

Lacheul închise încet ușa.

– Ați triumfat, domnișoară Dorcas, spuse râzând pe înfundate. Dar cu siguranță voi primi o săpuneală dacă doamna Miller află că am văzut-o astfel.

– Știi foarte bine, James, spuse sever domnișoara Dorcas, că nu sunt femeia care să vorbească fără noimă!

Lacheul zâmbi. Apoi se întoarse spre Caroline.

– Noroc, domnișoară Fry. Și să fiți și dumneavoastră discretă!

Caroline se crezu datoare să-i răspundă cu un zâmbet înțelegător și o urmă pe domnișoara Dorcas pe culoar.

– Nu dați atenție acestui lacheu. Nu este vina sa dacă lucrurile nu merg bine în această casă!

– Cine este doamna Miller? întrebă Caroline în clipa în care

ajunseră la capătul interminabilului culoar.

– Veți afla destul de curând.... dacă veți rămâne! replică domnișoara Dorcas.

Din modul în care fusese exprimat acest răspuns, Caroline consideră mai prudent să nu pună alte întrebări. O urmă așadar pe domnișoara Dorcas pe toată lungimea unui alt culoar, până în clipa în care camerista se opri în fața unei uși din acaju, cu două batante, bătu și ceru cu voce înceată permisiunea să intre.

Îndată ce ușa se deschise, Caroline fu încântată. Camera, fermecătoare, părea luminoasă după întunericul de pe culoare. Soarele intra prin cele două ferestre mari. Peste tot, flori de seră așezate în vaze umpleau atmosfera de un parfum care părea să se armonizeze cu piuitul păsărilor și fâlfâitul aripilor perceptibile încă din ușă. În apropierea unei ferestre, două colivii spațioase conțineau cel puțin o duzină de papagali frumoși, verzi și albaștri, care se balansau pe leagăne, sau se agățau de barele de argint care-i țineau prizonieri.

Caroline era atât de interesată de acest spectacol, încât îi trebuiră câteva secunde pentru a descoperi, în celălalt capăt al încăperii, pe un pat plasat într-un alcov și drapat cu perdele roz-deschis, nobila doamnă pe care venise s-o vadă. Se îndreptă spre ea și fu surprinsă constatând că văduva Brecon părea foarte tânără. Crezuse că va întâlni o persoană în vârstă și ridată, cu părul alb. Femeia avea o față plăcută și întinsă și părul blond avea doar la tâmple câteva fire cărunte.

– Milady, uitați-o pe domnișoara Fry, spuse domnișoara Dorcas, oferindu-i un scaun.

– Oh! nu, Dorcas, nu acest scaun! spuse cu blândețe lady Brecon. Știi că nu este confortabil. Dă-i mai curând fotoliul acela mic. Așa este mai bine. Vreți să luați loc, domnișoară Fry?

Amintindu-și brusc buna sa educație, Caroline făcu o reverență adâncă și spuse:

– Este foarte amabil din partea dumneavoastră, doamnă, să mă primiți.

– Dar dimpotrivă, dumneavoastră ați avut amabilitatea să-mi scrieți, răspunse lady Brecon. Din nefericire, doamna Hall a plecat ieri. Altfel v-ar fi întâmpinat ea. Mi-a comunicat despre scrisoarea pe care i-o adresase doamna Edgmont și în același moment, am primit-o pe a dumneavoastră. Așadar, domnișoară Fry, locuiți la pastorul nostru. O cunoașteți deci pe domnișoara Wantage?

– Harriet și cu mine am fost la școală împreună, doamnă.

– Foarte bine. Și sunteți prietene?

– Suntem foarte bune prietene. O iubesc foarte mult pe Harriet.

– Este o copilă fermecătoare, spuse lady Brecon. Este mult timp de când n-am văzut-o. Îmi pare rău. Dar zilele trec atât de repede! Citesc, îmi observ păsările și uit de lumea exterioară. Sunt foarte vinovată.

– Oh! nu, doamnă, pentru că sunteți fericită!

– Fericită?.... Sunt ani de zile de când n-am mai cunoscut fericirea. Dar pot să spun că sunt nemulțumită de soarta mea? Eu am ales acest gen de viață.

– Dar, doamnă, existența dumneavoastră trebuie să fie cam monotonă! Sunteți încă tânără și sunt atâtea lucruri de văzut, de făcut, care v-ar putea interesa!

– Vrei, din întâmplare, să mă îndepărtez de la calea mea obișnuită? întrebă râzând lady Brecon. Multe doamne de companie preferă o stăpână care să-și petreacă viața în pat și nu s-o care cu ea, chinuind-o cu reproșuri, în călătorii epuizante. Dar am uitat că sunteți foarte tânără. Poate vă veți plictisi la Brecon?

– Oh! nu, doamnă. Cea mai mare dorință a mea este să rămân lângă dumneavoastră... dacă voi avea totuși norocul să vă plac, firește.

– Doamna Edgmont vorbește despre dumneata în termeni foarte elogioși, răspunse lady Brecon. Dar, la drept vorbind, referințele nu mă

interesează. Ce-mi place, este că voi putea privi chipul dumitale fermecător, deoarece îmi plac lucrurile frumoase. Acesta este motivul pentru care camera îmi este plină de flori. Îmi plac și păsările mele. Nu le găsești încântătoare?

– Sunt, doamnă! exclamă Caroline. Mama a avut odinioară o pereche care....

În acea clipă, se bătu destul de violent la ușă. Domnișoara Dorcas, care se afla în celălalt capăt al încăperii, se grăbi. Dar avu timp să facă doar câțiva pași. Ușa tocmai se deschise și în cameră intră doamna Miller.

Mergea nervos. Rochia foșnea în jurul său și șalul îi flutura pe umeri. Caroline o găsi foarte frumoasă și mult mai impozantă decât cu câteva clipe mai înainte, când dormea. Ochii păreau negri ca smoala și aruncau fulgere.

– Iertați-mă, doamnă, spuse doamna Miller cu o voce tăioasă și stridentă. Această tânără persoană a intrat aici împotriva voinței mele. Am dat ordin unuia dintre valeți să mi-o aducă înainte de a vă fi prezentată. Dar ordinul a fost neglijat într-un mod pe care nu-l voi uita.

– Nu vă înțeleg, răspunse lady Brecon pe un ton foarte calm. Eu am dorit s-o văd pe domnișoara Fry. Dorcas mi-a adus-o.

– Nu asta este problema! spuse doamna Miller. Eu sunt însărcinată cu angajarea servitorilor. La mine ar fi trebuit să se prezinte mai întâi domnișoara Fry.

– Mi se pare, răspunse lady Brecon oftând, că doamna mea de companie nu este o servitoare. Dar mă simt cam obosită pentru a discuta mai mult. Am angajat-o pe domnișoara Fry. Își va lua imediat în primire serviciul.

– Dar doamnă... începu doamna Miller cu un acces de mânie.

Lady Brecon închise ochii.

– Dorcas, spuse cu o voce slabă, flaconul meu cu săruri!

Domnișoara Dorcas o îndepărtă fără menajamente pe doamna Miller și se aplecă peste pat. Doamna Miller aruncă spre Caroline o privire care, dacă s-ar fi materializat, ar fi trăsnit-o pe tânăra fată. Apoi se întoarse și ieși repede din cameră.

Caroline se ridicase și stătea lângă pat, rezervată și puțin speriată. "Oare ce se va întâmpla acum?" se întrebă. Dar spre marea sa uimire, îndată ce ușa fu închisă, Dorcas astupă flaconul de săruri și spuse:

– A plecat, milady.

– Cale bătută! spuse lady Brecon cu o voce naturală.

Apoi se întoarse spre Caroline și adăugă zâmbind.

– Așază-te, copila mea. Casa asta îți pare probabil foarte ciudată. Și nu te înșeli! După ce vei sta aici câteva săptămâni, vei înțelege de ce prefer să rămân în camera mea. Totuși, nu este singurul motiv, deoarece de la nașterea ultimului meu copil, n-am mai fost niciodată destul de viguroasă pentru a trăi ca toată lumea.

Caroline era pe punctul s-o întrebe pe lady Brecon despre copiii săi, când elanul îi fu oprit de o privire a domnișoarei Dorcas. Camerista, care se afla acum plasată în așa fel încât lady Brecon n-o putea vedea, scutură din cap și duse un deget la buze.

– Nu-mi place să fiu plictisitoare, continuă lady Brecon. Cer doar să fiu lăsată să trăiesc în această cameră, liniștită și singură cu gândurile mele. Dar nu rămâne în picioare, domnișoară Fry! Scoate-ți pălăria și fă-mi puțină lectură. Vei găsi pe masa aceea o culegere de poeme, care mi se par liniștitoare.

Caroline își puse pălăria pe un scaun, luă cartea, întoarse câteva pagini și alese unul din poemele sale preferate. Se știa o bună cititoare, deoarece guvernanta sa veghease să aibă o dicție excelentă. Când termină poemul, lady Brecon spuse pe un ton calm:

– Fermecător, nu-i așa? Citește-mi altceva, draga mea.

Caroline tocmai ajunsese la mijlocul unui alt poem, când se bătu

din nou la ușă. Domnișoara Dorcas deschise, vorbi cu o persoană care rămăsese pe culoar și străbătu din nou camera, cu o expresie gravă.

– Lordul Brecon vă adresează, milady, omagiile sale, spuse, și-i cere domnișoarei Fry să fie atât de amabilă și să coboare în bibliotecă.

Caroline își simți inima bătând mai repede.

"Așadar, îl voi vedea! se gândi. Dar oare ce are să-mi spună?..." Închise cartea și o privi pe lady Brecon.

– Probabil iar a făcut ea vreo răutate, spuse Dorcas cu o voce îngrijorată.

Orice precizare era inutilă. Cele două femei știau la cine făcuse aluzie Dorcas.

– Coboară în bibliotecă, spuse lady Brecon. Îl vei putea informa pe fiul meu că te-am angajat. Începi imediat, cu un salariu de douăzeci de lire pe an. Dorcas îți va da instrucțiuni să ți se aducă valiza de la pastor. Iată, totul este aranjat.

Închise ochii, ca și când efortul pe care tocmai îl făcuse luând această decizie fusese prea mare pentru ea. Cum Caroline îi adresă o reverență, deschise ochii și adăugă:

– Am impresia, copila mea, că nu te vei lăsa bruscată. Bietei domnișoare Hall îi era teamă de orice. Mulțumesc lui Dumnezeu, pari foarte diferită.

– Sper să reușesc, răspunse încet Caroline. Vă mulțumesc încă o dată, doamnă. Voi fi foarte fericită să vă fiu doamnă de companie.

Un lacheu aștepta pe culoar, pentru a o conduce pe tânăra fată la parter. Nu era James, ci un alt tânăr cu o față lipsită de importanță, pe care Caroline îl urmă în tăcere.

Ar fi vrut să știe unde se afla Maria, dar crezu mai cuminte să nu pună nicio întrebare și să aștepte, înainte de a se informa, să cunoască persoanele care-i vor fi favorabile și pe cele care-i erau deja ostile. Deocamdată nu avea decât o ambiție: să se informeze despre poziția

exactă pe care o ocupa doamna Miller în castel și să descopere caracterul acestei femei.

Lacheul deschise ușa bibliotecii. Încăperea, tapisată cu cărți, era destul de întunecoasă și draperiile groase din damasc păreau să fi fost puse pentru a opri cea mai mică rază de soare să risipească această penumbră.

Dar Caroline nu aruncă decât o privire distrată bibliotecii, deoarece lordul Brecon se afla în fața șemineului, semănând cu imaginea pe care o păstrase despre el tânăra fată și poate mai frumos decât în seara în care se întâlniseră prima dată.

Deși era foarte elegant îmbrăcat, Caroline trebui să recunoască totuși că n-avea aspectul unui dandy. Era prea viguros și avea umerii prea lați pentru a fi considerat vreodată astfel. Chiar și mâinile, albe și îngrijite totuși, păreau de temut și te puteai gândi că probabil nu ezita să se folosească de ele, dacă apărea ocazia. O asculta încruntat pe doamna Miller, ale cărei buze roșii aveau o expresie răutăcioasă. Când intră Caroline, doamna Miller se întoarse spre ușă și spuse:

– Ah! iată persoana pe care v-am cerut s-o concediați, milord!

Caroline înaintă încet, ridicând capul. Inima îi bătea puternic. Nu știa cât de încântătoare îi era apariția pe fondul întunecat al încăperii! Înaintă tăcută, cu pași mici, fără să-și ia ochii de la chipul lordului Brecon. Acesta o privi stupefiat câteva clipe, apoi trăsăturile i se destinseră și înaintă brusc spre tânăra fată, cu mâinile întinse.

– Dar este domnișoara Fry! exclamă el. Mă gândeam eu că nu pot exista două persoane cu același nume! Totuși, mi-a fost greu să mă conving că ați fi aici. Este minunat! Și, evident, sunt foarte fericit să vă urez bun venit!

Când reuși să-și întoarcă privirea de la chipul lordului Brecon, Caroline o privi pe doamna Miller.

– Așadar, o cunoașteți pe această... persoană? bâigui aceasta.

– Bineînțeles! răspunse lordul Brecon. Ne cunoaștem chiar foarte bine! De fapt, într-o împrejurare destul de gravă, domnișoara Fry mi-a făcut un serviciu important. Dar este un secret pe care mai bine îl păstrăm între noi, nu-i așa, domnișoară Fry?

– Cum doriți, milord, răspunse Caroline, ai cărei ochi străluceau.

– Și acum, îmi veți spune de ce sunteți aici, spuse lordul Brecon, luând-o pe Caroline de mână și conducând-o spre unul din fotolii.

Brusc, se întoarse spre doamna Miller, care rămăsese nemișcată și-i privea pe cei doi tineri mușcându-și furioasă buza inferioară.

– Cred că nu mai aveți niciun motiv de îngrijorare, îi spuse politicos. Sunt sigur că mama va dori s-o păstreze lângă ea pe domnișoara Fry. Iau totul asupra mea. Mulțumesc, doamnă Miller.

"Mă dă afară", gândi aceasta.... Înălță capul cu un gest plin de aroganță și făcu o reverență insolentă.

– Sper sincer, milord, spuse, că nu faceți o greșeală!

Apoi ieși atât de repede din încăpere, încât lordul Brecon nu avu timp să o conducă. Când fu sigur că ușa se închisese, se întoarse spre Caroline.

– M-am gândit la dumneata, îi spuse, și acum îmi apari ca prin farmec! Mi se pare că ești o fantomă și că vei dispărea dintr-o clipă în alta. Oare ești cu adevărat lângă mine?

– Da, murmură Caroline.

– De ce?

Punând această întrebare se apropie și mai mult și nu-și luă ochii de la chipul tinerei fete.

– Pentru că doream să vă văd, milord, răspunse Caroline sincer.

Îndată ce rosti aceste cuvinte simple, îi veni ideea că ar putea fi înțelese greșit. Fața i se împurpură. Plecă ochii și se grăbi să adauge:

– Am să vă comunic ceva foarte important, ceva ce nu vă puteam scrie.

După câteva clipe de tăcere, lordul Brecon întrebă:

– Din intonația dumitale, ghicesc că acest ceva se leagă de evenimentele din acea noapte. Cu siguranță, ai luat cunoștință de verdict: crimă comisă de un necunoscut.

– Da, am luat cunoștință, răspunse Caroline. Și am aflat de asemenea că alibiul dumneavoastră s-a dovedit excelent.

– Excelent, într-adevăr. Adam și Zora au fost fermi. Și totuși, judecătorul i-a hărțuit cu întrebări. Dar până la urmă, totul a trecut cu bine. Și acum, vorbește-mi de acea treabă la care făceai aluzie.

Caroline se ridică.

– Milord, ascultați-mă bine, spuse cu o voce înflăcărată și îmbinându-și mâinile într-un gest inconștient de rugăminte. Am aflat – nu mă întrebați cum, vă implor! – am aflat că viața vă este amenințată de o persoană care este geloasă pe dumneavoastră și vă râvnește poziția în lume.

– Adevărat? Continuă.

Caroline își căută cuvintele câteva clipe.

– Nu credeam că această explicație va fi atât de dificilă, răspunse în sfârșit, deoarece, până la urmă, sunt pentru dumneavoastră doar o străină, o relație de câteva ore.

– Nu cred că timpul poate avea vreo importanță în ce ne privește, spuse lordul Brecon. Am trăit împreună, timp de câteva ore, o aventură pe care mulți oameni n-o întâlnesc niciodată în viață. Oare nu este suficient pentru a fi prieteni buni?

– Da, milord, spuse Caroline, să mă iertați dacă, acordându-mi prietenia dumneavoastră, voi vorbi deschis, cu o sinceritate care atinge impertinența.

– Oricare ar fi cuvintele dumitale, făcu lordul Brecon înclinându-se și luând mâna tinerei fete, sunt sigur că nu-mi vor părea nici impertinente, nici arogante.

Caroline se simți roșind din nou. Strângerea caldă a acelei mâini, intonațiile mângâietoare ale vocii bărbătești... Totuși, își stăpâni emoția și continuă:

– Voi vorbi atunci fără restricție. Am aflat că persoana la care făceam aluzie adineaori, una din rudele dumneavoastră apropiate, reprezintă un grav pericol pentru dumneavoastră. Fără nicio îndoială, va profita de moartea dumneavoastră.

Lordul Brecon lăsă mâna Carolinei, se îndreptă spre fereastră și răspunse:

– Faci cu siguranță aluzie la vărul meu, Gervase Warlingham. Trebuie să recunosc că l-am bănuit uneori că este gelos pe mine. Este mereu în lipsă de bani, mă agasează să-i plătesc datoriile și nu-mi arată decât rareori recunoștință. Dar nu pot crede că ar încerca să mă omoare.

– Îl îndrăgiți, milord?

– Nu, răspunse lordul Brecon, ridicând din umeri. Pe scurt, ne cunoaștem destul de puțin. Și-a făcut studiile la colegiul din Harrow, apoi tatăl său i-a cumpărat un brevet de ofițer. Drumurile ni s-au întâlnit rareori.

– Totuși, acum îl vedeți destul de des? insistă Caroline.

– În niciun caz! răspunse lordul Brecon. Când m-am întors aici, în februarie trecut, nu-l văzusem de doi ani. Apoi a venit să petreacă vreo câteva săptămâni la Brecon și după aceea nu l-am mai văzut decât o dată sau de două ori, la White's Club. Asta este tot.

– Nu v-a făcut o vizită săptămâna trecută?

– În niciun caz. De ce-mi pui această întrebare?

Caroline nu răspunse. Se gândea la ce-i spusese Gideon. Așadar, domnul Gervase Warlingham venise la Cuckhurst, îl văzuse pe Jason Faken și nici măcar nu se oprise la castel!.... Ciudat.... Totuși, tânăra fată era prea puțin sigură de aceste fapte pentru a se hazarda orbește. La

urma urmei, nu avea decât niște bănuieli. Gideon, micul comedian, poate se înșelase. N-ar fi fost oare o stângăcie să-l irite pe lordul Brecon dezvăluindu-i că discutase treburile sale personale cu niște oameni de circ?

Plecând de la fereastră, lordul Brecon se întoarse spre Caroline.

– Este foarte amabil din partea dumitale, domnișoară Fry, să veghezi astfel asupra mea, spuse. Dar sunt sigur că bănuielile nu-ți sunt fondate. Când îl vei vedea pe Gervase, nu te vei putea abține să-l placi. Este un tânăr fermecător, cu nenumărați prieteni. Poate își aruncă banii – și în același timp pe ai mei! – pe fereastră, dar pot jura că n-are un suflet de criminal. Ai luat informații dintr-o sursă nepotrivită. Evident, îți mulțumesc pentru interesul pe care mi-l porți, dar îți cer să crezi că legăturile de sânge – Gervase îmi este văr primar – sunt mai puternice decât interesul.

– Doresc din toată inima, milord, să aveți dreptate. Vreți totuși să-mi promiteți că veți fi prudent?

– Prudent? De ce? Vrei să am grijă de viața mea? Dragă domnișoară Fry, dar ți-am spus, cu ocazia primei noastre întâlniri, că-mi este indiferentă viața mea. Voi fi aproape mai fericit s-o pierd, decât s-o prelungesc.

O umbră de amărăciune îi întunecase fața. Ochii păreau mai închiși la culoare. Vorbea cu o voce surdă, ca un bărbat care, simțindu-se amenințat de moarte, și-a pierdut orice speranță. Observându-l, Caroline simți o impresie ciudată, intensă. Timp de câteva secunde, nu știu decât să-l privească, fiind convinsă că vorbise sincer, fără cea mai mică exagerare și că în sinea sa, lupta cu un teribil secret, pe care nu-l putea împărtăși cu ea.

Era convinsă că era în pericol și că tot ce ghicise, doar din intuiție, până în acea zi, nu reprezenta decât o parte din realitate. I se păru chiar că vede brusc un fel de monstru târându-se spre lordul Brecon și nu-și

putu reține o expresie de groază, deoarece tânărul bărbat își schimbă subit atitudinea. Un zâmbet îi destinse fața și-i lumină ochii.

– Dar nu vreau să te supăr cu necazurile mele, spuse, străduindu-se să vorbească degajat. De acord, domnișoară Fry: voi fi prudent, pentru a-ți face plăcere....

"Vrea să mă liniștească", se gândi Caroline. Cu un gest spontan, atinse cu mâna brațul lordului Brecon și întrebă pe un ton rugător:

– Nu-mi puteți spune tot adevărul?

Bărbatul aținti asupra Carolinei o privire pătrunzătoare. Câteva clipe păru să ezite, ca și când era pe punctul de a-și destăinui cele mai intime gânduri. Ochii cenușii ca oțelul străluceau. O rază de fericire și de bucurie îi lumină chipul. Tânăra fată, aproape jenată, avu în fața sa timp de câteva secunde bărbatul fericit care putea fi lordul Brecon. Dar expresia i se schimbă brusc, râse sec și întrebă la rândul său:

– Ai oare intenția să obții mărturii de la mine, domnișoară Fry? Din păcate, n-am nimic de spus! M-ai sfătuit să fiu prudent. Ți-am promis.

Caroline întoarse capul. "La ce bun să insist? se gândi. Nu-mi va spune adevărul. Nu pot face nimic...."

– În aceste condiții, milord, spuse, vă voi cere să mă iertați. Mă întorc lângă mama dumneavoastră.

Vorbise cu o voce neutră și fără să-l privească. Se îndreptă spre ușă, dar lordul i se alătură imediat și o luă de mână.

– N-ai să pleci, domnișoară Fry? o întrebă. N-ai să părăsești castelul? Vreau să rămâi!

Cum Caroline tot nu-l privea, adăugă:

– Și totuși, datoria mea este să te rog să pleci....

Cuvintele părură să-i țâșnească involuntar de pe buze. Degetele i se crispară peste cele ale tinerei fete. Aceasta îl privi mirată. Ochii li se întâlniră și brusc, amândoi avură impresia că erau uniți printr-o legătură misterioasă. Caroline se înfioră și respirația îi deveni mai

rapidă. Lumea reală dispăruse și nu mai rămăseseră decât un bărbat și o femeie, singuri, față în față de la începutul lumii.

Un buștean care se prăbuși în șemineu, rupse vraja. Caroline plecă ochii și, cu fața îmbujorată de un acces neașteptat de timiditate, se întoarse și ieși din încăpere. Auzi ușa bibliotecii trântindu-se în urma ei, merse de-a lungul culoarului, traversă holul și urcă scara. N-avea decât un singur gând: să se găsească în camera însorită a ladyei Brecon cât mai repede posibil. Brusc, o văzu pe domnișoara Dorcas apărând în fața ei.

– Lady Brecon doarme, domnișoară Fry. Vă voi conduce în camera dumneavoastră. Vă voi anunța când se va trezi lady Brecon.

Porni repede pe culoar și Caroline o urmă, incapabilă să se gândească la altceva decât la chipul lordului Brecon, așa cum îl văzuse câteva clipe mai înainte în bibliotecă.

– Iată camera dumneavoastră, domnișoară Fry. Este foarte aproape de cea a ladyei Brecon, pentru cazul în care stăpâna noastră ar avea nevoie de dumneavoastră.

Dorcas deschise ușa. Camera era mică și cu un aspect destul de auster; părea că nu fusese locuită de mult. Dar ochii Carolinei se ațintiră imediat asupra... Mariei, care stătea într-o atitudine plină de modestie, lângă măsuța de toaletă. Dorcas îi aruncă Mariei o privire scrutătoare:

– Te vei pune chiar de acum în serviciul domnișoarei Fry. Când îi va sosi valiza, o vei ajuta să-și aranjeze hainele.

– Da, domnișoară Dorcas.

Maria schiță o mică reverență și îndată ce ușa se închise, o privi pe Caroline cu un zâmbet larg. Aceasta duse un deget la buze și murmură:

– Să așteptăm o clipă.

Apoi se apropie de ușă, ascultă cu atenție și scoase un oftat de ușurare.

– Nu vă temeți, spuse Maria. Domnișoara Dorcas pare severă, dar este fără răutate. N-aș putea spune la fel despre ceilalți membri ai personalului!

– Oh! Maria, exclamă Caroline. Sunt atât de fericită că te revăd! Ce-ai descoperit?

– Multe lucruri, milady. De unde să încep? Ce casă! Complet diferită de Mandrake! Și trăncănesc și se ceartă! Și fac risipă de toate astea! Incredibil!

– Da, Maria, mă interesează orice. Dar vorbește-mi pentru început de doamna Miller.

– Ah! Doamna Miller! Ea m-a angajat. Mai întâi am văzut-o pe intendentă, o sărmană ființă infirmă, terorizată și ea de doamna Miller. Din fericire, săptămâna asta au plecat două cameriste, una pentru că a răspuns obraznic, cealaltă pentru că n-a putut suporta manierele autoritare ale doamnei Miller.

– Dar ce este exact această doamnă Miller?

– Dacă am înțeles bine, este rudă prin căsătorie cu lady Augusta Warlingham, mătușa lordului Brecon.

– Această lady Augusta locuiește la castel?

– Desigur! Dar nu este văzută niciodată.

– Mai vorbește-mi de doamna Miller, ceru Caroline, care știa cu câtă ușurință se lansa Maria în digresiuni.

– Se pare, continuă Maria, că lady Augusta se dă în vânt după nepotul său, domnul Gervase Warlingham, acel gentleman asupra căruia mi-ați cerut să fac o mică anchetă!

– Care este rolul său în toate astea?

– Soțul doamnei Miller a servit în armată cu domnul Warlingham. Se pare că a fost omorât în bătălia de la Waterloo. Pentru că nu mai dispunea decât de o pensie insuficientă, doamna Miller a obținut ca domnul Warlingham s-o introducă aici în timp ce lord Brecon călătorea

pe continent. În acea perioadă, lady Augusta conducea casa. Dar cum acest gen de ocupație nu-i plăcea deloc, n-a fost nicio greutate să cedeze locul. Și astfel, când lordul Brecon s-a întors din călătorie, a găsit-o pe doamna Miller bine instalată, făcând pe grozava și.....

– Am înțeles, spuse Caroline. Așadar, doamna Miller este prietena domnului Gervase Warlingham?

– Mai mult decât prietenă, se pretinde, răspunse Maria, care se grăbi să adauge: Dar n-aș vrea să mă fac ecoul bârfelor vulgare. Iertați-mi această aluzie.... Oh! milady, sunteți prea tânără pentru a fi amestecată în asemenea povești. Ce-ar spune oare tatăl și mama dumneavoastră? Să plecăm, să ne întoarcem la Mandrake! Am greșit acceptând să joc acest rol și prevăd.....

– Ce prevezi, Maria? Evenimente grave?

– Nu știu cu adevărat, milady, răspunse Maria pe un ton tânguitor. Este un presentiment.... Nu vă pot explica..... N-am decât o dorință: să mă întorc cu dumneavoastră la Mandrake.

– Vei fi dezamăgită, biata mea Maria, deoarece am intenția să rămân aici și de a pătrunde toate tainele acestei case.

Vorbind astfel, Caroline înălță capul și se exprimă pe un ton în care tatăl său ar fi recunoscut voința pe care toți cei din familia Faye o arătaseră de secole. Maria continuă să insiste. Dar știa bătălia pierdută și în cele din urmă, fără să înceteze totuși să murmure că vedea o dramă apropiată până și în aerul pe care-l respira, se refugie în bosumflare.

La ora cinei, Caroline își primi valiza. Maria o deschise și pregăti o rochie din muselină albastră, care lăsa să se vadă prin transparență, un jupon din tafta cu paiete, de aceeași culoare. Acest ansamblu era puțin prea elegant pentru o simplă doamnă de onoare. Dar Caroline nu uitase că se presupunea că purta haine pe care i le dăduse buna sa prietenă, lady Caroline Faye, și voia să profite de această șansă pentru

a uita starea sa modestă și a apărea în toată strălucirea frumuseții sale.

Fără să se preocupe câtuși de puțin de privirea pe care i-o aruncă doamna Miller, intră în salonul în care se adunau înainte de cină. Doamna Miller era ea însăși foarte elegantă, dar materialul rochiei cu dungi galbene și negre era de o calitate mediocră și se ghicea că, pentru a atrage atenția, se baza mai ales pe farmecul pieptului său generos și al umerilor albi.

Examinându-i pe ascuns buzele fardate și coafura complicată, Carolinei nu-i fu greu să se convingă că doamna Miller nu era văduva respectabilă care pretindea a fi. Tânăra fată văzuse deseori la Londra femei de acest gen și o auzise pe nașa sa exprimându-și răspicat părerea pe care o avea despre aceste creaturi. Lady Brecon, care nu părăsea camera, poate nu-și dădea seama, dar doamna Miller nu era o persoană demnă de a conduce o casă distinsă și mai puțin de a locui acolo ca invitată.

Când Caroline intră în salon, doamna Miller stătea de vorbă cu o doamnă foarte în vârstă care, dat fiind aspectul său, nu putea fi decât lady Augusta Warlingham. Aceasta purta o perucă roșu-aprins numai bucle, având deasupra un smoc de pene prinse cu o broșă ale cărei smaralde și diamante se potriveau cu cele din colierul somptuos care-i înconjura gâtul fanat. Fața slabă îi era machiată excesiv. Pudra și rujul se întâlneau în riduri și ochii de mioapă erau subliniați cu negru. Întinse o mână noduroasă spre Caroline și spuse cu o voce tare:

– Iat-o pe tânăra fată în chestiune! Apropie-te, copila mea, să te privesc.

Caroline se supuse, făcu o reverență și așteptă să i se permită să se îndrepte. Lady Augusta o privi prin lornion apoi, brusc, râse răgușit și stăpânit, ceea ce o făcu aproape simpatică pentru Caroline.

– Ești frumoasă, spuse, mult prea frumoasă pentru liniștea dumitale și a altor femei! Nu mă miră că Hester dorește să scape de

dumneata!... Asta te supără, nu-i așa, Hester? adăugă, întorcându-se spre doamna Miller. Prea frumoasă, mult prea frumoasă... Și te temi că Gervase nu va fi ultimul care să observe! Nu-i adevărat?

În fața expresiei furioase a doamnei Miller, Caroline se amuză teribil.

– Singura mea grijă este confortul ladyei Brecon, răspunse aceasta cu o voce neutră.

– Mofturi! exclamă lady Augusta, râzând din toată inima. În această problemă, nu te gândești decât la dumneata, ca întotdeauna! Da, este frumoasă, prea frumoasă pentru dumneata, Hester. Ai dreptate: scapă de ea... dacă poți!

În acea clipă, lordul Brecon intră în încăpere și majordomul anunță că cina era servită. Lordul Brecon era mereu elegant, dar în ținută de seară, strălucea. Costumul din satin albastru era împodobit cu nasturi din safir și cutele albe ca zăpada ale cravatei erau dispuse cu o grijă meticuloasă. Îi oferi brațul ladyei Augusta și, urmat de doamna Miller și de Caroline, intră încet în sufragerie.

– Suntem foarte puțini în seara aceasta, spuse bătrâna doamnă.

– Prietenii mei sosesc mâine, răspunse lordul Brecon. Vor fi vreo douăzeci. Nu vei mai avea de ce să te plângi, mătușă Augusta.

– Să mă plâng? Oare acum mă plâng? Dimpotrivă, este o plăcere să nu mai fiu asurzită de discuțiile fără rost ale tuturor acelor neghiobi care nu știu să vorbească decât de jocuri și de curse!

– Îmi pare rău, dar mâine le vei auzi din nou, spuse lordul Brecon pe un ton brusc obosit, ca și când această perspectivă îl demoraliza și pe el.

Își aținti privirea asupra Carolinei, apoi întoarse capul. Tânăra fată era atât de emoționată, încât nu putu înghiți o cât de mică îmbucătură. Nu fusese niciodată atât de tulburată. Ea, care se simțise până atunci mereu sigură pe sine, pe gândurile și pe gesturile sale. Acum, avea

impresia că ființa tocmai i se trezise la viață. Se înfioră de teamă și în același timp, o exaltare pasionată o făcu să vibreze.

"Ce se întâmplă oare cu mine?" se întrebă. Masa i se păru interminabilă și în același timp ridicol de scurtă. Serviciile se succedau neîntrerupt și erau o mulțime de feluri de mâncare. Dar Caroline ar fi vrut să poată să asculte încă mult timp vocea lordului Brecon și să-i admire pe furiș fața și gesturile....

Când doamnele se îndreptară spre salon, doamna Miller îi spuse Carolinei:

– Domnișoară Fry, doresc să vă vorbesc.

În timp ce lady Augusta se îndepărtă, doamna Miller deschise o ușă. Caroline o urmă într-o încăpere mică al cărei șemineu era plin cu cenușă stinsă și ale cărei perdele nu fuseseră încă trase, deși se înnoptase de mult.

"Femeia aceasta nu este o bună stăpână a casei", se gândi Caroline, așteptând ca doamna Miller să vorbească.

– Iată ce aș vrea să-ți spun, domnișoară Fry, începu doamna Miller. N-are rost să încerci să ne impresionezi prin rochii ca cea pe care o porți în această seară. Nu se potrivește poziției dumitale. Știi că eu comand aici. Așa că îți ordon să-ți procuri haine corespunzătoare situației dumitale modeste. Altfel, voi da dispoziție să ți se aducă mâncarea în cameră. În multe case, doamna de companie nu este invitată la masa stăpânilor. Totuși, în marea sa generozitate, lady Brecon nu s-a opus. Dacă vrei să trăiești în compania persoanelor care te-au angajat, este indispensabil ca ținuta să-ți fie corectată. Este limpede?

Orice persoană dornică să nu-și piardă situația ar fi fost speriată de tonul brutal al doamnei Miller. Dar Caroline n-avea niciun motiv s-o menajeze pe acea femeie vulgară. Așa că înălță capul, o privi pe doamna Miller drept în ochi și răspunse:

– Îmi pare rău că vă displac rochiile mele, doamnă, dar mi-au fost date de lady Caroline Faye, care are reputația de a avea un gust excelent. Pe de altă parte, nu am altele. Totuși, îi voi vorbi mâine dimineață ladyei Brecon, sau în această seară, dacă preferați, și-i voi cere să-mi mărească salariul, pentru a-mi putea cumpăra hainele sinistre pe care doriți să mă vedeti purtându-le.

Câteva secunde, doamna Miller rămase mută de uimire, apoi își regăsi glasul:

– Cum îndrăznești să-mi vorbești pe acest ton? În cazul în care crezi că mă vei putea eclipsa în această casă, te înșeli amarnic!

– Am fost angajată de lady Brecon, iar angajarea mea a fost confirmată de fiul său, replică tânăra fată. Oare chiar am nevoie de aprobarea dumneavoastră, doamnă?

Doamna Miller deveni palidă de furie. Bâiguind cuvinte incoerente, înaintă spre Caroline ca și când era gata s-o pălmuiască. Dar privirea fermă a tinerei fete și demnitatea sa naturală o obligară să se stăpânească. Se îndreptă spre ușă și se întoarse brusc, exclamând pe un ton furios:

– Vei regreta aceste cuvinte, când vei fi aruncată afară fără referințe și fără cea mai mică șansă de a găsi o altă slujbă. Când voi fi stăpână aici, dragă domnișoară Fry, va trebui să-ți schimbi acest ton și asta s-ar putea întâmpla într-un viitor foarte apropiat!

Ieși, trântind ușa. Caroline izbucni în râs, apoi reflectă la cuvintele pe care tocmai le auzise.

"Așadar, se gândi, are intenția să domnească peste această casă! Va reuși oare să-l prindă pe lordul Brecon în mrejele sale? Este posibil, la urma urmei, dar destul de improbabil..."

În adâncul inimii, Caroline era sigură că lordul Brecon nu acorda niciun interes doamnei Miller.

Capitolul 6

Caroline deschise ochii și se întinse.

– Ce puțin confortabil este patul acesta! îi spuse Mariei, care trăgea draperiile.

– Totul în casa asta este inconfortabil! răspunse Maria. Oh! milady, n-aș fi crezut niciodată că-mi va fi dat să văd asemenea servitori! Când mă gândesc că o cameristă a avut nesăbuința să-mi spună că greșesc aducându-vă în fiecare dimineață o ceașcă de ciocolată! "Domnișoara Fry nu este decât o doamnă de companie. N-are dreptul la un tratament special". Aș fi pălmuit-o! Dar acești oameni sunt scuzabili. Doamna Miller este cea care dă ordinele.

– Pentru Dumnezeu, Maria, spuse Caroline așezându-se pe pat, nu-mi lua prea des și nici prea deschis apărarea, altfel cu siguranță vor bănui că nu sunt o adevărată doamnă de companie.

– Dacă n-ar fi fost toți proști ca niște măgari, ar fi trebuit să ghicească de mult, pentru că nimeni nu seamănă mai puțin decât dumneavoastră cu o doamnă de companie!

– Ai dreptate, Maria. Nu trebuie să fie foarte ageri, deoarece i-au convins chiar pe lady Brecon și... pe fiul său.

Rostind ultimele cuvinte, nu-și putu stăpâni un ușor tremur al vocii.

Fusese aproape rănită că lordul Brecon nu-și arătase uimirea văzând-o apărând în casa sa ca doamnă de companie. Această lipsă de curiozitate nu era oare surprinzătoare la un bărbat care, cu câteva zile mai înainte, o descoperise într-o pădure, la o oră nepotrivită, rătăcind, după o cursă nebună? Iar astăzi, Caroline ar fi fost fericită ca lordul Brecon s-o întrebe despre adevărata sa identitate. Se întrebă de asemenea ce ar gândi tatăl și mama sa dacă ar afla că singura lor fiică, pe care o considerau egala celor mai mari doamne din Anglia, nu numai că alesese acest post, dar fusese acceptată fără nicio ezitare.

– Pregătește-mi cea mai frumoasă rochie, Maria, spuse brusc, pe un ton provocator.

Mai prudentă decât stăpâna sa, Maria alese o rochie simplă de muselină, împodobită cu panglici și spuse:

– Micul dejun se ia la parter, milady. Dar am impresia că veți fi singură, deoarece doamna Miller a cerut să fie servită în camera sa, iar lordul Brecon a ieșit deja călare.

– Asta-mi amintește, Maria.... începu Caroline.

Se dădu jos din pat și înaintă spre fereastră, unde cămașa sa de noapte ușoară îi dezvălui imediat prin transparență, corpul grațios ca al unei nimfe.

– Ce voiați să spuneți, milady? întrebă Maria, în timp ce Caroline, acum tăcută, scruta cu ochii parcul, pentru a descoperi silueta unui călăreț.

– Într-adevăr, oare ce voiam să spun? răspunse Caroline, pe care întrebarea Mariei o făcu să tresară. Ah! știu... Doresc să obții informații despre identitatea persoanelor care sosesc astăzi. Cu siguranță, intendenta are o listă care trebuie să-i permită pregătirea camerelor. Încearcă să vezi această listă și învaț-o pe dinafară. Cine știe? Poate unii dintre invitații lordului Brecon mă cunosc...

– Oh! milady, ce pericol îngrozitor! exclamă Maria. Nu m-am gândit

la asta.

– N-are rost să-ți faci griji dinainte, răspunse Caroline începând să se îmbrace.

În acea dimineață, nu avea mare lucru de făcut. Lady Brecon nu se trezi decât târziu și Dorcas se ocupă de ea până la ora unsprezece. Apoi Caroline fu chemată și-i citi stăpânei câteva articole din "Morning Post". După care, lady Brecon îi dictă două scrisori și o anunță că era liberă până la începutul după-amiezii.

Tânăra fată se duse atunci la casa pastorului. Harriet îi înmână o scrisoare de la doamna Edgmont și Caroline puse imediat la poștă un răspuns în care spunea că se simțea foarte bine la Cuckhurst și avea intenția să mai rămână cel puțin câteva zile.

După ce rezolvă această treabă, se întoarse cu pași lenți spre castel. Deși construcția în sine era destul de urâtă, parcul și grădinile care o înconjurau aveau mult farmec. Aleea mare era mărginită de stejari. Tânăra fată trecu curând de un grilaj vechi care permitea accesul în alte grădini, cu un desen mai regulat. Le traversă și ajunse în cele din urmă pe o faleză la capătul căreia se înălța un mic templu grecesc, lângă o fântână plină cu nuferi.

Se îndreptă spre ele fredonând, deoarece se simțea ușoară și fericită în lumina caldă a soarelui. Când fu mai aproape, constată că templul, invadat de caprifoi și de trandafiri agățători, era înconjurat de trei trepte din piatră cenușie. Culese o ramură de caprifoi, îi mirosi parfumul suav, își scoase pălăria, se așeză pe una din trepte și se rezemă cu spatele de marmura rece a unuia din stâlpi.

Colțul era liniștit și calm. Niște rândunele se strecuraseră sub fântână. Un păun, care trecu prin tufe, își deschise brusc evantaiul cozii și se îndepărtă încet pe peluză. Câteva păsări cântau și niște albine bâzâiau zburând din floare în floare. Caroline se cufundă atât de profund în visare, încât tresări când o voce spuse:

– Pari foarte serioasă, domnișoară Fry.

Deschise ochii și-l descoperi în fața ei pe lordul Brecon, cu pălăria în mâna stângă. Purta cizme de lac și ținea în mâna dreaptă un bici.

– Oh! milord, m-ați speriat! exclamă Caroline.

– Îmi pare rău că ți-am întrerupt atât de brutal cursul gândurilor. Am făcut dimineață turul proprietăților și mi-a venit ideea să arunc o privire grădinilor. Excelentă idee, deoarece mi se pare că este multă treabă de făcut aici. De câteva luni, grădinarii mei se dovedesc foarte leneși.

– În timp ce dumneavoastră căutați motive pentru a vă plânge, răspunse Caroline, eu vă admiram grădinile.

– Adevărat? Mă pot așeza lângă dumneata, pentru a înțelege mai bine ce-mi vei spune?

– Firește, răspunse Caroline, întinzând mâna într-un gest de invitație.

Subit, se întrebă dacă o reverență n-ar fi fost mai potrivită cu poziția sa modestă de doamnă de companie. Dar oricum, era prea târziu pentru a o face. Dorind să-și facă uitate proastele maniere, tânăra fată îi adresă interlocutorului cel mai fermecător zâmbet, în clipa în care acesta se apleacă.

Lordul Brecon își aruncă pălăria pe iarbă, se rezemă de un alt stâlp și-și aținti privirea asupra Carolinei. Curând, jenată de acest examen foarte atent, aceasta întoarse capul spre fântână. Simțea cum această tăcere prelungită putea să fie primejdioasă, dar nu găsea niciun cuvânt pentru a o rupe.

– Ești o tânără fată ciudată, Caroline, spuse în cele din urmă lordul Brecon.

– Ciudată?

– Da, foarte ciudată. Am cunoscut multe femei, dar niciuna cu care poți fi comparată.

– Trebuie să fiu oare mulțumită, sau dezolată?

– Ai replică promptă! exclamă lordul Brecon, izbucnind în râs. Nu mi-am uitat uimirea când, la prima noastră întâlnire, ai părut să înțelegi situația cu o inteligență mult mai pătrunzătoare decât a mea...

– Vreți să mă flatați, milord, răspunse Caroline pe un ton rezervat.

– Este oare un gen de flatare care îți displace? Preferi să-ți spun că ești extraordinar de frumoasă? Ceea ce, de altfel, este adevărat.

– Sunteți foarte amabil, milord, răspunse Caroline, care se simți roșind.

– Din nefericire, probabil mulți bărbați ți-au făcut același compliment.

– De ce din nefericire?

– Pentru că aș fi vrut să fiu primul....

Caroline privi ramura de caprifoi pusă pe genunchii săi. O luă brusc și o făcu să-i joace printre degete, ca o piatră prețioasă.

– Foarte frumoasă, oftă lordul Brecon.

– Ramura de caprifoi? întrebă Caroline.

– Desigur!

Tânăra fată se întoarse spre el, îl privi și-i spuse râzând:

– Mă faceți să roșesc, milord.

– Adorabilă! Îți cunoști lungimea genelor când ți se odihnesc pe obraji?

– Oare sperați să vă răspund la această întrebare?

– În acest caz, accepți să-mi răspunzi la o altă întrebare?

– Da, dacă pot, spuse Caroline, care tocmai notase o schimbare în tonul lordului Brecon.

– Aș vrea să-mi spui de ce ai venit în casa mea, reluă lordul cu voce înceată.

– Dar v-am spus deja! exclamă Caroline. Am aflat prin domnișoara Hall, fosta doamnă de companie a mamei dumneavoastră, că postul

este vacant. În acea scrisoare, domnișoara Hall făcea un asemenea elogiu bunătății mamei dumneavoastră, încât nu m-am temut nicio clipă că mă voi afla în fața uneia din acele doamne de temut și...

– Da, știu toate astea, spuse lordul Brecon cu o urmă de iritare. Dar cu siguranță, ai un alt motiv pentru a veni la castel?

– Desigur, aveam și un alt motiv, pe care de asemenea vi l-am spus: doream să vă pun în gardă.

– Este adevărat. M-am gândit la asta o bună parte din noapte. Nu prea știu cum să-ți mulțumesc pentru interesul față de un străin căruia, printr-un mare noroc, i-ai făcut deja un serviciu.

Câte lucruri se ascundeau în spatele acestor replici convenționale! Caroline avea impresia că lordul Brecon voia să-i smulgă o dezvăluire și pe care nu și-o putea ea însăși defini. Totuși, între ei se stabili un curent tainic de sentimente. Cuvintele pe care le rosteau nu mai aveau importanță.

Ochii li se întâlniră. Respirația le deveni mai scurtă și amândoi avură impresia că același foc le ardea în piept. Subit, Caroline fu cuprinsă de teamă. Se simțea timidă și în același timp, exaltată. Se ridică, ieși din umbra răcoroasă a micului templu și se cufundă în lumina aurie a soarelui.

– Mi se pare, milord, spuse cu o voce șovăitoare, că este aproape ora la care mama dumneavoastră se trezește din siestă. Trebuie să mă întorc.

Lordul Brecon nu se mișcase. O privi pe Caroline și răspunse pe un ton foarte calm:

– Așadar, vrei să fugi?

Caroline se îndreptă, ca și când fusese insultată.

– Nu fug niciodată, milord. Dar uneori este prudent să nu cauți pericolul...

– Mă consideri oare periculos?

– N-am spus asta.

Caroline zâmbea acum. Era extraordinar de frumoasă în soarele care-i făcea buclele să strălucească și în vântul care, mulându-i rochia suplă, îi punea în evidență linia încântătoare a pieptului și a șoldurilor. Lordul Brecon se ridică la rândul său.

– Ai dreptate, spuse, pericolul nu vine de la mine, ci de la dumneata!

Se apropie. Caroline crezu că o va atinge. Dar se mulțumi s-o privească lung în ochi și să întrebe brusc, cu o voce răgușită:

– Cine ești? De unde vii? De ce ești aici?

Era ceva sălbatic în modul în care fuseseră puse aceste întrebări. Caroline înțelese totuși că ea nu dorea să-i răspundă. Nu identitatea sa dorea lordul Brecon s-o cunoască, ci cele mai intime gânduri ale sale, pe care le exprima deja prin privire, în acea tăcere profundă care tocmai se lăsase între ei.

O clipă, Caroline fu incapabilă să vorbească, sau să facă vreo mișcare. Îi părea că lordul Brecon o strângea lângă el atât de puternic, de parcă erau cu adevărat îmbrățișați. Apoi, în clipa în care simți că nu-și va mai putea stăpâni strigătul pe care și-l înăbușea, o voce rupse vraja:

– Oare ce faceți voi doi aici atât de captivant?

Scoși brusc din acea lume stranie în care se adânciseră, cei doi tineri tresăriră. În fața lor se afla lady Augusta. Peruca roșie îi dispăruse sub o imensă pălărie cu pene și mâna slabă, supraîncărcată cu inele, se sprijinea pe un baston. Pudra și rujul care îi acopereau fața, ofereau în lumina crudă un relief înspăimântător. Părea o creatură de coșmar.

– Îți urez o zi bună, mătușă Augusta, răspunse lordul Brecon, care începuse să-și recapete sângele-rece.

– Bună ziua, milady, spuse Caroline cu o voce încă tulburată, făcând o reverență.

– Sunteți surprinși și destul de puțin mulțumiți să mă vedeți, nu-i așa? întrebă lady Augusta. Totuși, cine v-ar condamna? Cât va exista lumea, tinerețea va fi tinerețe!

– Am întâlnit-o pe domnișoara Fry în clipa în care admira grădina, răspunse lordul Brecon pe un ton destul de rece.

– Și te-ai oprit și tu pentru a o admira! spuse lady Augusta, înăbușindu-și un râs ușor. Foarte bine, băiete. Când eram tânără și veselă, visam aceeași aventură. Se spune că tinerele fete sunt astăzi mai șirete decât pe vremea mea. Femeile își schimbă rochiile de fiecare dată când moda o cere. Dar sub dantele și volane plisate, sentimentele lor și trupurile rămân aceleași. Puteți să mă credeți!

Caroline avu impresia că bătrâna doamnă își privea nepotul cu oarecare răutate și că vocea bătrână avea o intonație aproape necuviincioasă. Brusc, se simți parcă murdărită.

– Vă rog să mă scuzați, milady, spuse. Mă voi întoarce la castel. Lady Brecon poate avea nevoie de mine.

– Te scuzăm amândoi, răspunse lady Augusta. Și totuși, sunt convinsă că nepotul meu va fi dezolat să te vadă plecând. Un sfat, domnișoară Fry: fii atentă, în casele în care stăpânul este celibatar. Celibatarii sunt periculoși pentru tinerele fete. Dragostea lor este desigur mult mai evidentă, dar rareori este serioasă.

– Mătușă Augusta! strigă furios lordul Brecon, în timp ce Caroline, roșie de rușine, fugea spre castel.

Lordul Brecon o privi câteva clipe. Gura sa avea o cută dură și ochii cenușii erau întunecați de mânie. În clipa în care se aplecă să-și ridice pălăria și biciul, lady Augusta îi spuse:

– Dă-mi brațul, Vane și te rog, nu mă privi cu aerul acesta distant! Sunt o femeie bătrână și nu-mi plac oamenii care-mi fac mutre! Pasiunea lor nu mă sperie. Am avut dreptate s-o avertizez pe această copilă. Este cu siguranță foarte frumoasă și, dacă sunt încă o bună

observatoare a surorilor unele femei, te pot asigura că inima îi bate mai repede de fiecare dată când îți privește chipul frumos. Dar oare ce poate să spere? Nu este decât o doamnă de companie, Vane, și nu trebuie să-ți uiți poziția în lume!

– Nu sunt bărbatul care să uite asta, mătușă Augusta, răspunse lordul Brecon, cu o voce tristă.

– Desigur... desigur. Dar femeile pun la inimă aceste... glume. Și acum, Vane, fii rezonabil. Altfel, vei regreta.

Lordul Brecon rămase tăcut câteva clipe. Tânărul bărbat și bătrâna doamnă începură să meargă încet prin iarba deasă și moale. În fața lor se înălța castelul, ale cărui turnuri înalte rămăseseră întunecate în ziua însorită. Lordul Brecon le privi cu o expresie indescifrabilă. În clipa în care trecură de grilaj și ieșiră din grădină, spuse cu o voce calmă:

– Ai dreptate, dragă mătușă. Voi fi... rezonabil.

Protejată acum de pereții camerei sale, Caroline își privi imaginea în oglinda măsuței de toaletă. Obrajii îi erau încă îmbujorați. La amintirea insinuărilor ladyei Augusta, buzele îi căpătară o expresie supărată și ochii îi aruncau fulgere. Emoțiile pe care le trezise în ea lordul Brecon îi făceau inima să bată încă puternic. Nu simțise niciodată o atât de ciudată tulburare.

Încet, își trecu degetele peste obrajii care-i ardeau, apoi se lăsă pe taburet și-și ascunse fața în mâini. Trecea printr-un vârtej de emoții, mereu altele. Teamă, bucurie, exaltare.... Toată ființa sa tindea spre un scop pe care-l întrevedea vag și căruia nu îndrăznea să-i spună încă pe nume.

Rămase astfel mult timp, uitând de toate, în afară de cei doi ochi cenușii ca oțelul, adânciți în ai săi; de gura bărbătească ale cărei cuvinte, aparent banale, aveau totuși un sens necuprins; de fața ale cărei trăsături i se imprimaseră în minte și care, prin simpla sa existență, ascundea viitorul și anula toate evenimentele pe care le trăise

începând din copilărie. N-o vedea decât pe ea.... și prezentul.

Visarea îi fu întreruptă de Maria, care aducea niște dantele și batiste, pe care tocmai le călcase.

– Oh! iertați-mă, milady! exclamă aceasta. Nu știam că sunteți aici.

– M-am întors din sat, răspunse Caroline, revenind la realitate. Am fost la pastor să-mi iau corespondența. Am primit o scrisoare de la doamna Edgmont. Spune că nu este nimic nou și că la Mandrake totul este în ordine.

– Mi se pare, făcu Maria oftând, că suntem aici de o veșnicie! Oare când ne vom întoarce la Mandrake, milady?

– Nu știu, Maria. Îmi este imposibil să stabilesc o dată. N-am făcut încă ceea ce îndreptățește șederea noastră aici.

– Vreți să spuneți că nu l-ați salvat încă pe lordul Brecon? întrebă Maria. Mi se întâmplă uneori, milady să cred că vă înșelați.

– Ai informații noi despre domnul Gervase Warlingham?

– Nimic important, milady. Totuși, trebuie să vă spun că în timpul prânzului, am fost așezată lângă una din cameriste, o fată destul de proastă, dar care lucrează aici de cinci ani. "Domnul Warlingham este amabil? am întrebat-o. Se spune că este un gentilom seducător. Există cineva de această părere la castel! mi-a răspuns, râzând pe înfundate. Cine?" Dar a refuzat să-mi spună, sub pretext că nu voia să-și piardă locul. "De altfel, a adăugat, vei descoperi singură, când domnul Warlingham va fi aici. Când va veni? Poate astăzi, poate mâine, poate poimâine, a răspuns, ridicând din umeri. Vine când îi place. De ce s-ar jena, pentru că într-o zi sau alta, tot ce este aici îi va aparține? Nu este atât de sigur, am răspuns atunci. Lordul Brecon pare solid ca o stâncă. Și dacă va avea un fiu... De altfel, nu văd de ce n-ar avea o duzină... ce se va întâmpla atunci cu dragul tău domn Gervase?" Dar s-a mulțumit să-mi râdă în nas și n-am mai putut scoate nimic de la ea.

Caroline părăsi măsuța de toaletă și începu să meargă încet prin

încăpere.

– Ce ți-a spus fata aceea, Maria, este destul de ciudat!

Se opri brusc. Tocmai își amintea cuvintele pe care i le aruncase în față doamna Miller, cu o seară înainte: "Când voi fi stăpână aici!"

Da, piesele începeau să se aranjeze asemenea celor dintr-un puzzle. Domnul Gervase Warlingham și doamna Miller.... Nu mai era nicio îndoială: pe lordul Brecon îl pândea un mare pericol, foarte mare. Dar acum, tânăra fată știa de unde venea acel pericol.

În timp ce Caroline gândea astfel, Maria ieși din cameră pentru a se duce să ia o rochie pe care o lăsase în camera cu lenjerie. Apăru câteva clipe mai târziu, închise ușa după ea și spuse, scoțând o hârtie din buzunarul șorțului.

– Repede, milady!

– Ce este asta?

– Lista invitaților! Am găsit-o pe masă, și cum nu era nimeni... Aruncați repede o privire, milady, pentru că trebuie s-o pun la loc în câteva clipe. Dacă se observă că am luat-o, risc să fiu alungată.

Caroline luă lista pe care i-o întinse Maria. În scrisul mare și dezordonat, recunoscu instinctiv mâna doamnei Miller. În fața numelor, erau indicate camerele pe care le vor ocupa invitații. Aceștia erau în mare majoritate bărbați. După o examinare atentă, tânăra fată își simți îngrijorarea dispărând.

Nu, cu siguranță nu era acolo nimeni cu care ar fi putut avea vreun contact în timpul sejurului la Londra. Cei mai mulți dintre invitați aveau nume ciudate și nu păreau să aparțină lumii bune. Unul dintre ei purta totuși un nume care i se păru vag cunoscut: onorabilul Thomas Stratton.... Dar era aproape sigură că nu-l întâlnise niciodată.

– Iată, spuse înapoind Mariei lista. N-avem de ce ne teme. Nu-i cunosc pe acești oameni.

De data aceasta, Maria nu întârzie. Caroline o auzi alergând pe

culoar, apoi, aruncând o privire spre pendulă, constată că era ora trei și jumătate. După ce se pieptănă, se duse la lady Brecon.

Aceasta o întâmpină cu un zâmbet și-i întinse o carte de poeme, cerându-i să-i citească. Caroline se supuse. După-amiaza trecu foarte plăcut. Puțin mai târziu, în timp ce lady Brecon și doamna sa de companie discutau bându-și ceaiul, se bătu la ușă. Dorcas îl anunță pe lordul Brecon.

– Spune-i să intre, răspunse lady Brecon care, văzând-o pe Caroline ridicându-se, adăugă imediat: rămâi, draga mea. Vane vine de obicei să mă vadă la această oră și, în afară de cazul în care are ceva foarte personal să-mi comunice, nu este necesar să te retragi.

– Mulțumesc, doamnă.

Când lordul Brecon intră în cameră, Caroline lăsă capul în jos. Dar îi simți greutatea privirii și, în ciuda voinței sale, nu se putut împiedica să roșească.

– Vane, arăți superb! spuse lady Brecon, când fiul său se aplecă s-o sărute.

– Am făcut o plimbare călare, răspunse acesta. Aș vrea să-mi permiți să te conduc în grădină.

– Sunt fericită aici, copilul meu, spuse lady Brecon, clătinând din cap. Dacă aș ieși o singură dată din această cameră, aș risca să fiu amestecată fără să vreau în agitația care domnește în casă. Și refuz categoric asta!

– Știu. Așa că nu voi insista mai mult. Oare este prea târziu, domnișoară Fry, să primesc o ceașcă de ceai?

– Nu, desigur, milord, răspunse Caroline cu voce joasă, întinzând spre ceainic o mână care tremura.

– Domnișoara Fry mi-a citit, spuse lady Brecon. Are o voce fermecătoare și ne-am recunoscut admirația comună pentru acest teribil lordul Byron.

– Oh! George nu scrie rău, răspunse lordul Brecon zâmbind. Îi lipsește doar puțină concentrare. L-am întâlnit în timpul sejurului meu în Italia.

– Cum arăta? întrebă lady Brecon.

– Mai frumos ca oricând. Se pare că femeile îi găseau paloarea irezistibilă. Dar ele au uneori gusturi atât de ciudate! Ce spui despre asta, domnișoară Fry?

Caroline știa că voia s-o facă să vorbească dar, în ciuda eforturilor disperate, fu incapabilă să găsească un răspuns potrivit. Murmură câteva cuvinte de neînțeles și se ridică pentru a-i întinde platoul cu sandvișuri ladyei Brecon.

– Mulțumesc, draga mea, spuse lady Brecon. Am mâncat destul.... Domnișoara Fry are mici atenții pentru mine, Vane. Sunt foarte fericită că acea excelentă Fanny Hall a sfătuit-o să vină să mă vadă.

– Da, am avut noroc, răspunse lordul Brecon. Totuși, nu sunt sigur că Hester Miller ne împărtășește mulțumirea.

– Nu-mi vorbi despre asta, Vane, spuse lady Brecon, oftând. Nu vreau să știu nimic. Am făcut o mare greșeală dându-i prea multă autoritate doamnei Miller în timpul absenței tale.

– Nimic nu te împiedică să o rogi politicos să-și caute o altă slujbă, răspunse lordul Brecon.

O privea pe Caroline și vorbea pe un ton absent, ca și când îi era complet indiferent ce spunea.

– Concedierea sa n-ar avea loc fără să provoace agitație, Vane. Nu uita că mătușa ta a insistat foarte mult s-o luăm în serviciul nostru. Cred că singura soluție este să așteptăm căsătoria ta pentru a o da afară.

Lady Brecon vorbise spontan. Dar această ultimă frază produse asupra fiului său un efect ciudat. Mâinile tânărului bărbat se crispară pe brațele fotoliului. Câteva clipe, privi în gol cu o expresie înspăimântătoare. Caroline crezu că niște cuvinte furioase îi vor țâșni

de pe buze. Dar secundele treceau și nu se întâmplă nimic. Lady Brecon, care-și bea ceaiul cu înghițituri mici, nici măcar nu bănui această dramă mută. Când își goli ceașca, i-o întinse Carolinei și-i spuse cu un zâmbet:

– Mulțumesc, draga mea.

Caroline se duse să pună ceașca pe tavă și, când se întoarse spre lordul Brecon, observă că acesta se rezemase din nou de spătarul fotoliului. Totuși, expresia de pe fața sa nu era complet destinsă. Curând, regretând parcă, se ridică.

– Trebuie să plec, mamă, spuse. Îmi vor sosi invitații.

– Sunt fericită că vei avea puțină distracție, răspunse lady Brecon. Dacă poți, vino să-mi spui noapte bună. Dar dacă vei fi reținut, te voi ierta.

Lordul Brecon se îndreptă spre ușă. În clipa în care era gata să iasă, mama sa îl întrebă:

– Dacă n-ai deja prea multe doamne printre invitați, vrei ca domnișoara Fry să cineze cu voi?

– Desigur, vom fi foarte fericiți s-o avem pe domnișoara Fry la masa noastră, răspunse lordul Brecon pe un ton atât de indiferent, încât Caroline avu impresia că primește o palmă.

Când bărbatul ieși din încăpere, Caroline se întrebă ce se putuse întâmpla. De ce aluzia la viitoarea sa căsătorie îl tulburase atât de profund? Să fi fost acesta secretul pe care-l bănuise mereu? Era deja căsătorit?.... Dar nu avu timp să se gândească prea mult, deoarece lady Brecon îi vorbi:

– Sunt atât de fericită că fiul meu s-a întors! Cred că ți-am spus deja, domnișoară Fry, că a petrecut aproape doi ani în străinătate. Mi-a lipsit foarte mult. La puțin timp după cea de-a douăzeci și cincea aniversare a sa, starea sănătății lui s-a denaturat. Evident, a refuzat să consulte un medic. Bărbații sunt atât de fricoși când este vorba de boală! Până la

urmă, l-am convins să călătorească în străinătate. Este bine ca un bărbat tânăr să vadă lumea.

– Dar de ce suferea? întrebă Caroline.

– N-avea nicio boală anume, răspunse lady Brecon. Era trist, abătut, el care până atunci nu încetase să se arate energic, pasionat de viață. A fost un bebeluș frumos și un băiețel fermecător, adăugă privind-o zâmbind pe Caroline. Poate vei râde de mine. Dar îmi ador fiul. Este tot ce am pe lume.

– Înțeleg, doamnă, spuse cu blândețe Caroline.

– Cât ești de sensibilă, domnișoară Fry! Într-o zi, când vei avea un fiu, vei simți aceste sentimente. Vei face orice pentru fericirea copilului dumitale.

Apoi, deoarece Caroline rămase tăcută, lady Brecon continuă, pe un ton meditativ:

– Proprietar al acestui castel frumos, al unui domeniu imens și al unei averi considerabile, crezi că Vane va fi fericit?

– Ar trebui să fie, doamnă, răspunse evaziv Caroline.

– Da, ar trebui să fie, repetă lady Brecon, oftând.

Dorcas intră în cameră pentru a lua tava. Aruncă o privire pătrunzătoare în direcția patului. "Femeia aceasta, se gândi Caroline, a ghicit că tocmai a întrerupt o conversație intimă...."

– Sunteți obosită, milady? spuse Dorcas. Domnișoara Fry vă va lăsa și veți dormi puțin înainte de cină. Vă va face bine.

– De acord, Dorcas, răspunse lady Brecon.

Apoi se întoarse spre Caroline.

– Să vii să mă vezi, draga mea, înainte să cobori în sufragerie. Pune-ți o rochie frumoasă. Tinerețea trece atât de repede! Profită din plin de ea!

Când ajunse în camera sa, Caroline se putu în sfârșit gândi în liniște. Nu-și explica atitudinea lordului Brecon. O duzină de ipoteze îi

veniră în minte, dar le îndepărtă una după alta. Și nu vru să se oprească la gândul că lordul Brecon se căsătorise în secret și că nu mai putea scăpa de consecințele acestei greșeli. Dar curând, acest gând deveni obsesie și o urmări neîncetat în timp ce se îmbrăca.

Voia să poarte în acea seară una din cele mai frumoase rochii de seară. Dar Maria se opuse, sub pretext că nu trebuia cu niciun preț să trezească suspiciuni, atât printre invitați, cât și printre servitori. Caroline alese o rochie mai simplă, din tul brodat, al cărui corsaj era împodobit cu un buchet de trandafiri.

Rochia îi venea de minune. Așa că fu pe deplin conștientă de frumusețea sa când intră în salonul în care se adunaseră invitații în așteptarea cinei. Deși examinase cu atenție lista pe care i-o adusese Maria, era încă neliniștită și privi pe furiș toate chipurile. Încercă o senzație de ușurare când fu sigură că nu întâlnise, în mediile frecventate de nașa sa, niciuna din persoanele prezente.

Bărbații erau aproape toți mai în vârstă decât lordul Brecon. După înfățișarea și aspectul lor vulgar, se ghicea fără greutate că nu aparțineau lumii bune. Se părea de asemenea, din conversațiile lor, că nu se interesau decât de jocuri, sub toate formele. Vorbeau de box, lupte de cocoși, curse de cai, ca și când nu exista nimic altceva în viața lor. Așa încât Caroline nu fu surprinsă să vadă că în salonul mic lumânările erau aprinse și mesele de joc pregătite.

Femeile nu prezentau niciun interes special. Două sau trei dintre ele veniseră cu soții. Celelalte erau văduve, în căutarea unei aventuri. Una dintre femeile căsătorite, doamna Clarence Piggot-Rowe, persoană destul de în vârstă și cu înfățișare puțin bărbătească, părea să aibă mintea destul de ageră. Mai târziu, Caroline află că, în trei comitate, avea și reputația de a fi o călăreață desăvârșită și că strălucea din plin la vânătorile cu gonaci.

O impresionantă cantitate de hrană și băutură fu înghițită în cursul

cinei, dar Caroline mâncă puțin. Gentilomul așezat la stânga sa – era vorba de onorabilul Thomas Stratton, al cărui nume i se păruse cunoscut – o amuză mult.

Domnul Stratton era îmbrăcat cu o eleganță uimitoare. Umerii, umpluți mult cu lână, erau de o lățime ciudată. Vârfurile gulerului erau atât de înalte, încât îi era aproape imposibil să întoarcă puțin capul. Purta vestă în dungi. Costumul, al cărui material era extrem de fin, cu reflexe albastre ca de păun, era împodobit cu nasturi din rubine și diamante. Vorbind, domnul Stratton afișa un ton tărăgănat de dandy, dar Caroline, surprinzându-i de mai multe ori în ochi o licărire de umor, înțelese curând că atitudinea sa era prefăcută și că nu era probabil atât de snob pe cât voia să pară.

După ce o examinase pe tânăra fată, prin lornion, cu o expresie lipsită de vlagă, nu făcu niciun efort pentru a lega o conversație. Dar când vinurile lordului Brecon își făcură efectul asupra sa, începu să vorbească liber și-i povesti cu ușurință Carolinei istoria destul de ciudată a vieții sale.

– Tatăl meu a fost ruinat. Sunt al șaselea fiu al său. Mă resemnasem să devin preot, sau să plec în colonii, când unchiul meu, un șmecher care se certase cu toți frații mei, a murit, lăsându-mi o avere. Probabil m-aș fi certat și eu cu el, dacă n-aș fi avut înțelepciunea de a nu mă afla în drumul său. Acum, sunt fericit că sunt bogat și nefericit că nu știu ce să fac. Am fost crescut în umilință și modestie și am fost învățat să-i mulțumesc vieții de fiecare dată când îmi făcea un cât de mic dar. Și vă rog să mă credeți că, până la moartea unchiului meu, nu s-a arătat deloc generoasă față de mine! Acum, sunt destul de bogat pentru a-mi îndeplini orice fantezie. Dar abuzurile de toate felurile mi-au atenuat dorințele. Compania semenilor mei nu-mi face mai multă plăcere. E un dezastru pentru cel care are mijloacele de a atinge imposibilul! Ca să vorbesc sincer, societatea m-a obosit înainte de a mă bucura de ea. O

boală îngrozitoare, de care n-a reușit nimeni să mă vindece până acum.

– Ați cunoscut oare distracțiile Londrei? întrebă zâmbind Caroline.

– Bineînțeles! Am petrecut mai mult de un an la Londra, dar era gata să mor de plictiseală. Când eram sărac, cinam singur și uneori mă amuzam ca un nebun în propria mea companie. Acum, persoanele bogate pe care le frecventez sunt unele mai posomorâte și mai triste decât altele.

– Nu sunteți oare puțin prea sever?

– Luați de exemplu femeile și fetele tinere din înalta societate, răspunse domnul Stratton, după ce duse la buze paharul pe care un valet tocmai i-l umpluse. Declar că figurile languroase și ocheadele ucigașe mă fac să casc! Desigur, pentru a fi în pas cu moda, m-am proclamat sclavul unei frumuseți la modă și i-am jurat că dacă mă respinge, mă va arunca în cea mai profundă disperare. Trebuie să recunosc că este incomparabilă, dar sunt atât de multe femei încântătoare!

– I se poate cunoaște numele? întrebă Caroline.

În acea clipă, lordul Brecon, care urmărise de departe această conversație, se aplecă și întrebă la rândul său:

– Ei bine, Thomas, cine este această doamnă, această ființă incomparabilă, care a reușit în sfârșit să pună stăpânire pe inima ta de gheață? Aș fi pariat că nu vei fi niciodată victima sexului frumos!

– Pentru a vorbi de ea, aș vrea să găsesc niște accente unice, răspunse domnul Stratton. Vă voi spune numele și în același timp voi bea în sănătatea sa. Această frumoasă între frumoase, este lady Caroline Faye!

Ridică paharul, în timp ce Caroline, cu ochii ațintiți asupra lui, deveni îngrozitor de palidă.

– Lady Caroline Faye, repetă lordul Brecon. Acest nume nu-mi este necunoscut.

– Cum să nu fi auzit de ea? exclamă domnul Stratton. Ai fi fost mai sigur dacă n-ai fi trăit aproape tot timpul la țară, necioplitule! Londra nu are ochi decât pentru Caroline a mea!

– Este adevărat, interveni doamna Piggot-Rowe, care era așezată la dreapta lordului Brecon.

– Ce vreți să insinuați, doamnă? întrebă domnul Stratton cu aroganță.

– Dragă Thomas, răspunse doamna Piggot-Rowe, n-aș vrea să-ți tulbur fericirea, și eu sunt fericită să aflu că în sfârșit ți-ai dat inima. Ca și lordul Brecon, aș fi jurat că natura te-a privat de acest organ esențial. Dar circulă niște zvonuri..... supărătoare despre lady Caroline și un personaj care nu este altul decât vechiul nostru dușman, Montagu Reversby!

– Ticălosul! strigă domnul Stratton, dând cu pumnul în masă. Dacă îl aud în vreo zi rostind în prezența mea numele ladyei Caroline, jur că va rămâne lat!

– Fii atent să nu devii ridicol, Thomas, spuse lordul Brecon. Știi că n-ai fost niciodată un adversar de temut cu pistolul.

– Lady Caroline și Montagu Reversby! murmură domnul Stratton, cu o voce gâtuită de mânie. Este o minciună!

– Haide, Thomas, spuse doamna Piggot-Rowe, pe un ton liniștitor, la ce bun te frământi astfel? Aceste fete tinere sunt toate la fel. Nu-ți pierde sângele-rece. Asta nu va duce la nimic.

– Dacă Reversby nu este prudent, bombăni domnul Stratton, îl voi trimite pe lumea cealaltă înainte să-i albească părul!

Lordul Brecon trebuind să acorde atenție vecinei sale din stânga, Caroline îi ceru domnului Stratton, pe un ton calm, dar cu o voce pe care teama o făcu să tremure imperceptibil:

– Descrieți-mi-o pe această lady Caroline.

Domnul Stratton, deja ușor amețit, își goli paharul, aținti asupra

tinerei fete o privire ciudat de cinstită și de directă, și răspunse încet:

– Vă voi spune tot adevărul, pentru că-mi inspirați simpatie și pentru că sunteți, jur! cea mai frumoasă fată pe care am întâlnit-o de mult timp! Țineți-vă bine: n-am văzut-o niciodată pe lady Caroline Faye.

Caroline izbucni în râs.

– În acest caz, de ce pretindeți că o admirați atât de mult?

– Pentru că m-am plictisit să-mi aud prietenii reproșându-mi indiferența față de femei. Dar liniștiți-vă: dacă femeile m-au disprețuit când eram sărac, le va fi greu să mă înrobească acum, când sunt bogat!

Caroline simți oarecare simpatie pentru domnul Stratton. Le cunoștea pe mamele de familie, disprețul lor pentru bărbații fără avere, oricât de fermecători ar fi fost, și stratagemele abile cu care îi învăluiau pe tinerii bogați având vârsta de a se căsători.

Totuși, era prea tulburată de scenă pentru a acorda o atenție mai susținută problemelor personale ale domnului Stratton. Era încă sub șocul sperieturii pe care o simțise când interlocutorul său, fără să știe, băuse în sănătatea sa și se întreba prin ce minune adevărata sa identitate nu fusese încă dezvăluită.

Când doamnele trecură în salon, Caroline le urmă, rămase câteva clipe în compania lor, apoi urcă la primul etaj. Lady Brecon era deja pregătită pentru noapte, dar cum în general dormea foarte puțin, avea un teanc de cărți pe noptieră.

– Dacă nu puteți dormi, doamnă, vreți să vă citesc? întrebă Caroline.

– Nu, mulțumesc, draga mea, răspunse lady Brecon. Voi citi puțin, voi ațipi, apoi voi citi din nou. În fiecare noapte, Dorcas vine de mai multe ori, să schimbe lumânările. Ca și mine, doarme destul de prost și nu este deloc jenată de venirile și plecările nocturne. Du-te la culcare și să dormi profund. Tinerețea are nevoie de somn.

– Oare nu este nimic ce pot face pentru dumneavoastră?

– Ba da! exclamă lady Brecon. Mi-a venit acum ideea. Dorcas mi-a spus că intendenta a uitat să ia de aici un sac cu boabe destinat papagalilor a căror colivie se află în biblioteca fiului meu. Mi-e teamă că sărmanii micuți n-au mâncat astăzi. Această intendentă este o femeie foarte neglijentă. Chiar mâine dimineață o voi ruga pe doamna Miller să-i reamintească îndatoririle. Vrei să fii atât de amabilă, domnișoară Fry, să iei acest săculeț și să dai câteva boabe acelor păsări? Îmi este insuportabilă ideea că poate suferă de foame!

– Vă înțeleg, doamnă, răspunse Caroline. Unde este săculețul?

– Pe masă, lângă fereastră. Să le umpli micul recipient de porțelan din colivie și să te uiți dacă rezervorul de apă este plin. În acea colivie, sunt două perechi de papagali. Nu există alții mai frumoși. I-am dat fiului meu când s-a întors din marea călătorie. Am vrut să-i fac un cadou frumos!

– Sunt sigură că l-a apreciat, spuse încet Caroline. Nu vă faceți griji. În câteva clipe, aceste păsări vor fi fericite.

Luă săculețul și coborî. Ușa salonului era deschisă și tânăra fată auzi în trecere zgomot de voci masculine și feminine.

După ce străbătu holul mare, merse pe un coridor. Știa de la Maria că biblioteca era refugiul personal al lordului Brecon și că vizitatorii pătrundeau rareori acolo. Așa că împinse ușa fără ezitare și constată, după cum prevăzuse, că încăperea era goală. De fiecare parte a șemineului în care ardea un foc bun de lemne, lumânările aprinse răspândeau o lumină destul de puternică, dar care lăsa totuși în umbră unele colțuri. Îndreptându-se spre colivia așezată lângă ferestrele acoperite, Caroline avu impresia că pătrunde într-o atmosferă încărcată de mister.

Păsările dormeau pe stinghia lor. Într-adevăr, nu mai aveau grăunțe și rezervorul de apă era aproape gol. Fără să arate cea mai mică teamă, scoaseră câteva strigăte ușoare când Caroline se apropie de ele. Tânăra

fată le privi penajul albastru frumos și se întrebă dacă nu sufereau de singurătate după ce trăiseră în camera caldă și însorită a ladyei Brecon.

– Biete micuțe! spuse cu voce tare. Ați fost exilate, nu-i așa?

Umplu recipientul de porțelan, puse săculețul pe masă, într-un loc în care servitorii nu puteau să nu-l vadă a doua zi dimineață, și hotărî să meargă să caute apă. În clipa în care își strecură degetele printre gratiile coliviei pentru a mângâia fermecătoarele prizoniere, auzi ușa deschizându-se și închizându-se imediat.

Întoarse capul și-l văzu pe lordul Brecon, care se îndrepta spre șemineu. Pentru că mergea cu capul plecat, fu imediat sigură că era trist și descurajat. Când ajunse în fața căminului, își aținti privirea asupra flăcărilor și lumina pâlpâitoare a candelabrelor îi aprinse reflexe aurii în păr.

Caroline îl observă câteva clipe. Deși nu-i distingea fața, știa că privirea îi era gânditoare și că mintea i se lupta cu secretul care părea să arunce o umbră asupra întregii sale persoane. Brusc, simți dorința nesăbuită de a i se alătura, de a-l lua în brațe ca pe un copil, de a-l consola. "Suferă, se gândi tânăra fată. Duce un secret greu, care-i macină tinerețea și-i distruge puțin câte puțin avântul firesc spre fericire..."

Făcuse oare vreo mișcare? Lordul Brecon fusese avertizat de un al șaselea simț că nu era singur? Înălță brusc capul, o privi pe Caroline cu un aer surprins și, în timp ce aceasta înainta uitându-se blând la el, i se alătură și-i spuse cu o voce răgușită:

– Caroline! Mă gândeam la dumneata!

Aceste cuvinte părură să doboare ultima barieră care-i despărțea. Caroline uită totul, în afară de faptul că lordul Brecon o privea și că avea nevoie de ea, cum avea și ea nevoie de el. Să gândească? Să raționeze? Nu mai putea fi vorba. Nu mai exista decât dorința intensă și atotputernică ce-i atrăgea unul spre celălalt.

Cuvintele și explicațiile erau fără rost. Pentru a-și exprima tumultul sentimentelor, nu le rămânea decât un singur mod. Înainte ca tânăra fată să poată schița o cât de mică mișcare, brațele lordului Brecon o înlănțuiră și buzele lui puseră stăpânire pe ale sale. Caroline avu impresia că este străbătută de o flacără de bucurie și de plăcere și rămaseră amândoi nemișcați, uitând de lume.

Capitolul 7

Oare cât timp rămăseseră astfel? Caroline nu știa, deoarece era copleșită de o pasiune care depășea tot ce-și imaginase. Lordul Brecon o cuprinsese în brațe iar mângâierea buzelor sale o învăluia ca un val tăcut și nu mai era conștientă decât de prezența bărbatului pe care-l iubea.

În sfârșit, presiunea insistentă a buzelor lordului Brecon trezi în ea o nouă înflăcărare și răspunse cu pasiune sărutului său. În clipa în care se temu că va ceda plăcerii excesive, care părea cu fiecare secundă mai intensă, lordul Brecon se îndepărtă ușor, o privi în ochi și murmură cu o voce întretăiată:

– Caroline! Caroline!

Contemplă îndelung armonia perfectă a trăsăturilor sale, ochii luminați de prima înflăcărare a dragostei fizice, buzele moi, întredeschise. Sub acest examen, obrajii tinerei fete se îmbujorară.

– Ești atât de fermecătoare și de o frumusețe atât de deplină! spuse lordul Brecon. N-aș fi crezut vreodată că o femeie poate fi atât de frumoasă!

Caroline își afundă fața în umărul lordului Brecon.

– Ești oare timidă, dragostea mea? o întrebă acesta. În seara în care

te-am sărutat pentru prima dată și ți-am văzut în ochi o expresie de surpriză, m-am întrebat dacă nu eram primul bărbat care a îndrăznit să-ți atingă buzele. Am greșit oare?

Caroline înălță capul și-l privi.

– Cunoști răspunsul.....

– Da, îl cunosc. Ești de o inocență adorabilă, de o inocență ușor de bănuit. Oh! Caroline, te iubesc atât de mult!

– Și eu te iubesc.... Vane.

Deși vorbea cu o voce reținută, accentul pe care-l dădu cuvintelor sale dovedea că dragostea îi era dominată încă de timiditate. Lordul Brecon îi luă fața în mâini și se aplecă asupra ei. Buzele li se întâlniră din nou și pierdură noțiunea timpului. Caroline avu impresia că trecuse un secol de când, tulburată de agresivitatea pe care o simțea, încercă să scape din acea îmbrățișare.

– Milord... trebuie... să te întorci la invitați...

Cuvintele îi muriră pe buze. Se înfioră și se lăsă antrenată de un nou val de plăcere. Lordul Brecon o strângea cu înverșunare lângă el.

– Te iubesc! spuse brusc, pe un ton provocator. Mă auzi? Te iubesc!

– De ce oare acest aer furios? întrebă Caroline, găsind puterea să-l tachineze în fericirea care o învăluia parcă asemenea unei pâcle aurii.

– Par furios?

Apoi, brusc, scoase un fel de bombănit, îi dădu drumul din îmbrățișare, merse spre șemineu și se adânci în contemplarea flăcărilor. Caroline îl privi, stupefiată.

– Este o nebunie! spuse subit lordul Brecon.

– Vane, întrebă tânăra fată, ce te-a rănit?

Acesta se întoarse. Fața îi era foarte palidă.

– Caroline, spuse, trebuie să mă crezi: n-am prevăzut ce s-a întâmplat între noi. Desigur, te-am iubit încă din clipa în care ți-am văzut fața la lumina lanternei, în rulota lui Adam Grimaldi. Dar te

credeam ieșită pentru totdeauna din viața mea. Totuși, știam că nu te voi uita niciodată. Când trăsura de poștă se îndepărta, m-am gândit: "Iată cum pleacă singura femeie pe care o voi iubi până la ultima mea suflare".

– Sunt fericită să aflu că mă iubeai deja, spuse Caroline cu o voce vibrând de emoție.

Vru să se apropie de el. Dar cu un gest, lordul Brecon o opri.

– Nu, nu te mișca. Am să-ți spun ceva foarte important. Dacă te iau în brațe, nu voi mai putea să vorbesc, nu mă voi gândi decât la tine, Caroline.... Iată ce am să-ți spun. Ar fi trebuit să te concediez încă din ziua sosirii tale. Fără să știe, doamna Miller avea dreptate când mi-a cerut s-o fac. Ar fi trebuit să te rog să pleci cât mai repede. Ar fi trebuit să-mi interzic să-ți privesc chipul fermecător. Ar fi trebuit să-mi astup urechile, pentru a nu auzi sunetul vocii tale. Ar fi trebuit să-mi stăpânesc dorința de a te îmbrățișa, de a mai simți încă o dată atingerea buzelor tale!

Cu pas hotărât, Caroline se apropie de el.

– Vane, spuse pe un ton calm, punându-și mâna pe brațul lordului Brecon, unde vrei să ajungi?

– N-am fost oare destul de clar? o întrebă el, cu accente aproape furioase. Caroline, te rog să pleci, să mă lași, să uiți chiar și de existența mea.

– Dar de ce? De ce?

– Nu-mi pune această întrebare, deoarece îmi este imposibil să răspund la ea.

– Nu înțeleg! exclamă Caroline, pentru că ne iubim!

– Da, ne iubim, răspunse lordul Brecon luând mâna pusă pe brațul său și strângând-o cu atâta putere, încât Caroline gemu ușor.

– Ne iubim, reluă bărbatul. Te iubesc cu toată puterea, din toată ființa mea. Dar... nu mă pot căsători cu tine.

Caroline deveni foarte palidă. Avu impresia că sângele îi îngheață și că va leșina. Îi aruncă lordului Brecon o privire disperată, apoi spuse, cu o voce slabă și termurătoare.

– Diferența dintre pozițiile noastre în lume, cu siguranță?

Lordul Brecon făcu un gest brusc. Caroline crezu că o va lovi. Dar se mulțumi să-și lase mâinile pe umerii tinerei fete și să-i apese cu putere.

– Cum îndrăznești să-mi pui o asemenea întrebare? exclamă. Ce importanță poate avea oare situația socială față de o iubire ca a noastră? Mă jignești, insinuând că niște considerații atât de meschine ar putea avea o cât de mică influență asupra unei pasiuni atât de puternice ca cea pe care mi-o inspiri! Nu, Caroline, nu despre asta este vorba....

– Dacă nu este asta, de ce nu.ne putem... căsători?

Rostind acest ultim cuvânt, vocea îi căpătase o inflexiune mai blândă. Să fie soția lui Vane, să-i aparțină trup și suflet.....

Lord Brecon lăsă în sfârșit umerii tinerei fete și-și afundă fața în mâini.

– Nu-ți pot răspunde, spuse cu o voce tristă. Nu mă chinui, Caroline. Pleacă. Lasă-mă. Uită-mă, dacă poți. Dar pleacă repede, cât mai sunt destul de puternic pentru a nu te reține....

După câteva clipe de tăcere, Caroline se îndreptă brusc și întrebă cu o voce fermă:

– Și dacă refuz să plec?

Lordul Brecon o privi surprins.

– Ce vrei să spui? întrebă.

– Ți-am pus o întrebare, răspunse Caroline cu energia și mândria caracteristice familiei Faye. Te-am întrebat ce se va întâmpla dacă voi refuza să te părăsesc. Pentru că, în definitiv, de ce-aș pleca? Te iubesc și sunt convinsă că ești în pericol. Am venit aici cu ideea fermă de a te pune în gardă. Acum că știu că mă iubești la fel de mult cât te iubesc

eu, de ce aș pleca?

– Caroline, iubita mea, spuse lordul Brecon cu o expresie mai blândă, n-am cunoscut niciodată o femeie cu care să poți fi comparată. Dar totul este inutil. Iubirea noastră este blestemată. Nu putem face nimic.

– Spune-mi măcar de ce? întrebă Caroline pe un ton rugător. Cum aș putea să mă lupt cu tine, dacă nu-mi cunosc dușmanul?

– Vai! nu te pot lămuri. Nu este secretul meu. Dacă mi-ar fi aparținut, ți-aș fi putut răspunde. Și apoi, lămurindu-te, m-aș expune la cea mai crudă suferință, deoarece cu siguranță ai fugi blestemându-mă.

– Dacă ar fi așa, dragostea mea ar fi foarte slabă. Vane, sunt gata să te iubesc indiferent de greșeala ta, oricare ar fi crima, oricare ar fi secretul care se ascunde în trecutul tău! Dacă mă iubești, secretul tău nu poate face nimic împotriva sentimentelor mele.

– Frumoasa mea, Caroline, răspunse lordul Brecon cu vocea tremurând, dacă aș săruta pământul pe care calci, n-aș exprima decât o parte infimă a respectului pe care mi-l inspiri. Nicio femeie nu este atât de frumoasă, atât de minunată ca tine. Dar draga mea, problema este de nerezolvat! Trebuie să pleci, să părăsești această casă, altfel nu voi putea, îți jur, să te văd în fiecare zi și să-mi stăpânesc la nesfârșit dorința.

Caroline respiră profund și spuse:

– O singură întrebare, milord. Îți cer să-mi răspunzi cu deplină sinceritate, ca și când ai face un jurământ. Ai putea, în fața lui Dumnezeu și în fața oamenilor, să mă iei de soție?

– Da, răspunse lordul Brecon pe un ton nesigur. Nu este niciun obstacol de acest fel, dar....

– Este tot ce voiam să știu! spuse Caroline, care adăugă cu o voce triumfătoare: voi rămâne la castel până îmi vei cere să fiu soția ta!

– Caroline, vrei să mă înnebunești? întrebă lordul Brecon. Mi-aș da

brațul drept pentru a-mi deveni soție. Dar nu este posibil, pentru că, așa cum ți-am spus, dragostea noastră este condamnată de soartă. Du-te, Caroline, pleacă, atâta timp cât ești încă destul de tânără pentru a uita întâlnirea noastră. Ai toată viața în față. Dacă ai nevoie de bani, îți voi da cât de mulți îți dorești. Dar pentru Dumnezeu, pleacă!

Era atâta suferință și durere în vocea lordului Brecon, încât Caroline se apropie spontan de el, ca pentru a-l îmbărbăta.

– Lasă-mă să te ajut, spuse. Ai încredere în mine, te implor. Sunt sigură că amândoi vom reuși să ieșim din acest impas.

– Îmi este imposibil să ies din el, răspunse lordul Brecon. Dacă ar fi existat un mijloc, l-aș fi descoperit de mult.

Se îndreptă, o privi pe tânăra fată și adăugă pe un ton de reproș:

– Știu ce crezi. Pentru tine, mi-e teamă. Dar te înșeli, Caroline. Concediindu-te, fac cel mai curajos act din viața mea și, oricât de ciudat ți-ar părea, cel mai nobil.

Subit, Caroline avu certitudinea că n-avea rost să discute mai mult. Era ceva atât de înspăimântător și atât de hotărât în decizia lordului Brecon, încât simți lacrimi în ochi și un nod în gât care o împiedica să vorbească. Se îndreptă spre ușă. Avea impresia că acea combativitate naturală a sa, o părăsise. Nu mai era decât o femeie care se oferise unui bărbat și pe care acel bărbat o respinsese. Încet, cu capul ușor înclinat și cu mâinile încleștate cu toate puterile pentru a-și stăpâni lacrimile, traversă biblioteca. Nu se întoarse. N-avea decât o idee: să se izoleze pentru a-și stăpâni nervii și să-și domine slăbiciunea. Încă din copilărie, Carolinei îi fusese rușine să plângă în public. Acum, voia să-și ascundă lacrimile și rușinea de bărbatul care era răspunzător de ele.

Tocmai ajunsese la ușă, când vocea lordului Brecon o țintui locului. Până atunci, acesta rămăsese nemiscat, cu pumnii strânși ca un luptător care avea de luptat cu un adversar de o superioritate zdrobitoare. Și iată că, pe neașteptate, un strigăt îi țâșni de pe buze:

– Caroline!

Traversă încăperea cu pași mari.

– Caroline, iubita mea, te ador! Nu mă pot resemna să te las să pleci astfel!

O luă în brațe și o strânse atât de puternic la piept, încât i se tăie respirația. Când ridică ochii plini de lacrimi spre el, cu buzele tremurând, Caroline simți puterea din ce în ce mai mare a dorinței și pasiunii sale.

– Te iubesc, Caroline! Doamne, cât de mult te iubesc!

Vocea îi era răgușită. O sărută iar, dar cu un fel de brutalitate sălbatică, de parcă ar fi vrut să-i ia tot sufletul într-un sărut. Apoi, Caroline simți gura lordului Brecon pe pleoape, pe ceafă, la baza sânilor. Câteva clipe, fu incapabilă să răspundă sau să-i respingă mângâierile. Copleșită de o forță care părea irezistibilă, consimți să răspundă pasiv acelei activități pasionate.

– Ești a mea! strigă lordul Brecon. Provoc soarta să-mi ia dragostea!

O ridică și o strânse la piept. Fața îi părea luminată de o expresie de nebunie triumfătoare. Ai fi spus că era un zeu, ținând cel mai scump obiect al dorințelor sale. Caroline se simți cuprinsă de o bucurie de nedescris. Apoi, brusc, observă că expresia lordului Brecon se schimbă și că licărirea de nebunie triumfătoare dispăruse.

Ducând-o încă în brațe și înainte ca tânăra fată să fi înțeles ce se întâmpla, deschise ușa și o lăsă, clătinându-se pe picioare. Ușa se închise după ea. Cheia se învârti în broască. Tânăra fată era singură pe culoarul slab luminat.

Auzi hohote de râs care veneau din salon și din sala de joc. Un valet, ducând o tavă greu încărcată, trecu prin fața ei fără s-o vadă. Ca o somnambulă, Caroline urcă scara și ajunse în camera sa. Se aruncă pe pat, își înfundă capul în pernă, dădu în sfârșit frâu liber lacrimilor și strigă:

– Vane! Vane! Te iubesc! Te iubesc!

Când durerea excesivă o obosi, căzu într-un somn profund. A doua zi dimineață, când Maria intră în cameră, exclamă:

– Milady, nu v-ați culcat! De ce nu v-ați scos rochia? Sunteți bolnavă? De ce nu m-ați sunat?

– Nu, nu sunt bolnavă, răspunse Caroline. Cel puțin, nu cred. Dar am o cumplită durere de cap.... Oh! Maria, cât sunt de nefericită!

Cuvintele îi țâșniră aproape inconștient de pe buze. Maria o privi cu teamă și uimire.

– Nefericită, milady? A venit oare clipa să ne întoarcem la Mandrake? Nu vreau să rămânem în acest castel, pentru că nu sunteți fericită aici, chiar dacă ar fi vorba să apărăm viața regelui. Ne vom întoarce, milady. Și veți vedea că totul va fi bine.

– Nu, Maria, nu s-a schimbat nimic, răspunse Caroline ridicându-se, pentru a-i permite cameristei s-o dezbrace.

– Ați răcit, milady, spuse Maria pe un ton de reproș, observând-o că tremura. Și de ce nu v-ați culcat? Desigur, zilele sunt calde, dar nopțile sunt foarte reci. Puneți-vă această cămașă, culcați-vă și beți-vă ciocolata, în timp ce voi începe să pregătesc bagajele.

– Nu-ți da osteneala, Maria, răspunse Caroline, ducând ceașca de ciocolată la buze. Rămânem.

– Dar de ce, milady, dacă sunteți nefericită?

– Nu-ți pot explica, Maria, răspunse obosită Caroline. Dar nu uita că am venit aici cu un motiv precis. Și acest motiv rămâne.

– Chiar nu știu ce să fac, spuse Maria, oftând. Dacă aș vrea să-mi fac datoria cu adevărat, nu v-aș asculta protestele și v-aș duce acasă. Dar știți că am făcut întotdeauna tot ce ați vrut.

– Ar fi prost ales momentul să renunți la acest obicei excelent, răspunse Caroline.

Când își termină ciocolata, se trânti pe pernă.

– Oare am timp să dorm puțin? întrebă.

– Bineînțeles. Domnișoara Dorcas tocmai m-a anunțat că lady Brecon, petrecând o noapte proastă, nu va avea nevoie de serviciile dumneavoastră înainte de începutul după-amiezii. Când vă veți trezi, va fi suficient să sunați pentru a vă aduce gustarea.

– Mulțumesc, Maria. Doresc teribil să dorm. Dar înainte de a mă lăsa, spune-mi ultimele noutăți.

– N-am decât o singură noutate să vă comunic, milady, răspunse Maria. Domnul Gervase Warlingham sosește în această seară. Am auzit-o cu urechile mele pe doamna Miller anunțând-o pe intendentă și, mai mult, i-a dat instrucțiuni ca domnul Warlingham să aibă camera cea mai apropiată de a sa.

– În această seară! exclamă Caroline, care părea că nu mai dorea să doarmă.

– Da, milady. De altfel, chiar în această seară trebuie să aibă loc o mare petrecere. Vor veni invitați din toate părțile comitatului. Vom avea la cină vreo cincizeci de persoane care au fost invitate de doamna Miller, în numele lordului Brecon. Dacă am fost bine informată, această respectabilă văduvă adoră să primească și să facă pe stăpâna casei, mai ales în prezența domnului Warlingham.

– Înțeleg, răspunse Caroline, gândindu-se cu ușurare că-l va întâlni în sfârșit pe faimosul Gervase Warlingham. Chiar de mi-ai oferi o mie de guinee, Maria, nu mă voi întoarce acum la Mandrake!

– Este timpul să dormiți, milady. Poate vă veți schimba părerea când vă veți trezi.

– Nu cred!

Imediat ce Maria trase perdelele, Caroline se întoarse spre perete și dormi un somn fără vise.

Mai târziu, când deschise ochii, fața sa nu mai avea nicio urmă a nopții agitate pe care o trăise. Disperarea îi dispăruse din minte, unde

nu mai exista decât gândul dragostei sale și al dragostei pe care i-o mărturisise Vane. Cât de greu atârna un sentiment, chiar teribil, pe lângă o voluptate atât de puternică încât să te transporte în paradisul în care lumea părea că pierduse orice realitate? "Vane nu vrea să mă ia de soție, se gândi cu inima palpitând, dar voința mea de a-i aparține va fi mai puternică decât a sa...."

Așa că intră cu o față zâmbitoare în camera ladyei Brecon. Spaimele și tristețile de peste noapte aveau mai puțină importanță decât le acordase mai înainte. Ultimele griji îi dispărură auzind limbuția papagalilor. Brusc, avu certitudinea că exista un mijloc de a-l salva pe bărbatul pe care-l iubea de pericolul la care era expus și de constrângerea în care-l închidea secretul pe care-l ascundea cu mare grijă.

– Este o vreme minunată, nu-i așa domnișoară Fry? spuse lady Brecon.

– Da, doamnă, răspunse Caroline.

– Este prea frumos ca să rămâi închisă, continuă lady Brecon. Am intenția să dorm în această după-amiază și te sfătuiesc să mergi să te plimbi prin grădină, sau s-o vezi pe Harriet. Asta îmi amintește că fiul meu primește diseară. Dorcas mi-a spus că personalul este frânt de oboseală și că pregătirile sunt fastuoase. Ai fi amabilă s-o rogi pe mica Harriet Wantage să vină la cină? Ți-ar ține companie.

– Sunt sigură, doamnă, că Harriet va fi încântată.

– Ei bine, du-te și invit-o. Dorcas o va anunța pe doamna Miller că această invitație este făcută la ordinul meu.

Caroline nu se putu împiedica să zâmbească. Știa foarte bine că lady Brecon voia s-o scutească astfel de un contact penibil cu doamna Miller. Într-adevăr, aceasta va protesta cu siguranță când va afla că voiau să-i impună o invitată care nu figura pe propria sa listă.

"Lady Brecon este o femeie fermecătoare, dar foarte slabă, gândi

Caroline ducându-se în camera sa. În locul său, n-aș suporta ca o creatură ca doamna Miller să fie mare și tare în casa mea și peste personalul meu...."

Dar începuse s-o bănuiască pe lady Brecon că, ascunzându-se astfel de lume, acționa după un plan bine stabilit. Această femeie, dezinteresată de ce se întâmpla în afara camerei sale, trăia ca o călugăriță. Desigur, Dorcas îi povestea din când în când ce făcea fiecare, dar Caroline era convinsă că ascultând-o, lady Brecon o făcea mai puțin din curiozitate, ci pentru a-i face plăcere cameristei sale. Ciudată atitudine din partea unei femei care deținea un castel mare și mai ales, își adora fiul. Probabil avea un motiv foarte puternic pentru a refuza astfel să înfrunte problemele și dificultățile vieții de zi cu zi.

Caroline căută în comodă o rochie care i se putea potrivi Harrietei. Cea pe care o alese, din tafta roz, era împodobită cu trandafiri acoperiți cu puf și cu nu-mă-uita. Această rochie nu i se potrivise niciodată Carolinei, deoarece părul său era prea strălucitor pentru acest ansamblu delicat. Dar va pune cu siguranță în valoare părul șaten și ochii căprui ai drăguței Harriet.

Când sună pentru a-i cere Mariei să împacheteze rochia, aruncă o privire pe fereastră și văzu pe peluză un gentilom elegant, care se îndrepta spre pavilionul din fundul grădinii. Nu era altul decât domnul Stratton. Observându-l, Caroline își aminti conversația lor din seara precedentă.

"Acest personaj amuzant, se gândi, ascunde în sinea sa o profundă tristețe. Când, datorită unei averi considerabile, a fost primit în înalta societate, și-a pierdut cu siguranță orice încredere în natura umană. Sub lustrul de dandy, păstrează dorințele simple și virtuțile unui bărbat care a trăit mult timp în sărăcie. Cu oarecare copilărie, dorește să fie iubit pentru el însuși. Cât de bine îl înțeleg...."

Acum, se întrebă dacă lordul Brecon nu-și va schimba părerea în

legătură cu căsătoria lor când va afla că nu era o simplă doamnă de companie și, deși se acuza de nedreptate și de lipsă de loialitate față de bărbatul a cărui fire nobilă nu putea fi zdruncinată de considerații atât de superficiale, acest gând o obseda fără încetare.

Furioasă pe ea însăși, Caroline își concentră toată atenția asupra domnului Stratton. Îl privi ascunzându-se în pavilion. Brusc, scoase o exclamație ușoară. Tocmai îi venise o idee! Traversă în fugă camera și trase de cordonul soneriei. Câteva clipe mai târziu, intră Maria.

– Maria, spuse Caroline, vei face un pachet în care vei pune această rochie roz, cât și rochia din batist în dungi, cu batic. Ți-o amintești? Este cea pe care am purtat-o la un bal mascat, unde se presupunea că eram o țărăncuță. De altfel, ți-am cerut s-o adaugi rochiilor mele, pentru cazul în care aș fi avut nevoie de ea.

– Da, milady, mi-o amintesc, răspunse Maria. Este acolo, în ultimul sertar al comodei. Dar ce vreți să faceți cu ea?

– Am un plan, Maria. Ia rochia aceea, pune-o împreună cu rochia de seară și du-le cât mai repede posibil la casa pastorului. Fă în așa fel încât să discuți între patru ochi cu domnișoara Wantage. Spune-i că vii din partea mea. Ajut-o să îmbrace rochia de batist. Coafeaz-o cât mai frumos posibil și anunț-o că voi fi acolo în douăzeci de minute. Când mă va vedea, nu va trebui să facă nicio aluzie la aceste două rochii și mai ales, să nu mă întrebe de ce i le-am trimis. Este clar?

– Dumnezeule, milady, se lamentă Maria, unde vreți să ajungeți oare cu această nouă poveste? Mi se învârte capul și simt clipa în care cred că înnebunesc!

– Încetează cu flecăreala, Maria! N-avem timp de discuții. Pleacă imediat și cere-i domnișoarei Wantage să facă exact cum ți-am spus. Te întrebi ce plănuiesc? Ei bine, este vorba de o nouă salvare. Totuși, de data aceasta nu vreau să salvez pe cineva de la moarte, ci de la celibat și de singurătatea fetelor bătrâne!

După ce aruncă o privire amuzată Mariei, care părea paralizată de stupoare, Caroline coborî scara și se îndreptă spre grădină. Se plimbă de la o peluză la alta, oprindu-se ici și colo, pentru a contempla florile. Când ajunse în apropierea pavilionului, domnul Stratton se ridică. Tânăra fată, fermecătoare cu pălăria de pai împodobită cu lăcrămioare și panglici verzi ca frunzele, se prefăcu mirată.

– Domnule Stratton, exclamă, este o adevărată surpriză! Nu mă așteptam să vă găsesc în acest colț retras al grădinii.

– Tocmai pentru că este retras l-am ales, răspunse domnul Stratton, care se grăbi să adauge: să nu vă înșelați asupra sensului cuvintelor mele, domnișoară Fry. Apreciez mult compania dumneavoastră. De ceilalți am vrut să fug. Rareori am avut ocazia să întâlnesc o asemenea adunare de persoane zgomotoase și grotești. Brecon este nebun că le-a invitat!

– Dacă înțeleg bine, domnule Stratton, vă plictisiți de moarte.

– Nimic mai adevărat, răspunse el cu un aer morocănos.

– Se pare, spuse Caroline așezându-se lângă el că aveți o prea mare sensibilitate pentru societatea în care sunteți condamnat să trăiți. Desigur, orice critică poate părea deplasată în gura unei modeste doamne de companie, dar îmi este greu să nu recunosc că invitații lordului Brecon nu strălucesc deloc prin inteligență.

– Vă exprimați cu multă politețe! replică râzând domnul Stratton. În ce mă privește, aș spune că toți invitații lordului Brecon sunt niște cretini. Cei care n-au fost prea beți, au jucat până în zori. Adineaori, am constatat că după câteva ore de odihnă erau deja adânciți în modul lor preferat de a-și petrece timpul. Regret, dar îmi este imposibil să acord jocului mai mult de câteva secunde de atenție.

– Nu v-aș condamna pentru asta, răspunse Caroline. Dar vă voi lăsa să citiți. Vă invidiez pentru plăcerea pe care v-o va da cartea pe care o țineți sub braț.

– Chiar trebuie să plecați, domnișoară Fry? întrebă domnul Stratton, văzând-o pe tânăra fată ridicându-se.

– Vai! da, oftă Caroline. Și totuși, vă jur că aș prefera să mă plimb în amabila dumneavoastră companie. Lady Brecon m-a însărcinat să-i duc un mesaj pastorului și tremur doar la gândul de a i-l înmâna.

– Tremurați? Pot oare să vă întreb de ce?

– Pastorul este o persoană din cele mai nesuferite, murmură Caroline.

– Cum se poate arăta nesuferit cu dumneavoastră? Vom face imediat ordine, și dacă-mi permiteți, domnișoară Fry, vă voi însoți.

– Oh! domnule Stratton, nu vă cer prea mult? Mi-e atât de jenă să vă tulbur liniștea!

– Iar eu sunt fericit că vă pot face un serviciu, domnișoară Fry. Vorbiți-mi puțin despre acest pastor.

– Bărbatul acesta este înspăimântător, răspunse Caroline, plecând ipocrit ochii. Dar asta nu este tot. Este crud cu fiica sa, domnișoara Harriet Wantage, care este prietena mea. A fost la școală cu mine și n-am întâlnit niciodată o ființă atât de dulce, atât de amabilă, atât de tandră. Tatăl său – vă spun asta confidențial – o tratează cu cea mai mare brutalitate.

– Cea mai mare brutalitate? Dar ce-i face oare? întrebă domnul Stratton.

După ce traversă peluzele și în timp ce o lua pe aleea care ducea în sat, Caroline îi povesti interlocutorului excesele de care se făcea vinovat pastorul. I se întâmplă totuși de mai multe ori, în cursul acestei povești să depășească limitele realității și să dea frâu liber imaginației, dar o făcu fără niciun scrupul, deoarece avea impresia că o răzbună astfel pe biata Harriet, a cărei față palidă și terorizată îi revenea deseori în memorie.

Curând, ajunseră la casa pastorului. În spatele unei ferestre de la

primul etaj, Caroline o văzu pe Maria, care se ascundea cât putea mai bine.

– Sper că pastorul nu va fi acasă, spuse tânăra fată împingând grilajul și intrând în grădina în care buruienile erau mai numeroase decât florile. Măcar nu-mi va reproșa, cu obișnuita sa brutalitate, că i-am adus, fără să-l anunt, un vizitator atât de distins ca dumneavoastră!

– Îl sfătuiesc să se stăpânească în prezența mea! răspunse domnul Stratton cu o energie neașteptată.

Ușa se deschise înainte să aibă timp să sune și Harriet apăru, întinzând brațele pentru a o întâmpina pe Caroline. Era Harriet, dar foarte diferită de tânăra nefericită victimă a pastorului. Așa cum prevăzuse, Harriet era fermecătoare în rochia din batist, căreia baticul alb îi dădea o notă de prospețime. Maria o coafase după ultima modă, încadrându-i fața delicată cu bucle mici care, cu siguranță, pentru prima dată în viață îi dădeau o expresie dintre cele mai atrăgătoare. Ochii săi frumoși păreau măriți de curiozitate.

După terminarea prezentărilor, Harriet îi precedă pe domnul Stratton și pe Caroline în salonul glacial cu fotolii uzate și mobile monotone.

– Am o invitație pentru tine, Harriet, spuse Caroline. Lady Brecon speră că vei accepta să cinezi diseară la castel. Este convinsă că îți va face plăcere, deoarece asistența, venită din toate colțurile comitatului, va fi numeroasă.

– Oh! Caroline, cât sunt de fericită! exclamă Harriet.

Apoi, plecă brusc capul.

– Dar poate tata nu-mi va permite să accept.

– Voi încerca să-l conving, spuse Caroline. Unde este?

– În biroul său. Își scrie predica de duminică. Când este ocupat cu această treabă, este întotdeauna într-o dispoziție îngrozitoare.

– Așteaptă-mă, spuse Caroline. Mă voi duce să-i vorbesc.

– Îți admir curajul, răspunse Harriet cu o voce vibrând de emoție. N-aș îndrăzni niciodată să-l tulbur în acest moment. Gâsca pe care am preparat-o pentru prânz a fost prea prăjită. Tata a sosit cu o întârziere de o jumătate de oră, dar a pretins că asta nu era o scuză. A amenințat că mă bate cu biciul dacă cina nu-l va mulțumi. Oh! Caroline, nu-l enerva mai mult.... În definitiv, poate ar fi mai înțelept să nu-i vorbești despre această invitație și să-i prezinți scuze ladyei Brecon.

– Nu te împotrivi, spuse Caroline.

– Ce curajoasă ești, Caroline! exclamă Harriet.

Apoi, întorcându-se spre domnul Stratton, adăugă:

– Nu este așa, domnule?

– Nici domnul Stratton n-ar acționa altfel, spuse zâmbind Caroline, deoarece te pot asigura că nu-l sperie nimic, în afară de plictiseală.

– Te cred fără greutate, răspunse Harriet, privindu-l cu simpatie pe domnul Stratton, a cărui față căpătase o expresie simplă și firească de uimire.

Caroline îi lăsă singuri în salon, străbătu culoarul și, după ce bătu la ușă, intră în biroul în care, spre marea sa mirare, îl găsi pe pastor tolănit confortabil într-un fotoliu de piele, cu un pahar cu vin la îndemână. Se ridică încet când o văzu pe tânăra fată în ușa încăperii. Caroline îi făcu o reverență adâncă și, pe cel mai respectuos ton – deoarece îl știa sensibil la măguliri – îi vorbi de invitația ladyei Brecon.

– Fiica mea are mare noroc să fie invitată undeva, răspunse pastorul, deoarece nu știe să lege două vorbe cu judecată. Dar nu va merge la castel diseară. Proasta asta va rămâne acasă. Este pedepsită, deoarece mi-a pus astăzi răbdarea la grea încercare.

– Ar fi o adevărată cruzime s-o privați de această plăcere, spuse Caroline, pe un ton de reproș. Dar glumiți, pentru că tocmai văd o oarecare licărire în ochii dumneavoastră....

Pastorul capitulă.

– Foarte bine, spuse, să meargă! Mă întreb totuși ce rochie va îmbrăca, deoarece, în general, este îmbrăcată ca un sac de cârpe!

– Mi-am luat libertatea de a-i împrumuta una din rochiile mele, spuse repede Caroline. Această rochie a aparținut ladyei Caroline Faye, care ar fi încântată să știe că Harriet o va purta diseară.

– Dacă fata mea n-ar fi atât de mărginită, s-ar ocupa singură de toaletele sale, bombăni pastorul. Rezolvați această problemă între dumneavoastră.

– Mulțumesc. Este foarte generos din partea dumneavoastră, răspunse Caroline.

După o scurtă ezitare, adăugă brusc, cu o anumită nervozitate:

– Ar fi trebuit să vă spun mai curând că.... un bărbat m-a însoțit până aici...

Ezită din nou, plecă ochii, înălță capul, își împreună mâinile și continuă, pe un ton aproape disperat:

– Știu că n-ar fi trebuit să-l aduc.... Dar nu este vina mea.... A insistat foarte mult și, deși nu este decât de un sfert de oră cu Harriet, sunt sigură că această mică întrevedere n-a putut decât s-o distreze pe fiica dumneavoastră....

– S-o distreze! exclamă pastorul. Ce vreți să spuneți?

– Oh! nimic precis, bineînțeles! Acest domn este o persoană care știe să vorbească fermecător. Nu știu mare lucru despre el, decât că este ultimul dintr-o familie de șase frați și că tatăl său a fost ruinat...

– Nu vreau nici săraci, nici paraziți în locuința mea! spuse tăios pastorul. Acești oameni dăunează tuturor. Vizitatorul dumneavoastră n-are ce căuta aici!

– Îmi pare rău, răspunse Caroline, plecând capul. Eu sunt răspunzătoare.

– Înțeleg foarte bine, domnișoară Fry, că nu l-ați putut împiedica

să-mi forțeze ușa. În poziția dumneavoastră, este greu să nu fiți amabilă cu unul dintre invitații lordului Brecon. Dar aici, eu sunt stăpânul. Unde este filfizonul acesta fără un ban?

Pastorul își luă paharul, îl goli dintr-o înghițitură, se șterse la gură și se îndreptă cu pas solemn spre salon.

Când intră în încăpere, Harriet și domnul Stratton râdeau vesel. Caroline, care era în spatele pastorului, avu timp să constate că Harriet era uimitor de frumoasă cu obrajii roz și ochii strălucitori.

– Harriet, spuse pastorul cu voce tunătoare, focul din biroul meu este aproape stins și n-am acolo nici lemne, nici cărbuni. Oare de câte ori te-am rugat să te ocupi de asta? Aș fi avut poate mai mult noroc să fiu înțeles, dacă m-aș fi adresat unei surdomute!

Ca un animal obișnuit cu rele tratamente, tânăra fată se dădu câtiva pași înapoi.

– Da, tată.... Desigur, tată.... Îmi pare rău, tată.

Îndată ce ea ieși, pastorul se întoarse spre domnul Stratton și-i spuse, pe un ton furios:

– În ce vă privește domnule, vă salut și vă dau liber. Fiica mea și cu mine n-avem nici timp, nici plăcere să stăm de vorbă cu vizitatori de genul dumneavoastră.

Se întoarse, o salută cu răceală pe Caroline și ieși din salon, trântind ușa. Caroline îl privi pe domnul Stratton.

– Ar fi mai bine să plecăm, murmură. Rămânând, am agrava poate situația Harrietei.

Afară, Caroline observă că gura domnului Stratton căpătase o expresie energică și că maxilarul îi era încordat. "Iată un bărbat, se gândi, care a pierdut în câteva clipe orice noțiune de plictiseală...."

– Această persoană este o brută incredibilă! spuse pe un ton înverșunat. Și când mă gândesc că această copilă nefericită este expusă în fiecare zi ofenselor sale! O asemenea cruzime n-ar trebui să fie

permisă, domnișoară Fry!

– Evident, răspunse cu tristețe Caroline. Dar ce-i de făcut? Mă tem că Harriet nu va scăpa niciodată de ea. Biata micuță, n-are nici măcar puterea să se revolte. Este adevărat că, dacă schițează cel mai mic gest, bărbatul acesta ar fi capabil s-o lovească! Este condamnată să trăiască poate toată viața sub jugul acestui tată denaturat!

Continuarea în numărul 131.

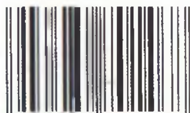
Cu frumusețea mamei și cu impetuozitatea tatălui său, marchizul de Vulcan, Caroline pare sortită celor mai nesăbuite aventuri!

În acea noapte chiar, rătăcește printr-o pădure necunoscută, scăpând cu greu de tentativele unui depravat. Brusc, într-un luminiș, un bărbat este omorât, un altul fuge. Și apare lordul Brecon: seducător, enigmatic....

Curând, acesta este bănuit, dar Caroline îi vine în ajutor, sigură de nevinovăția lui.

Prizonier parcă al unui secret teribil, Brecon, emoționat, se eschivează totuși. Nimic n-o va opri pe fiica Serenei!

ISBN: 978-973-580-467-1

Preț: 8 LEI